

Nàng Lem

Contents

Nàng Lem	2
1. Chương 1: Cuộc Gặp Định Mệnh	2
2. Chương 2: Mọi Chuyện Bắt Đầu	6
3. Chương 3: Chuyện Xảy Ra Như Thế	9
4. Chương 4: Em Gái Của Quái Thú	19
5. Chương 5: Ra Mắt	23
6. Chương 6: Những Bí Mật	29
7. Chương 7: Dạ Vũ-mốc Đánh Dấu	31
8. Chương 8: Mặt Trời Lặn	37
9. Chương 9: Nhanh Nổ.. Nhanh Tàn	40
10. Chương 10: Võ	42
11. Chương 11: Kỳ Nghỉ Đông	46
12. Chương 12: Kỳ Nghỉ Đông	52
13. Chương 13: Sự Tình Mập Mờ	54
14. Chương 14: Sang Xuân	58
15. Chương 15: Tiếng Gọi Trái Tim	60
16. Chương 16: Trò Chơi Nhỏ	66
17. Chương 17: Công Bố Chính Thức	73
18. Chương 18: Thiếu Gia Độc Đoán	78
19. Chương 19: Giận Dỗi Là Có Hại	81
20. Chương 20: Nguy Cấp	83
21. Chương 21: Tin Tưởng	85
22. Chương 22: Bất Cốc	87
23. Chương 23: Cuộc Gặp Mặt Bất Ngờ	90
24. Chương 24: Trao Đổi	92
25. Chương 25: Bên Em	93
26. Chương 26: Hé Lộ	96
27. Chương 27: Cắt Viện Trợ	99
28. Chương 28: Công Việc Bất Chính	101
29. Chương 29: Ở Nhà Ăn Bát Vàng	103
30. Chương 30: Lên Lớp-nghỉ Hè	106
31. Chương 31: Kế Hoạch Du Lịch	108
32. Chương 32	109
33. Chương 33: Anh Tổ Tình	110
34. Chương 34: Tình Lên Ngôi	112
35. Chương 35: Em Cũng Nổi Tiếng Sao?	113
36. Chương 36	116
37. Chương 37: Bí Mật Phải Bật Mí	118
38. Chương 38: Sự Thật... Luôn Luôn Phũ Phàng	120
39. Chương 39: Làm Hòa	122
40. Chương 40: Sự Trở Lại Của Tình Yêu	124
41. Chương 41: Chap Cuối: Bí Kịch Cuối – Bên Nhau Trọn Đời	127

Nàng Lem

Giới thiệu

Một chút ngây ngô, lãng mạn và thực tế. Câu chuyện xoay vắn quanh các vấn đề cũ như mới: tình b

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nang-lem>

1. Chương 1: Cuộc Gặp Định Mệnh

“Nàng lọ lem luôn tin vào một cái kết cổ tích ột câu chuyện có thật.”

“Bố..Bố oiiiiiiiiiiiiiii...” tiếng khóc thét đầy đau đớn của tôi khi nhìn người ta chôn quan tài bố.

3 năm sau...

Trời thu xanh mà cao. Gió ngoài trời thổi nhẹ lướt qua mấy chậu hoa hồng treo bên cửa sổ.. tôi choàng tỉnh giấc sau cơn mơ, trong mơ tôi luôn gặp bố. Cũng đã lâu lắm rồi kể từ cái ngày đen tối đó, bố đã vì tai nạn giao thông mà bỏ lại tôi với bà mẹ kế cùng đứa em chả cùng cha cũng chả cùng mẹ. Cũng lạ thật, tôi chẳng hề biết tới mẹ ruột tôi..

À quên, xin chào các bạn tôi là Vũ Bảo Nhi :3

[Thông tin lí lịch]

- Là người thừa kế duy nhất của tập đoàn thời trang Vanga.
- Rất hiền lành và dễ tin người. Ít nổi giận.
- Luôn tin vào ngày nào đó sẽ có Hoàng tử cưới Bạch mã tới đón đi..

[6h sáng, biệt thự Tanagi..]

– Lem.. Lemmmmmmmmm..

Tiếng kêu thất thanh của đứa con gái của mẹ kế. Nó là Mai Linh, Vũ Mai Linh, 16t. Cái tên gọi ở nhà của tôi sao lại mượt thế cơ chứ..

Tôi lao thực mạng lên phòng nó, mở cửa phòng thì thấy nó ngồi trước bàn trang điểm. Tôi tiến tới gần xem nó bị làm sao thì..

- Cô..cô có đụng vào bàn trang điểm của tôi không?

– Không! __ tôi dứt khoát trả lời rồi nhìn vào khuôn mặt đang trang điểm dở của nó. Tôi nghĩ nó phải chất hơn cả tạ phẫn lên mặt ý! Nhìn mà rợn tóc gáy.. Mai Linh quay đầu về phía tôi, mắt nhìn lướt từ đầu xuống chân rồi buông một câu:”Ừ cũng phải!”. Rồi cô ta chỉ về phía xô quần áo bẩn chồng chất. Tôi cũng chẳng cần nó mở miệng nhờ vả, tự tới và mang cái xô đó đi. Ra gần tới cửa, Mai Linh không quên “căn dặn”: nhớ giặt bằng tay!

Tôi đóng cửa phòng nó lại, tiếp tục đi tới phòng mẹ kế.

“Cọc.. cọc..” tôi gõ cửa.

“Lem à con.. vào đi.” cái giọng trầm mà đầy sự quyền lực của mẹ kế không lẫn được với ai.. tuy bà ta không ưa việc tôi vẫn đang còn sống nhưng vẫn phải tỏ ra ân cần và yêu quý tôi chỉ vì tôi là người sở hữu mọi thứ mà bố để lại, đương nhiên là cả công ty và căn biệt thự này! Tôi mở cửa, bước từng bước từ tốn. Bà mẹ kế vẫn đang nằm trên giường cùng với con mèo đen xù xì đầy lông, được âu yếm gọi với cái tên “Lucifer”. Con mèo đó mở mắt nhìn tôi, nó khề khề dọa nạt.. tôi nhìn nó rồi túm lấy bộ quần áo của mẹ kế đi ra khỏi phòng.

[Sân vườn, biệt thự Tanagi..]

Tôi xả nước vào chậu, tôi luôn muốn được thử giặt quần áo bằng chân giống trên phim Hàn Quốc nhưng chỉ cần một hạt kim tuyến trên chiếc áo mango lấp lánh bị mất hay chiếc váy lụa may riêng suits chỉ một tẹo là quần áo tôi chắc sẽ làm rã lau hết. Mãi nghĩ lung tung, tôi ré nhỏ khi nhìn vào đồng hồ đeo trên tay, nếu không nhanh, tôi sẽ muộn học.

[Phòng bếp,..]

Tôi đặt đĩa trứng áp chảo và bánh mì nướng ra bàn ăn, tay khoác cặp rồi nói nhanh: hai người ăn sáng.

Tôi nhanh chóng dắt xe ra ngoài, nói thật tôi đã quá quen mặt thầy giám thị rồi ToT Nếu hôm nay tôi còn đi học muộn nữa thì tôi bị đuổi học là cái chắc T-T

[Trên đường,..]

Ỉ ỉ ỉ.. điện thoại rung lên liên hồi, tôi tắt xe vào lề, lôi điện thoại ra. Là điện thoại của con bạn thân.

Tôi: Alooo

Nó: Mày có đi học không hả? đừng có bảo t hôm nay lại học muộn.

Tôi: Aishhh.. t không đi học muộn thêm đâu..

Tôi đập máy, đúng thật là bạn tri kỉ. Nó là Tiên Tiên, tiểu thư của tập đoàn Phú Thị, nó chơi với tôi từ hồi còn nhỏ xiu xiu nên nó cực kì hiểu tính cách tôi và tôi cũng vậy. Mãi mơ màng mà tôi quên bồng mất đèn tín hiệu đã chuyển đỏ..

Xoạch.. @#%\$+:(#-@::+##/'-#)@

Tôi nhắm mắt 5s rồi ti hí mắt xem xe phía trước có sao không.. phía trước tôi là một chiếc moto đen bóng loáng, chủ nhân chiếc xe đội chiếc mũ bảo hiểm đang quay đầu nhìn chăm chăm tôi T.T nhưng *oimeoi* tôi thầm ré lên, người đó mặc đồng phục trường tôi.. trời ơi, tôi đã đắc tội với ai đây.. đèn xanh bật tín hiệu, người đó lên tay ga phóng vù đi. Tôi nhanh chóng đạp xe để kịp giờ..

[Lớp 10D1, trường cấp 3 Newton..]

Tôi quá may mắn vì hôm nay không phải gặp thầy giám thị :)” tôi đi tới cửa lớp thì thấy Mai Linh cũng đang ưỡn ẹo đi vào lớp, mặt nó hất ngược lên trời. Tôi vừa vào lớp đã nghe thấy tiếng chí chóc của Tiên Tiên và Bảo Minh. Bảo Minh là cậu bạn mới quen, nó là con trai thứ của tập đoàn BigSun. Nó là thằng đẹp trai lại lắm tài lẻ nên được khá nhiều bạn, chị gái trong trường hâm mộ. Bảo Minh và Tiên Tiên là cặp trời đánh :) suốt ngày chúng nó cãi nhau vì những lí do vô vớ vẩn từ trên trời rơi xuống.

Tôi vừa ngồi xuống chỗ thì My Anh cầm trên tay tờ báo 2!, vô vấp chạy về phía hội “tam tiểu thư” do Mai Linh cầm đầu. Nó thở dốc rồi gào lên: “Anh Nam Phong lên trang nhất đó huhu đẹp trai chí mạng

lunnnnn”. Mai Linh đang soi soi ngắmgắmg nghe thấy hai chữ Nam Phong là đứng phắt dậy, tay giật tờ báo từ tay Mỹ Anh, dở lật trang có hình anh chàng nào đó rồi hôn lấy hôn để vào mặt báo :”).

Tôi kéo Tiên Tiên rồi nói nhỏ:

-Sao chúng nó mê trai thế nhỉ?

Không phải tôi không thích trai đẹp, những anh 6múi hay nhiều tài như phim Hàn Quốc thì thích quá ý nhưng mà ở mức hâm mộ thôi, cuồng thế kia không tốt cho sức khỏe hihi :))).

[Căng tin trường cấp 3 Newton..]

“Hai bà ăn chi tôi đi mua?” Bảo Minh hỏi chúng tôi. Tôi hí hửng. mắt híp cả vào:

– Cho tôi vani choco haa..

Tiên Tiên cũng thế, nó nhìn Bảo Minh: -hihi cho tui kem dâu nhaa..

Bảo Minh thấy Tiên Tiên như vậy liền đá một câu rồi nhanh bước đi làm Tiên Tiên tức sôi máu:

-Ồ tưởng không thích làm bạn với thằng này cơ mà? Muahahaha..

Tôi đang xem mấy bộ sưu tập xuân-hè trên điện thoại thì bị Tiên Tiên kéo cổ về phía nó, nó chìa điện thoại ra trước mặt tôi rồi ý bảo tôi đọc.

(trích bài báo..)

- Họ Tên: Trương Nam Phong
- 17 tuổi, học sinh trường Quốc tế cấp 3 Newton
- Người thừa kế duy nhất của ngân hàng lớn nhất thế giới UBS có trụ sở chính tại Thụy Sĩ.
- bla.. bla..

Tôi đọc lướt qua bài báo rồi nhìn sang Tiên Tiên, nó cũng nhìn tôi chăm chăm:

– Mà thấy sao?

Tôi cũng chả hiểu câu hỏi của con nhỏ bạn, quen tay lướt bài báo thì cuắt hiện một loạt hình ảnh của anh Nam Phong đó. Tôi cũng gật gù công nhận vẻ đẹp hoàn hảo của anh chàng này, là con lai nên đôi mắt màu xám khói đẹp hút hồn nên làm cho lũ tiểu thư chết ngây chết ngất là phải. Gương mặt thì hoàn hảo trên từng đường nét :) cái mũi cao dọc dừa, đôi lông mày cân đối,.. chắc ông trời đã phải tạc rất tỉ mỉ, cẩn thận mới có được một khuôn mặt hoàn chỉnh tới vậy. Tôi đang ngơ ngơ thì bị Tiên Tiên đẩy nhẹ nên ngã khỏi ghế, đúng lúc Bảo Minh mang đồ về. Bảo Minh nhanh tay đỡ tôi dậy, cậu ta nhìn Tiên Tiên rồi quát:

-Aishhh.. sao cậu lại đẩy Bảo Nhi hả?

Tiên Tiên cảm thấy oan ức, nó nhìn Bảo Minh:

-Cậu ngu thì ngu vừa phải thôi! Suy nghĩ tí đi.. tôi và nó là bạn 16năm rồi, nếu tôi muốn đẩy chết nó thì tôi đã đẩy từ lâu rồi hừ hừ..

Vừa xỏ một chàng ra, Tiên Tiên vợ hộp kem dâu rồi xúc lấy xúc để.. chắc nó ăn cho bổ tước. Bảo Minh cũng hơi tức vì bị chửi ngu, nhưng đúng là ngu thật :))) tôi thì để ý đám đông đang kéo vào căng tin..

“Ôii..anh đẹp trai quá”

“Chụp ảnh với em đi..”

“Ngoài đời anh còn tuyệt hơn trên báo..”

“..bla..bla..”

Những tiếng khen ngợi không ngớt cứ rộ lên, tôi đã lơ ngơ nhìn thấy nhân vật đang được tung hô.. đúng rồi, chính là anh ấy.. Nam Phong. Tiên Tiên đã thấy sự kì lạ ở tôi, nó huých nhẹ vào tay tôi, nói:

– Mà ra đây thử xem, nhờ đâu sự bầy bì chưa gặp thời của mày lại lọt vào mắt anh ấy haha..

Tôi quay sang lờ con bạn, nó cười cợt nhả rồi tót ra chỗ đông kia. Mai Linh từ đâu xuất hiện, nó đặt lên bàn một tờ giấy nhẵn rồi nói: Chiều nay tới địa chỉ ghi trong giấy, cứ nói là người của bà Kim là được!

Nói rồi nó ngúng ngoáy đi về phía anh Nam Phong.

Bảo Minh ngồi bên, cậu ta cầm tờ giấy rồi ngạc nhiên:

-oh! chỗ này gần khu nhà tôi này! tí tan học tôi dẫn bà đi nha.

Tôi ậm ừ rồi lại nhìn về phía đám đông, quả đúng, anh ấy đẹp lạ thường, đẹp của đẹp..

[Nhà gửi xe, trường cấp 3 Newton..]

“Dàn xe moto kia của khối trên à?” tôi lại nhớ về vụ sáng nay.

Bảo Minh nói đó là dàn xe của khối 11, khu riêng của họ. Không một ai được bước vào nếu không có sự đồng ý của chủ dàn xe.

[Khu biệt thự King City..]

Bảo Minh đưa tôi tới cái chỗ được ghi trong giấy rồi tạm biệt. Tôi xuống xe, dắt bộ. Tôi cứ nhìn bên này rồi bên kia để tìm đúng căn. Biệt thự chỗ này to hơn biệt thự Tanagi nhà tôi, cũng hơi choáng ngợp bởi sự hào nhoáng đến sợ của nơi đây. Sau chừng 15phút dắt bộ thì tôi đã tìm tới đúng địa chỉ.

[Biệt thự họ Trương,...]

kính..koong..

Tôi bấm chuông, mắt đảo qua xung quanh. Đang ngáo ngơ ngáo ngác, tôi chợt nghe thấy tiếng nói ồm ồm:

– Ai đấy?

Tôi nhớ lại lời Mai Linh, trả lời:

-Dạ, người của bà Kim cử tới ạ!

Tạch..tạch..cửa vàng tự động mở ra.

Tôi dắt xe đi vào sân, quá ngạc nhiên về sự rộng lớn ở đây. Khoảng chính giữa sân có một đài phun nước lớn, xung quanh lát gạch rất tinh tế, khá nhiều cây xanh. Một người đàn ông đứng tuổi đi ra từ biệt thự, tiến về phía tôi:

-Mời tiểu thư vào trong.

Tôi gạt chân chống, đi theo ông ấy. Trời đất quỷ thần ơi, các bạn không tưởng tượng được bên trong tòa nhà này lấp lánh tỏa sáng hào nhoáng dường nào đâu.. hầu hết đồ vật trong căn nhà này đều dát vàng dát bạc sáng chói.

-Mời tiểu thư ngồi đây, thiếu gia nhà chúng tôi sẽ về ngay thôi.

Ngài quản gia (tôi đoán vậy) mời tôi ngồi xuống ghế sofa. Tôi ôm cặp ngồi xuống, mắt vẫn không ngừng chăm chú vào những bức tranh treo tường.

Tít..Tít.. :tin nhắn từ Tiên Tiên:

Tiên Tiên: M đang ở đâu đấyyy?

Bảo Nhi: T đang ở đâu ý nhĩ?

Tiên Tiên: Thôi, m ba ngơ lắm. T đi xem phim ddaay..

Tôi đang đọc tin nhắn của Tiên Tiên thì nghe thấy tiếng động cơ moto ở ngoài, ngài quản gia mặt rạng rỡ hẳn:

– Thiếu gia nhà chúng tôi đã về!

Tôi đã quá tò mò về danh tính của “thiếu gia nhà này” rồi.. làm sao mà anh ta có thể hẹn giờ một kiểu và về một kiểu vậy @@ tính ra tôi cũng đã đợi thiếu gia này gần nửa tiếng đồng hồ rồi đó.. Tiếng bước chân ngày càng rõ hơn, tôi cố căng tròn mắt để xem đây là ai.

-Chào cậu! Cậu đã về.

Ông quần gia cúi người 90°. Còn tôi thì phải tròn mắt gấp 2 lần vừa nãy. Tôi đứng dậy một cách khó khăn, mồm lắp bắp:

- Chào anh! Em.. em.. là người của bà Kim cử tới.

Anh nhìn tôi với ánh mắt lạnh như khi tôi chạm mắt anh ở trường. Vâng, người thiếu gia chính là TRƯỞNG NAM PHONG.

2. Chương 2: Mọi Chuyện Bắt Đầu

[Biệt thự họ Trương,..]

Chỉ vài phút sau khi anh Nam Phong về, mẹ kế và Mai Linh cũng tới đây. Mẹ kế đặt lên bàn kính một bản hợp đồng gì đó rồi tươi cười, nói:

- Cậu xem hợp đồng đi. Tôi nghĩ không có thiệt cho cậu đây đâu.

Nam Phong nhìn bà ta, cầm tờ hợp đồng lên đọc lướt qua. Mai Linh ngồi bên cạnh mẹ mà nó cứ rít lên trong họng. Tôi ngồi gần chỗ Nam Phong nên cố nhìn với vào tờ giấy đó. Anh Nam Phong đột nhiên quay ra nhìn tôi khiến tôi suýt ngã bổ chửng:

- Bà có chắc cô ta biết làm mọi thứ?

“Làm mọi thứ”? Tôi tròn mắt nhìn bà mẹ kế nhiều kẻ lăm mưu tiến về phía tôi, bà ta đặt tay lên vai tôi rồi khẳng định:

- Nhìn con bé nhỏ con thế nhưng làm được hết mọi việc đó ^^.

Mai Linh nhân lúc mẹ kế và Nam Phong kí kết ‘hợp đồng’, nó kéo tôi ra ngoài:

- Công ty nhà chúng ta đang có chút rắc rối về tiền bạc nên cô phải sang đây ở một thời gian.

“Ừch” tôi ngã ngồi, đầu óc bắt đầu quay mòng mòng rồi xung quanh mọi thứ cũng dần nhòe đi..

[Biệt thự họ Trương..]

Sau khi tỉnh tâm, tôi cũng bình tĩnh chấp nhận “xa nhà” theo lệnh của mẹ kế. Dù sao cái lí do vì tập đoàn cũng khiến tôi muốn “hi sinh”. Tôi ngồi chờ trước mặt Nam Phong, sau hơn 30 đồ đặc của tôi đã được chuyển tới đầy đủ..

[Biệt thự họ Trương, room3..]

“Đây sẽ là phòng của tiểu thư.” – ngài quần gia mở cửa căn phòng, tôi kéo theo vali.. hợ hợ.. phòng này chắc lâu rồi chưa được lau chùi. Căn phòng rộng gấp đôi phòng cũ của tôi, tường sơn màu hồng nhạt rất công chúa, có một bàn học cạnh sát cửa sổ, một giá sách, một tủ quần áo và một chiếc giường đơn.. Ngài quần gia nhìn tôi có vẻ hài lòng nên nói tiếp: “Tiểu thư có cần gọi dọn phòng không?”

Trời ơi.. bác này cứ một câu tiểu thư, hai câu tiểu thư khiến tôi phát ngại lên được nên tôi cười xòa:

- Hầy.. bác cứ gọi cháu là Bảo Nhi, dù sao bây giờ cháu cũng là người làm công ăn lương giống bác rồi mà ^^

Ngài quần gia nhìn tôi cười một cách khó hiểu rồi rào bước đi..

Sau chừng 30phút dọn dẹp, căn phòng sáng sủa và sạch sẽ hẳn..

Phù @@ tôi nằm ngửa ra trên giường, cái cơ thể nhỏ bé này sao mà chịu được nhiều điều khổ sở tới thế @@

Tít..Tít.. :tin nhắn của Tiên Tiên:

Tiên Tiên: Xong việc chưa? Sang nhà tao nấu đồ ăn cho taoooo..

Bảo Nhi: Thôi.. t chưa xong việc T.T Mày gọi Bảo Minh hoặc gọi đồ ăn nhanh tới nhaa..

Vừa gửi cho con bạn thân tin nhắn thì tôi nghe thấy tiếng gõ cửa, giọng ngài quản gia nói vọng vào:

– Thiếu gia bảo tiểu thư chuẩn bị bữa ăn tối!

Tôi mặt nhẵn lại, cố ngồi dậy và đi ra khỏi phòng.

– Aishh.. bác đừng gọi cháu là tiểu thư nữa!

[Phòng bếp, biệt thự họ Trương..]

Xào.. xào.. nấu..nấu..

Xong! Tôi bày các món ăn ra đĩa, cũng không dám nói là siêu ngon nhưng tôi khá tự tin vào tay nghề đứng bếp của bản thân.. Mà cái anh Nam Phong này cũng lạ, tôi vừa mới vào nhà, còn chưa thuộc rõ phòng nào phòng nào mà đã bắt tôi đi nấu ăn?! Lạ thật lạ thật..

Tôi ngồi ở bàn ăn mãi mà không thấy anh ấy ra, đang tính đi gọi thì anh ấy đã ra tới nơi rồi..

– Em mời anh ra ăn tối ạ! *mặt hớn hở*

Mặt anh ấy vẫn giữ nguyên một sắc độ, kéo ghế ra, anh ấy ngồi xuống bàn ăn. Anh ấy cầm đôi đũa lên, gẩy gẩy đĩa này, gẩy gẩy đĩa kia, sau chừng 5phút, anh ấy đặt đũa xuống..

Choangg.. choangg

Nam Phong đứng dậy, tay hất ngược bàn ăn, tất cả mọi thứ rơi xuống đất, tiếng bát đĩa vỡ loảng xoảng khiến tôi đứng hình vì sợ hãi..

– Cô gọi đây là đồ ăn sao?

Cái giọng đầy hách dịch của hotboy Nam Phong khiến tôi hơi rớm nước mắt.

-Anh.. anh có nhất thiết phải quá đáng vậy không T.T tôi còn chả biết anh tên là gì *hơi điều* mà anh bắt tôi đi nấu ăn cho anh.. tôi nấu xong anh lại hất tất cả xuống đất! Anh là loại thiếu gia gì vậy huhu..

Sau khi phun loạn một tràng, tôi ôm mặt khóc chạy về phòng..

[Bảo Nhi's room,..]

Huhhhuhuhu.. tôi khóc òa lên. Thật sự ban sáng tôi có xao xuyến trước anh ta nhưng tôi thề đó là lần đầu cũng là lần cuối.. tôi hận anh ta huhu.. tại sao lại đổ hết công sức của người khác đi một cách dễ dàng như vậy chứ >> #cốc=“” #cốc=“” tôi=“” đoán=“” là=“” nam=“” phong=“” đang=“” ở=“” ngoài=“” cửa=“” nên=“” nhanh=“” tay=“” lau=“” hết=“” nước=“” mắt=“” nước=“” mũi=“” đang=“” tèm=“”>

– Anh cần gì? _cái giọng mới dứt khóc của tôi khiến Nam Phong nhếch mép cười một cái. Trời ạ.. tức chết lên được hừ hừ. -Tôi nghĩ tôi cần ăn tối và hỏi chuyện cô. 5phút nữa có mặt trước cổng! Nói dứt câu, Nam Phong quay bước đi luôn, để tôi lại với vô vàn dấu chấm hỏi.. sao vừa nãy y hệt “con sư tử thềm mồi” mà giờ đã như vậy. Tôi chợt nhớ tới câu nói ban nãy, tay với nhanh chiếc áo khoác mỏng, nhanh chân chạy ra ngoài. [Cổng biệt thự họ Trương..] #Brừm.. tiếng ga oto nổ Trước mặt tôi là một chiếc Lamborghini LP570-4 SuperLeggera đen tuyền.. Nam Phong hạ kính xe xuống. Anh ấy đeo một chiếc kính đen che đi đôi mắt xám khói của mình, tôi đang đỡ đầu nhìn chiếc xe đẹp tuyệt.

– Cô không định lên xe? Cái giọng khinh khỉnh thấy ghét khiến tôi mặt hơi nặng, đi vòng qua đầu xe rồi mở cửa xe ghế trước..

– Đây đâu phải ghế của cô? Cái giọng đó lại làm tôi thấy bực bội. Tôi xì một tiếng rồi đóng cửa xe mà tưởng muốn làm vỡ kính. Tôi mở cửa xe ghế sau và yên vị trong xe. [Trên đường,..] Đã cách khá xa biệt thự rồi nhưng Nam Phong vẫn chưa có ý định dừng xe ở một quán ăn nào cả. Tôi cũng có ý muốn bắt chuyện nhưng cứ nhìn vào cái điệu bộ lạnh như băng là y như rằng người hơi ớn lạnh rồi..

-Anh.. tại sao trời không nắng mà anh lại đeo kính thee? Tôi đã phải uốn lưỡi chục lần để mở miệng. Nam Phong đang tập trung lái xe, anh nhìn vào gương chiếu hậu “để” nhìn khuôn mặt đang hờn hờn ngóng đợi câu trả lời. Nam Phong nhếch mép rồi đạp phanh.. ..Két.. tiếng bánh xe oto mài trên mặt đường.. @#*(#*&%*%@%.. tôi mất đà lao thẳng về đằng trước, mặt đập vào lưng ghế Nam Phong.

-Aishhhhhh.. anh bị khủng à? Phanh xe kiểu gì thế huhu cái đầu của mình..

-Tại cô đấy! Tôi hỏi thật cô bị thiếu năng hay là giả ngu? Nam Phong cười hả hê rồi bước xuống xe, tôi xoa xoa đầu rồi mở cửa xe.. cách cách.. cửa khóa sao T.T tôi đập đập cửa “kêu cứu”, tay liên tục dật lên dật xuống cái cần mở cửa.. Nam Phong đi từng bước rất từ tốn, dưới ánh nắng mặt trời anh thật nổi bật với chiếc quần short đen phối với áo sơ mi trắng thả ngoài, ..tít..tít.. Nam Phong bấm chìa khóa xe khiến tôi gần như hôn đất.. [Asahi Sushi, nhà hàng Triều Nhật..] “Cho tôi sushi cá hồi, trứng cá tuyết nướng, sashimi hải sản và.. nước lọc có ga!” Tôi còn chưa kịp nhìn thực đơn thì Nam Phong đã gọi đủ thứ món và những món đó khiến tôi lạnh sống lưng.

- Cô không ăn? Nam Phong vừa đưa menu cho chị phục vụ bàn vừa hỏi tôi. “Ít ra anh cũng là một người lịch sự!”

-Dạ thôi.. em không đói. Nói ra thì sợ bị bêu rếu nhưng tôi bị dị ứng với đồ ăn Nhật, hồi học cấp II có lần đi ăn với con Tiên Tiên mà tôi suýt vào bệnh viện T.T tôi nhớ hôm đó chỉ ăn có một miếng sushi thôi mà chưa tới 5 sau, mặt tôi sưng phù lên, người thì mẩn đỏ.. chỉ nhớ lại thôi cũng hãi @@

-Hừm.. vừa nãy ở nhà tôi hơi.. mà cô gọi đó là món ăn à?

-Anh.. em mới vào nhà anh được nửa ngày mà anh đã bắt em nấu ăn thì làm sao mà..

-Thôi. Tôi đưa cô ra đây để hỏi một số chuyện! Cô hãy tự nói về mình đi.. – Em là Vũ Bảo Nhi, con gái của chủ tịch tập đoàn thời trang Vanga.. Tôi vừa nói tới đó thì Nam Phong đẩy kính xuống sống mũi, ra hiệu cho tôi đứng lên, sau đó xoay xoay ngón tay ý bảo tôi xoay một vòng..

-Hahaha.. cô không đùa chứ? Cô mà là tiểu thư thừa kế duy nhất của tập đoàn Vanga nổi tiếng nhất nhì ngành thời trang ư? Cái câu nói đầy sự ngạc nhiên của Nam Phong khiến tôi hờn đỏ mặt.. nói thật thì tôi cũng là một tiểu thư của tập đoàn có danh tiếng chứ bộ ^^ nhưng nhìn tôi lúc này là thảm họa thời trang thật T.T

Chiếc áo phong in hình quả chuối, khoác ngoài chiếc áo mỏng, chiếc quần lửng ngang đầu gối cũng họa tiết chuối cùng đôi giày con thỏ. Đầu tóc thì bù rù hơn một con điên T.T – Ủ.. em.. em.. Tôi ấp úng rồi nhanh chóng ngồi xuống trước khi cả cái nhà hàng này chụp ảnh tôi và đưa lên mạng. -Cô cho tôi số điện thoại của cô! Khi có việc còn dễ sai bảo. “Anh vui tính quá nhỉ ^3^”

-Dạ.. 01667651245 ạ.

-Thiếu..năng.. xong! Nam Phong lưu số tôi là thiếu năng khiến tôi chạnh lòng, tôi ngay lập tức có ý muốn đáp trả nên..

-Anh nháy máy đi ^^ em cũng nên biết số của anh để sai bảo.. à nhầm để liên lạc chứ ^^

-Cô mà tiết lộ ra là tôi giết cô đấy..

-Hotboy..dễ dãi.. xong! Tôi hờn hờn dơ màn hình điện thoại ra trước mặt Nam Phong. Anh ấy bỗng đứng bật dậy và chiếc kính mắt lực rơi xuống bàn ăn, khuôn mặt ăn hình, đôi mắt xám khói mè hoặc mọi anh nhìn trong nhà hàng này về phía anh ấy.. 1người.. 2người.. 10người.. 20người.. Tất cả các cô gái bắt đầu làm rộ lên những tiếng hét, la lớn tên “Nam Phong”, những người đi ngang qua nhà hàng này cũng xông vào để kêu cùng.

Tôi nhanh chân chạy về phía phòng vệ sinh, bỏ lại Nam Phong giữa trận đấu.. [WC,..] Tôi ngồi trên toa-lét mà thấy mình sao ngơ quá, bây giờ mới hiểu tại sao anh ấy lại phải đeo kính dù không có mặt trời trong nhà hàng. Tôi ra ngoài rửa tay, ngắm nghía lại cái bộ dạng của mình thì cũng có hai chị trông xinh xắn đang tô son, chỉnh sửa khuôn mặt của mình.. -Ồi nhanh lên, tao phải có được kiểu ảnh với anh Nam Phong, lên facebook chỉ nghìn like trở lên thôi.. Chị đang tô son nói khiến tôi phì cười, chị ấy cùng bạn quay sang nhìn tôi với ánh mắt không mấy thiện cảm, tôi nhanh chân chuẩn :”) [Bãi đỗ xe..] Ôimáoi.. may sao anh ấy

không khóa cửa xe, tôi phải làm một giấc để chuẩn bị tư tưởng chiến đấu. [Trong nhà hàng,..] Dù bị “đánh úp” nhưng độ chuyên nghiệp của Nam Phong đã quá điêu luyện, khéo miệng anh đôi lúc hơi nhếch lên ra điệu bộ cười ấy chỉ hù hết diên rồ, chụp ảnh tanh tách.. anh từ tốn nhả một mẩu tin: :người nhận Thiếu năng: Cô sắp chết rồi..

3. Chương 3: Chuyện Xảy Ra Như Thế

[Bãi đỗ xe..]

..Cộc..cộc..

Tôi đang dựa đầu vào cửa kính oto ngủ ngon lành thì nghe thấy tiếng gõ cửa kính ở đâu đó, nghĩ bụng chắc ai trêu đùa nên vẫn lì ra ngủ..

“Tingggggggggggggggg”- cái nhạc chuông đáng ghét vang kên khiến tôi cau mày rồi đưa lên tai..

-Cô ngủ chầy dãi nhé!

-Anh Nam.. Nam Phong.. ai bảo.. bảo..

..Cộc..cộc..

Aishhh sao tên diên nào cứ gõ cửa thế nhở >< tôi=“ quay=“ sang=“ nhìn=“ cửa=“ số=“ xem=“ mồm=“ ngang=“ mũi=“ dọc=“ tên=“ diên=“ thích=“ gõ=“ cửa=“ như=“ thế=“ nào=“ thì...=“ #oh=“ #my=“ #god=“ x=“ 100000000000=“ nam=“ phong..=“ người=“ gõ=“ cửa=“ chính=“ xác=“ là=“ trương=“ nam=“ phong.=“ nam=“ phong=“ đi=“ vòng=“ qua=“ đầu=“ xe=“ rồi=“ đưa=“ tay=“ lên=“ gần=“ cổ,=“ kéo=“ một=“ đường=“>

Tôi nuốt nước bọt sợ hãi ToT [Cổng biệt thự họ Trương..] Suốt đường, tôi ngồi im re không động đậy, đôi lúc len lén nhìn sang Nam Phong. Cái khuôn mặt đẹp hoàn mỹ không che lấp vô cùng tỏa sáng nhưng lại làm người khác phải khiếp sợ bạt hồn bạt vía. Gần về tới cổng thì Nam Phong dừng xe, tay đập bộp vào cái vô lăng làm tôi giật nảy mình..

-Tên nào không mắt dăm đồ xe ở đây? Anh ấy quay sang lờ tôi một cái rồi mở cửa xe đi ra.. “Huhuhu.. tôi sắp chết ư? Anh ta sẽ đây dọa mình như thế nào huhu” tôi đang suy nghĩ rồi hết lên thì #Ting.. tiếng cửa xe đóng vang lên và.. ngồi ở ghế lái là một anh chàng nào đó.. tôi giật mình nép sát vào phía cửa kính

-Anh..anh là ai? Sao..sao lại..lại vào đây? Tôi run sợ hỏi anh chàng lạ mặt. Nam Phong đang “nói chuyện” với chủ chiếc oto ngu xuẩn đồ trước cổng biệt thự thì đột nhiên quay đầu về phía xe, anh chàng lạ mặt như nhận được tín hiệu, anh nhướn cười với Nam Phong rồi nhả ga, xoay vô lăng phóng vù đi. Nam Phong mở cửa chiếc xe, lôi tên lái xe ra rồi cũng đập ga phóng đuổi theo. [Trong oto Nam Phong] Tôi vẫn nơm nớp sợ hãi, tôi nhìn anh chàng lạ mặt đang phóng xe lên vận tốc tối đa.. Anh lạ mặt này có khuôn mặt rất điển trai chỉ kém Nam Phong có chút xíu thôi. Mái tóc cạo mai hai bên, nhuộm ánh tím nổi bật cùng với chiếc mũi khá cao, đôi mắt màu xanh lá cây thu hút cùng đôi môi quyến rũ, chắc đã hôn rất nhiều cô gái. Tôi như bị mê hoặc bởi vẻ đẹp độc mà lạ của anh ta nhưng rồi tôi lắc đầu để xóa hết những suy nghĩ vớ vẩn đó.. Tôi lén rút điện thoại ra, bấm phím gọi cho Nam Phong:

-Anh Nam Phong ơi cứu emmmm Tôi nói nhanh hết mức sợ anh lạ mặt sẽ ném điện thoại của tôi ra ngoài cửa sổ như những tên bắt cóc làm trên phim -Cô gửi lời chào của tôi tới nó! tu..tu..tu.. Nam Phong nói rồi tắt máy, anh phóng xe bạt mạng trên đường quốc lộ.

-Nam Phong bảo..bảo gửi lời chào tới anh. Tôi nói xong câu đó mà bỗng thấy nực cười, sao Nam Phong lại chào tên cướp xe của anh? Chả nhẽ.. Trong đầu tôi hiện lên vô vàn lí do đáng sợ mà lí do to nhất là: “Nam Phong thuê người giết tôi!” Mắt tôi bỗng chốc đỏ hoe, rồi những giọt nước mắt lăn trên má, tôi khóc mỗi lúc một to hơn.

-HUHUHUHUHUHU..Anh hãy thả tôi đi.. đừng nghe lời của tên Nam Phong.. đừng giết tôi.. tôi sẽ cho anh tất cả những gì tôi có.. Tôi lục túi lôi hết những thứ có giá trị ra: 250.000đ tiền tiêu vặt, điện thoại, sổ lưu chú, bút bi, son dưỡng, giấy ăn.. tôi dốc hết lên phía trước. Anh chàng lạ mặt nhìn đồng hồ rồi quay

sang nhìn tôi, nói nhẹ: -Đây là đồ có giá trị sao? Tôi nhìn đồng hồ rồi nhìn sang anh ta, lần này tôi gào to hơn, khóc thét luôn.

-Em có thể im đi không? Tôi không có làm điều gì nguy hại tới em hết.. tôi chỉ trêu đùa thằng bạn lâu năm thôi mà ^^ Anh ấy nói xong thì tôi đã hiểu ra vấn đề, tôi thấy mình suy nghĩ hơi quá, có trí tưởng tượng khá phong phú :”)

-Ai trời ơi, tại em ồn ào quá mà nó đuổi kịp chúng ta rồi. Thằng này nhanh thật! Anh ấy nhìn vào gương chiếu hậu rồi nói với giọng hơi thất vọng pha chút mừng rỡ.. Nam Phong nhún ga, phóng lên song song làm tôi mừng rỡ vỗ tay bôm bốp :) Anh ấy vượt lên đầu xe, rồi đạp phanh xoay nửa vòng tròn, chặn đầu xe lại. Trong nắng hoàng hôn, trên con đường quốc lộ ít xe qua, có hai chiếc xe đời cao dừng lại, hai anh chàng với vẻ đẹp trai hào nhoáng của mình cùng mở cửa xe bước xuống, hai anh chàng làm đạp tay rồi cười với nhau, một cô gái ngơ ngác vẫn ngồi yên trong xe mà không nói được lời nào..

[Trong xe,..] Nam Phong cho người tới đưa xe của Gia Khang – tên của anh chàng lạ mặt về. Ba chúng tôi đi xe của Gia Khang: hai anh ngồi trước, tôi ngồi sau. Tôi chẳng mở được miệng nên lòi điện thoại ra “tìm hiểu” về anh Gia Khang kia.. [Thông tin lí lịch..]

-Tên: Lâm Gia Khang

-17tuổi

-Là con lai, Việt Nam-Mỹ -Người thừa kế của tập đoàn xe phân khối lớn MT, có chuỗi cửa hàng phân phối trên hơn 30 quốc gia trên toàn thế giới. -Có khá nhiều giải trong các cuộc thi mẫu nam và tài năng kinh doanh trẻ..

Tôi mới đọc sơ qua chút thông tin của anh ấy mà đã chảy hết mồ hôi, có quá hoàn hảo không? Mà sao hai người này chẳng kém cạnh nhau ở điểm gì thế nhỉ? -Em tên gì thế cô bé? Gia Khang nhìn vào gương chiếu hậu, tôi cũng hí hửng khi anh ý đã tự bắt chuyện với tôi. Tôi hồn nhiên:

-Em là Bảo Nhi! Em là học sinh khối 10 trường Newton. Rất hân hạnh được gặp anh!

-Anh là Gia Khang, rất vui khi được làm bạn với em. Anh cũng sắp nhập trường, mong được em chỉ dạy và nâng đỡ hahahaha Tôi hơi sợ vì độ thân thiện quá mức của anh chàng này. Đúng là chơi với nhau nên độ nguy hiểm của hai anh này same same nhau, người thì như tảng băng làm người khác lạnh cóng, người lại làm người khác bỏng rát như chạm phải mặt trời..

[Biệt thự họ Trương..] Sau một quãng đường dài, tôi đã thấm mệt. Tôi ngáp ngắn ngáp dài đi xuống xe rồi lao thẳng vào phòng ngủ.. 1tiếng30phút sau đó.. Tôi bật dậy ngồi thu lu trên giường, tôi có tật thức dậy giữa giấc ngủ để... uống nước.

[Phòng Bếp,..] -Cậu gọi cô bé kia dậy đi! Mà cô bé đó là con của bác Hàn (quản gia) à? Gia Khang hỏi Nam Phong khi ah đang đứng bếp. Nam Phong đang dọn bàn thì nghe câu hỏi của Gia Khang nên sức nhớ ra sự thiếu vắng của Bảo Nhi..

-Cô ta là ôsin tớ mới thuê đấy! Mà sao phải gọi? Vừa nói dứt câu, Nam Phong quay ra thì giật mình thấy tôi đang lừ lừ tiến về tủ lạnh. Tôi lấy chai nước lọc rồi ra bàn ngồi.Gia Khang và Nam Phong tự động kéo ghế ra ngồi đối diện với tôi. Tôi tu chai nước ừng ực trước sự tò mò của hai anh chàng. “Bụp” tôi đặt mạnh chai nước xuống bàn.

-Ăn thôi!_Gia Khang nhìn tôi rồi nói to nhưng tôi lại gục đầu xuống bàn ngủ như chết. Nam Phong hơi bực mình rồi nên gần giọng:

-Cô thôi ngay trò đấy đi và ăn mau. Thấy tôi không có tí gì chuyển đổi, anh ấy hơi nhồm dậy thì tôi tự dưng ngừng đầu lên làm cả hai anh chàng suýt ngã ngửa.. rồi tôi lại ngủ ngon lành (zzz). Nửa giờ sau.. Oáp.. tôi vươn vai vươn người sau một giấc ngủ đã đời, tôi thuận tay chùi mồm miệng (lau nước dãi :b) rồi mới sực nhận ra đối diện tôi là hai anh chàng đang nhìn tôi với ánh mắt rất rất.. khó tả thật.. chắc là kì thị..

-Cô duyên thật! Tôi cho cô ở đây để làm việc chứ có để “nuôi” cô đâu? Nam Phong nhìn tôi hần học rồi lại lên giọng. Gia Khang thì có vẻ trái ngược lại, anh ấy nhìn tôi rồi hỏi:

-Chắc em đói rồi. Tối nay anh có làm mỳ Ý đó! Tôi hít hà cái hương thơm đang tràn ngập phòng ăn này.. mùi thơm của sốt cà chua quyện lẫn với bò băm.. nom-nom nó là bụng tôi réo lên.. Sau bữa ăn tối, Nam Phong và Gia Khang vào phòng giải trí, còn tôi thì rửa bát và vào học bài. [Phòng giải trí,..]

-Cô bé kia lạ nhỉ?_Gia Khang cầm tay ps4 bấm bấm, mở đầu câu chuyện. Nam Phong vừa nghe xong thì ném bộp cái tay ps4 xuống đất, phản bác.. -Cậu thấy con bé đó lạ nhưng tôi thì chỉ thấy nó giống lũ con gái ngu xuẩn thôi.

-Nhưng tôi thấy cậu có vẻ nói khá nhiều khi có cô bé đó ở gần.. Nam Phong nhảy dựng lên, lao vào ấn đầu Gia Khang xuống ghế sofa như một hành động lên tiếng bác bỏ :))

-À mà sao lần này cậu lại về đây? Về chơi hay định cư luôn?_Nam Phong bất ngờ đổi chủ đề. -Định cư luôn. Jamie và tôi chia tay rồi..Cô ta bỏ theo một thằng là con trai của nhà sản xuất âm nhạc.. Nam Phong nghe giọng Gia Khang có vẻ thoáng buồn nên vỗ vai vai thằng bạn mình, giọng hồ hởi: -Mày thì thiếu gì người thích? Con nhỏ đó ngay từ đầu tao đã bảo là loại thực dụng mà! Gia Khang gật gù theo lời Nam Phong nói, hai anh chàng tiếp tục trận bóng mới.. [Bảo Nhi's room..] “Xong”_tôi reo lên, tay gấp đồng hồ lên xộn trên bàn lại rồi cất vào cặp. Tôi nhào người ra giường rồi mở điện thoại, bật 3G để vào mạng..

-A! Tôi nhìn thấy wifi có tên “TNP” nên nảy sinh ý định sang phòng Nam Phong hỏi pass để dùng.. [Cửa phòng giải trí..] Tôi đang định gõ cửa thì nghe thấy tiếng của Nam Phong, tôi áp tai vào cửa.. -Mạnh lên.. mạnh nữa lên.._Nam Phong gào lên. -Từ từ.. đừng đừng.. aaaa._Gia Khang cũng gào lên. Tôi mặt đỏ bừng bừng, người run rồi bịt tai lắc đầu nguây nguây, chạy nhanh về phòng. [Cùng lúc đó, bên trong..] “Ey yo.. cậu lại đánh thua tôi rồi. Tại sao tôi cứ mạnh lên vậy.. để tôi đi lấy nước uống.”Nam Phong nhìn vào màn hình đang hiện hai chữ Game Over, đây là lần thứ năm anh đánh thắng Gia Khang trong trò Boxing game này.

-Ê..cô làm gì ngoài này vậy?. Nam Phong vừa mở cửa thì thấy tôi chạy như bị ma đuổi nên hơi tò mò, rồi anh lắc đầu tự nhủ rằng đó là việc mà những đứa thiếu năng hay làm.. [Bảo Nhi's room..]

- Hừ hừ hừ.. Bảo Nhi ơi đừng nghĩ linh tinh.. huhu anh ấy làm trò gì vậy huhu.. Tôi chui tọt vào phòng vệ sinh, nhìn vài gương còn tay тет vào má để tỉnh ra, thoát khỏi những suy nghĩ biến thái. [23h30, Bảo Nhi's room..] Oọc..oọc.. Tôi ngồi ôm bụng, cái tôi tôi ăn ít.. mà cũng tại cái anh Nam Phong cơ, cứ vừa ăn vừa lườm tôi thì ăn làm sao được ngon chứ T.T tôi quyết định đi ra mò đồ ăn.. [

Phòng bếp..] Tôi mừng quỳnh lên khi trên bàn bếp còn bịch Snack Phomai. Nhưng sao mò mãi không thấy công tắc đèn nhỉ? Chẳng nhẽ lại ăn trong bóng tối.. tôi lắc lắc đầu vì bản thân không muốn làm ma đói.. Rồi xong.. tôi bỗng nghe thấy tiếng bước chân, tôi ôm gói snack mà người run như cây sậy.. #Bép..#Bép..hai tiếng vỗ tay liên tiếp làm tôi như có cả dòng điện nhiều von đi qua cơ thể, tay ôm chặt gói snack làm nó nổ tung tóe, nhưng kì lạ thay.. sau khi tiếng vỗ tay dứt thì đèn trong gian bếp sáng bừng hết lên.

Trước mặt tôi không phải ma không phải quỷ mà là Gia Khang. Đầu tóc anh ấy vương vãi những miếng snack, mặt thì hết sức ngạc nhiên.. Tôi vừa buồn vừa lo, buồn vì đã mất gói snack, còn lo là vì đã đụng vào “Mặt trời”. Gia Khang phui hết snack, miệng hỏi: - Sao em lại làm như vậy? Tôi đang ấp úng không biết trả lời ra sao thì cái bụng đã thay mặt lên tiếng T.T -Em đói à? Để anh nấu mì cho em ăn tạm nhé! Tôi xua xua tay từ chối, thấy mặt anh ấy hơi buồn nên tôi đành phải ngồi xuống bàn ăn. “Tadaa..”_Gia Khang bưng ra một chiếc nồi nhỏ. Tôi cầm đũa và bắt đầu ăn, Gia Khang nhìn tôi ăn cũng thích thú nên cứ cười mãi..

-Anh Nam Phong đã ngủ rồi ă? Tôi tự dưng hỏi tới Nam Phong, rồi cái chuyện hồi tối lại xuất hiện..

-Thằng đó ngủ sớm lắm! Mà nó ngủ say nữa cơ.. trộm vào nhà có khi không biết.. Tôi nghĩ bụng, thằng trộm nào “chốt đại” chui vào đây thì chắc là muốn tự vẫn hoặc gì gì đó đại loại giống thế.. cái biệt thự này tường cao 5mét, trèo vào đã khó rồi chứ nói gì chuyện bẻch đồ ra?! Rồi tôi mới để ý tới nét mặt của Gia Khang lúc này, có gì đó rất trầm ngâm và suy tư. Tôi cũng muốn hỏi lắm nhưng không biết mở lời thế nào..

-Thực ra.. anh đang thất tình! Tôi bật cười ha hả, rồi mới chợt nhận ra, lấy tay đưa lên miệng..

-Anh nói thật à? Anh cũng thất tình ư?

-Thật..Tại sao không chứ? Tôi ngồi im lắng nghe Gia Khang tâm sự rồi cảm ơn vì bữa đêm, chúc anh ấy ngủ

ngon và trở về phòng. [Bảo Nhi's room..] Bây giờ đã gần 2h sáng rồi, mắt tôi vẫn mở thao láo. Câu nói của anh Gia Khang bỗng xuất hiện khiến tôi suy nghĩ..

-Em có thể giúp anh một việc được không?...Hãy làm người yêu của anh nhé! Tôi thật sự mất ngủ chỉ vì câu nói động trời của anh. Anh lạ quá đi.. tôi và anh mới quen nhau chưa tới một ngày mà anh đã muốn tôi làm người yêu của anh? Anh đang nói thật hay nói đùa.. [6h30, Bảo Nhi's room..] You are my sunshine My only sunshine You make me happy When sky are grey You never know dear How much I Love You Please don't take my sunshine away Nhạc báo thức vang lên hai lần thì tôi mới choàng tỉnh dậy. Tôi nhìn đồng hồ và thấy còn khá sớm, câu nói đêm qua của Gia Khang vẫn đang làm tôi rối bời.. [7h10, phòng bếp..]

-Chào em. Giọng Gia Khang vang lên, tôi ngược nhìn anh, mặt hơi đỏ. Anh ấy đang mặc bộ đồng phục trường Newton, cứ như bộ đồng phục này may ra cho riêng anh ấy vậy.

-Anh ăn sáng.. -Nhanh nào! Tôi đang định mời Gia Khang ăn sáng thì đã thấy Nam Phong cầm khóa xe ra hô hào.. -Bọn anh không ăn sáng ở nhà đâu! Mà em đi học bằng gì vậy? BẠN ĐÈO Ạ? Gia Khang đang ngồi đi giày, hồi vọng vào..

-Dạ, em đi học bằng chiếc xe đạp màu xanh ngọc để ở ngoài sân đó! -Chiếc xe nào? Anh đâu có thấy chiếc xe nào ở ngoài sân đâu? Tôi mặt mũi tôi sầm đi, chạy vội ra cửa.. tôi nhìn trái rồi nhìn phải.. không có chiếc xe nào cả.. tôi ngồi bệt luôn xuống đất. Gia Khang nhanh chóng đỡ tôi vào sofa..

-Anh xin lỗi nhưng có phải chiếc xe có chữ "Lem" ở đuôi xe không? Nếu đúng thì.. Tôi chỉ bắt giắc gập đầu rồi quay sang chờ đợi nốt câu nói của anh ấy. Và.. cái mà tôi đang nghĩ đã xảy ra.. chiếc xe biến mất là do Nam Phong.

-Cậu chưa ra lấy xe sao? Còn ngồi đây làm gì thế? Nam Phong đi từ phòng ra, anh ta vừa quay lại lấy quyển sách bỏ quên. Tôi mặt đỏ dần, tay nắm chặt rồi đứng bật dậy.

-Nam Phong, tôi có chuyện cần nói! Tôi chuyển cách xưng hô, cái giọng quả quyết tới đứng người. Nam Phong nhìn tôi rồi cười cợt nhả:

-Cô chuyển giọng nhanh ghê! Tôi và cô thì có chuyện gì? Tôi tức tới nổ cả tim, tay tát cái bốp vào bảnh mặt đẹp đẽ của Nam Phong. Nam Phong hơi choáng, mắt anh ta bỗng chốc đỏ lừ, tay nắm chặt. Anh ta nhìn tôi chằm chằm, cái nhìn đó như muốn nuốt chửng lấy tôi. Tôi thở dốc rồi mọi thứ trước mắt nhòe dần, tôi chìm vào một màn đen lạnh lẽo.

[Bảo Nhi's room..] -Cô bé này bị hen mãn nên không được sốc hoặc sợ hãi. Chỉ cần nằm nghỉ là cơn hen sẽ thuyên giảm.. khi nào cô ấy dậy hãy cho uống loại siro này. Bác sĩ nói với Gia Khang rồi đi ra khỏi phòng.. [Phòng khách, Biệt thự họ Trương..] "Tại sao cậu lại vứt chiếc xe của Bảo Nhi đi vậy?" Gia Khang ngồi xuống cạnh Nam Phong sau khi tiễn bác sĩ.

Nam Phong không nói gì, anh chỉ đứng dậy, đi ra sân sau.. [Sân sau, biệt thự họ Trương..] Thụp.. thụp.. tiếng trái bóng rổ nện xuống sàn tập. Nam Phong mặc bộ đồ thể thao để lộ cánh tay cơ bắp đầy đặn, người anh đầm đìa mồ hôi. Khuôn mặt anh không có gì vui vẻ, anh đang trút giận vào việc chơi bóng.. [Bảo Nhi's room,..] Tôi gượng dậy, vớ lấy điện thoại để nhắn cho con bạn xin nghỉ học hộ. Tôi vừa nhắn tin xong thì có Gia Khang mở cửa phòng tiến vào..

-Em tỉnh rồi à? Em nên nghỉ đi vì đó là lời bác sĩ dặn.. còn việc chiếc xe thì anh rất tiếc. Tôi lại nhớ ra chiếc xe thân yêu, mắt tôi hơi rơm rớm.. một luồng kí ức ủa về.. "Tadaa" bố bỏ vải che mắt tôi ra, trước mắt tôi là một chiếc xe màu xanh ngọc đẹp vô cùng đẹp! Tôi ôm bố nói cảm ơn rồi rút rồi nhìn ngắm chiếc xe một cách thích thú.. đó là món quà cuối cùng của bố dành cho tôi..

-Em muốn ở một mình. Phiền anh ra ngoài cho.. Tôi nằm xuống rồi kéo chăn trùm kín đầu, anh cũng biết tôi đang khóc nên cũng lặng lẽ đóng cửa phòng, ra ngoài. [Trường cấp 3 Newton..] -Ê.. sao hôm nay Bảo Nhi không đi học? Bảo Minh vừa bóc vỏ gói bánh flan, vừa hỏi Tiên Tiên. Tiên Tiên đang đọc tin nhắn của tôi gửi tới, nó quay xuống bàn Bảo Minh buồn thiu:

-Con Nhi nó bảo xin phép cô cho nó nghỉ hôm nay! Chả biết có chuyện gì nhưng Tiên gọi nó không được.. "Nhanh! Anh Gia Khang vừa phóng xe tới cổng trường đây.. ngàn năm có một.." Tiếng con nhỏ Annie-cái

máy tin tức của cả khối 10 này. Tiên Tiên mặt đang như bánh đa ỉu bỗng rạng rỡ hẳn. Nó cũng lao nhanh theo lũ con gái..

Bảo Minh lắc lắc đầu rồi ăn sáng.. [Cổng trường cấp 3 Newton..] Trước cổng trường có sự hiện hữu của một chiếc siêu xe Lotus Exige S màu xanh đen bóng nhoáng. Mở cửa xe, bước xuống. Gia Khang với vẻ đẹp trời phú khiến cho lũ con gái đang làm vòng vây xung quanh anh rụng rời con tim, lũ con gái liên tiếp nhánh má ảnh, rồi những câu hâm mộ không ngớt vang lên.. Gia Khang đeo một chiếc kính rayban đen, anh mở điện thoại ra rồi nhìn kĩ cái gì đó trong máy.. anh nhìn lướt một lượt lũ con gái rồi dừng ánh nhìn ở Tiên Tiên.. Từng bước.. từng bước.. anh tiến về phía Tiên Tiên làm tim nó đập liên hồi loạn xạ.

-Em là bạn thân của Bảo Nhi phải không? Lên xe và nói chuyện với anh một chút được không? Tiên Tiên đã bị hấp hồn bởi giọng nói của anh, nó gật đầu rồi cùng anh lên xe. Để mặc lũ con gái đang tò mò, đổ kị với Tiên Tiên, Gia Khang lùi xe rồi phóng vù đi.. [Biệt thự họ Trương..] -Sao lại tới đây ạ? Đây hình như là nhà của anh Nam Phong.. Tiên Tiên bỗng thắc mắc khi Gia Khang dừng sân biệt thự.. Nó bước xuống xe rồi chợt nhớ tới tôi, nó sực nhớ tới câu chuyện mà Gia Khang hỏi nó trên đường:

-Em có biết chiếc xe đạp của Bảo Nhi có ý nghĩa gì với cô ấy không? -Dạ.. đó là món quà cuối cùng mà bố nó tặng nó vào sinh nhật thứ 13.. Nó chạy nhanh vào trong mà không đợi Gia Khang, vừa phi vào phòng khách thì đã gặp Nam Phong đang uống nước trong bếp.. Nó chào anh ấy rồi phi vào trong để tìm phòng Bảo Nhi. -Cô là ai? Sao chạy như nhà mình vậy?

Nam Phong kêu, giọng không mấy vừa ý. Gia Khang đi vào, nói với: -Phòng cuối bên tay phải.. Gia Khang bảo Nam Phong ra ghế ngồi, anh muốn nói chuyện.. [Bảo Nhi's room..] "Em bảo em muốn ở một mình.. anh ra ngoài đi"- giọng tôi ghen ngào nói khi có tiếng gõ cửa, tôi vẫn nằm ì trong chăn.. -Này thì anh.. anh Tiên đẹp trai hào hoa phong độ yêu em Bảo Nhi nhất đây hahaha.. Tiên Tiên hồn nhiên mở cửa, lao vào kéo chăn của tôi ra rồi nói đùa cợt. Tôi nhìn thấy con nhỏ đó mà hết đối ngạc nhiên, tôi ôm chầm lấy nó rồi khóc như đứa trẻ:

-Huuhu.. Nam Phong.. anh ta.. vứt xe đạp của tao đi rồi huhuhu.. Tiên Tiên vỗ vào lưng tôi vài cái an ủi rồi đẩy tôi ra, nó nói: -Mày nín đi.. bây giờ khóc có đem chiếc xe lại không? Hay là tổn sức của mày? Tôi lau nước mắt rồi nghe con bạn bày cách lần át Nam Phong. Sau khi đã hiểu chuyện, tôi đứng dậy và cùng Tiên Tiên bước ra khỏi phòng..

[Phòng khách,..] Tôi và Tiên Tiên ngồi xuống đối diện Nam Phong và Gia Khang. Tôi nhìn Nam Phong, Nam Phong cũng nhìn lại tôi.

-Tôi sẽ vào thẳng câu chuyện. Anh.. Chính anh đã vứt xe của tôi đi nên anh phải đền tôi một chiếc xe khác.. Tôi chưa nói hết thì Nam Phong cười ha hả, anh ta tiếp lời:

-Hóa ra là như vậy? Cô lợi dụng chuyện này để có chiếc xe mới? Tôi không những mua được một chiếc mà cả mấy chục cửa hàng tôi cũng mua được.. -

Không.. tôi muốn chiếc xe y hệt cơ. Lần này thì tôi cười nhếch mép, tôi thấy trong lòng nhẹ đi mấy phần..

-Cái gì cơ? Y hệt?_Nam Phong xúng cồ lên, Tiên Tiên ngồi sát tôi hơn, chắc nó sợ. Còn tôi kiên cường, dương mắt lên đối diện với con quỷ đội lốt người kia. Gia Khang kéo Nam Phong ngồi xuống, anh nói:

- Ha người định đánh nhau à? Bảo Nhi.. em sẽ khó lòng có được lại chiếc xe cũ của em.. còn Nam Phong, cậu đang là người có lỗi nên đừng như vậy! Tôi thấy cũng hơi quá khi bắt anh ta mua lại đúng bản từ thời nào..nhưng như vậy cho anh ta biết tay hử. Tiên Tiên bỗng phát ngôn khiến cho cả ba trở mắt: -Vậy anh Nam Phong phải có trách nhiệm đưa đón Bảo Nhi hàng ngày! Vì cô ấy muốn và chỉ muốn chiếc xe giống y xì cái cũ. Nó quay sang nháy mắt với tôi, Nam Phong lườm Tiên Tiên rồi nói:

-Cô là ai? Sao cô được lên tiếng ở đây? 30 sau.. Tiên Tiên đã về trường học còn tôi ngồi trong phòng, trên bàn là tờ giấy cam kết giữa tôi, Nam Phong và Gia Khang. Sau một hồi giải quyết, cả ba chúng tôi cũng đành chấp nhận rằng:

-Nam Phong và Gia Khang (tự nguyện) sẽ đưa đón tôi đi học! Cho tới khi Nam Phong tìm lại được chiếc xe của tôi. [Sáng hôm sau,..] -Cô mau dậy đi, bị ở nhà thì đừng trách tôi không nhắc. Nam Phong đi qua phòng tôi, gào lên. Tôi đã dậy từ lâu nhưng không muốn ra ngoài nên ngồi ì trong phòng..

-Nhanh lên Bảo Nhi. Thằng Phong nó lại bỏ em lại bây giờ. Hôm nay là nó đèo em. Gia Khang đang đi giày nhìn thấy tôi liền nhắc nhở. Tôi lấy đôi giày ra rồi xỏ vội, đầu nghĩ: "Thế là từ nay sáng nào cũng ăn ở ngoài!" [The Kafé,..] Tôi bước vào trong quán trước. Tôi chọn một bàn gần cửa sổ rồi ngồi xuống. Mấy phút sau thì Nam Phong cùng Gia Khang cũng bước vào, tất cả nhà hàng bỗng xì xầm rồi nhìn lên họ. Tôi định gơ tay gọi hai người đó thì thấy Nam Phong nói gì đó vào tai chị phục vụ rồi cả hai bước lên tầng hai..

-Anh Nam Phong bảo em thích gọi gì thì gọi, ăn xong thì ra ngoài chờ hoặc thế nào tùy em :) Cái giọng chị phục vụ có gì đó hơi khó chịu, tôi đứng dậy và tiến thẳng về phía cầu thang, tất cả mọi người nhìn tôi khiếp sợ ?! Tôi ngoái nhìn lại mọi người rồi dừng cảm.. "xong" lên tầng trên. [Tầng hai, The Kafé..] Tôi vừa ló mặt ra thì Nam Phong đã đứng bật dậy, anh định nói gì đó nhưng lại thôi.. còn tôi thì chìm vào view của tầng này. Nó thật sự rất tuyệt.

Mái nhà làm bằng kính nên nhìn xuyên thấu cả bầu trời, xung quang là những chậu cây xanh tươi điểm vài bông hoa mới chớm nở đầu hè, trên lan can là những cây chong chóng quay tít trong khoảng trời lộng gió, tôi nhìn chúng quay thích thú mà quên rằng đi mình đang làm "cản trở" công việc của chị phục vụ bàn. Tôi bước nhẹ sang bên rồi kéo ghế ngồi cạnh Gia Khang.

-Em xin lỗi.. em đã bảo cô bé nhưng.. Chị phục vụ đặt đồ xuống bàn, bên lên nói. Nam Phong phẩy phẩy tay, rồi lừ tôi một cái. -Em đã order đồ chưa? Gia Khang khuấy cốc cà phê rồi quay sang ân cần hỏi tôi. Tôi gật đầu lém lỉnh. Hai anh chàng này cũng ăn uống nhẹ nhàng thật! Nam Phong với một chiếc bánh bơ và cốc coffee đen đá, Gia Khang thì bánh vòng vùng với coffee nâu đá..

Chị phục vụ mang lên đồ của tôi mà cả hai nhìn tôi chằm chằm.. có gì nhiều đâu? Một cốc sữa trắng ít đường, hai lát bánh mì chiên bơ và một đĩa trứng cuộn.. tôi chỉ ăn đủ cho bữa sáng thôi mà T.T [Cách trường cấp 3 Newton 30m..] "Tao sắp tới cổng rồi.."tôi nghe máy, Tiên Tiên gọi hỏi tình hình tôi. Nam Phong tắt xe vào lề rồi bảo tôi xuống xe. Tôi vừa bước ra khỏi xe thì anh ấy đạp ga, phóng vù đi ngay trước mắt tôi. Tôi cũng hơi ngỡ ngàng vì hành động của anh ấy nhưng rồi cũng tự hiểu, tôi rảo bước về phía cổng trường. [Tiết 1, lớp 10D1..] Đã hơn 10 trôi qua rồi mà miss Phụng

- giáo viên Tiếng Anh của lớp tôi vẫn chưa vào lớp. Cả lớp đang nhốn nháo.. không, đúng hơn là lũ con gái đang nhốn nháo vì thông tin hotboy Lâm Gia Khang đã tới trường nhập học chính thức vào ngày hôm nay.

-Nhi à.. Thằng Minh bảo nó bị bong gân nên nghỉ học hôm nay. Nó bảo đã nhắn tin nhờ mày rồi nhưng không thấy mày rep nên nó nhắn cho tao. Tiên Tiên đưa tin nhắn của Bảo Minh cho tôi đọc. Sao lại thế nhỉ? Tôi có thấy tiếng báo tin nhắn đâu.. tôi mở cặp ra tìm điện thoại nhưng không thấy, túi quần cũng không.. tôi bắt đầu rồi.. thôi xong.. lúc gần tới trường tôi có nghe cuộc điện thoại của Tiên Tiên mà.. chả lẽ bỏ quên trên xe của Nam Phong rồi sao?!

-Oimeoi.. anh NAM PHONG KÌA.. -Anh GIA KHANG KÌA.. .. Mi Anh và mấy đứa con gái hét lên chói tai, từ ngoài hành lang bước vào, một luồng ánh sáng chói rục làm tôi phải dụi dụi mắt để nhìn cho rõ, sao thiêng quá vậy trời? Vừa mới nhắc tên thôi mà... "Tiết này ms.Phụng đã nhờ tôi trông! Các bạn có ý kiến gì không?"_Nam Phong vừa ngồi vào bàn giáo viên, lên tiếng. Toàn bộ lũ con gái lớp tôi lắc lắc đầu rồi mắt của chúng nó dính chặt vào hai anh hotboy.

Tôi thấy số mình đen quá, tôi cố gắng không để Nam Phong không "để tâm" tới tôi, ít nhất là bây giờ... Ý tôi là vậy nhưng ý con nhỏ láo toét Tiên Tiên thì trái lại. Nó làm đủ điều để thu hút ánh nhìn của Nam Phong và Gia Khang.. nó hết nhét bút, mở cửa sổ, vãn vãn và mây mây.. rồi nó quay xuống tôi, nhìn tôi bằng cặp mắt đầy nhờ vả và không mấy tốt đẹp. Nó cầm quyển vở trên bàn, quay xuống bàn tôi rồi đập bốp một cái, nó nói như thế trong lớp chỉ có tôi và nó:

-BẢO NHI à.. mày làm sai bài này rồi.. Vâng.. tôi ngậm ngùi ngẩng mặt lên, mồm lẩm bầm "nguyên rủa" con bạn thân trời đánh kia, cả lớp bao gồm cả hai anh chàng "sáng chói" kia đều chuyển cái nhìn về phía hai đứa tôi. Tôi úp mặt xuống bàn giả ngủ, còn Tiên Tiên lại giả bộ ngượng ngừng thấy ghét. Nam Phong chỉ điểm về phía bàn tôi: -Cô gái kia.. lên bảng làm bài.

Tôi vẫn úp mặt xuống bàn, còn Tiên Tiên lại co rúm lại vì nó không muốn chuyện tình ra nông nổi này. Nam Phong thấy tôi không nghe nên đứng dậy, đi xuống bàn tôi. Lũ con gái vẫn tò mò nhìn theo.. -Cò.. lên bảng làm bài! Tôi đếm từ 1 tới 3 mà không.. Tôi nghĩ chuyện đã rồi nên đứng phắt dậy khiến cả lớp giật mình, tôi cầm tờ test đang làm dở đi lên bảng TT.TT Và rồi tiết học này sẽ trôi qua êm đềm, Gia Khang

sẽ ngồi chỗ tôi đọc sách tới hết tiết, Tiên Tiên sẽ sung sướng và thỏa mãn nếu cái tiếng chuông điện thoại của tôi vang lên.. “ring ring ring ring ring đình đình đình..(Minions Ring)” Đúng như dự đoán của tôi, tiếng nhạc chuông phát ra từ túi quần Nam Phong.

Cả lũ con gái đang cười nghiêng ngả và khi biết đó là từ Nam Phong phát ra thì im bất, mắt tròn vo chăm chú xem Nam Phong.. Nam Phong rút từ túi quần ra một chiếc điện thoại Samsung Note 2 màu hồng khiến cả lớp sững lại, tôi thì tức điên lên được, anh ta dám cầm điện thoại của tôi? Xấu tính ghê? “Thật ồ ào!”-Nam Phong tắt chiếc điện thoại rồi nhét lại vào túi quần trước sự ngỡ ngàng của lũ con gái (trong đó có cả của tôi). Tiếng xì xào bàn tán bắt đầu rộ lên.

Tôi thì vẫn nhanh chóng hoàn thành cái bài test.. [Giờ nghỉ..] Nam Phong cùng Gia Khang ra khỏi lớp tôi khi chuông reo, cả lũ con gái tiếc nuối vì đã không gây được ấn tượng gì cho hai anh chàng..

-Nam Phong cầm điện thoại của mày phải không? Tiên Tiên nói với âm lượng cực nhỏ, tôi vút tờ test xuống bàn, đầu gật gật rồi cuống cuống chạy theo. ..Hành lang khối 11.. Hai anh chàng này cũng đi nhanh thật T.T Ting.. thang máy mở cửa, tôi “lạc” vào một sàn catwalk với dàn mẫu siêu đẹp siêu sành điệu..

Tất cả những học sinh khối 11 là các tiểu thư, thiếu gia của các nhà tài phiệt hàng đầu đất nước hay các chính trị gia,.. các bộ đồng phục của khối 11 đều được sửa lại để sành điệu và hợp thời trang hơn.

Tôi cố gắng bước đi nhẹ nhàng và nhanh hơn, hầu hết đều nhìn tôi với ánh mắt không thiện cảm.. “Kia rồi! Anh Nam Phong” tôi gọi nhỏ nên chắc hẳn anh ta không hề nghe thấy. Gia Khang đã vào lớp rồi, anh ta còn đi đâu tiếp vậy nhỉ? Tôi rảo bước nhanh hơn.. “Này! Anh trả em điện thoại được không?”- tôi đi ngay đằng sau Nam Phong, anh ấy quay lại bất ngờ làm tôi ngã nhào về phía trước.. Và.. tôi đang nằm trên người Nam Phong. Mặt tôi đỏ hơn trái cà chua, tôi bật dậy nhanh rồi chạy một mạch về phía cuối hành lang, có một cửa thoát hiểm xuống tầng khối 10. Nam Phong thì từ tốn hơn, anh đứng dậy, phủi quần áo rồi lừ mắt với tất cả những học sinh vừa chứng kiến cảnh “thị phi” đó như một lời cảnh báo..

[Biệt thự họ Trương..] Tôi nhờ Tiên Tiên đưa về. Tôi mở cửa bước vào, hộp thư thoại của điện thoại bàn vang lên tiếng Nam Phong: “Hôm nay tôi và Gia Khang không ăn ở nhà!” Tôi đã thấm mệt một ngày học, tôi mở tủ lạnh, lấy hộp gà rán cho vào lò vi và một chai coca ra ngoài rồi đi tắm.. Khoảng 23h00.. “Chương trình Thời tiết 11h đêm xin được bắt..”

- Gia Khang nhấn nút tắt trên điều khiển TV. Anh ngồi xuống cạnh Bảo Nhi, cái thân hình bé nhỏ này sao làm anh muốn bảo vệ, muốn chăm sóc tới vậy? Anh vén nhẹ mấy sợi tóc lòa xòa trên khuôn mặt cô bé, rồi anh bế cô bé lên, đưa về phòng ngủ.. [Sáng hôm sau..] Ánh nắng chiếu xuyên qua cửa sổ, tôi vẫn còn khá ngái ngủ.. nhưng sao sofa hôm nay êm thế nhỉ? Tôi bồng tròn mắt, bật dậy.

Ó? Sao tôi lại ở trong phòng tôi thế này? Ai đã đưa tôi về phòng o___o Tôi luống cuống chạy ra khỏi phòng.. [Phòng bếp..] “Hôm nay em dậy sớm thế?”_Gia Khang đang rót nước thì tôi xuất hiện. Tôi ngồi xuống bàn ăn, hai tay ôm đầu suy nghĩ mà quên khuấy trả lời anh.. Gia Khang đặt cốc nước trước mặt tôi rồi cũng kéo ghế ngồi xuống. “Hôm nay anh đèo em đi học ha!

Em đi sớm chút, anh muốn đưa em qua chỗ này ăn sáng..”. Giờ tôi mới nhận ra sự xuất hiện của anh, tôi ừ một cách nhanh chóng mà không suy nghĩ gì rồi lại quay về phòng đánh răng rửa mặt và thay đồ. [StarBucks..] “Cho anh một latte sữa ít đường, latte thường và hai xuất bánh kem tươi nhé.”

Gia Khang đưa tôi tới quán StarBucks mới khai trương, anh xuất hiện làm cho ai cũng phải nhìn ngó và xuýt xoa vì đẹp.. tôi nằm trườn ra bàn, mặt quay ra góc phố còn thừa xe cộ, màu nắng hè, màu xanh cây, màu vitage nhẹ nhàng của các loài hoa bên vệ đường thu hút lấy tôi, làm tôi muốn mơ về chúng. Gia Khang trở lại với hai cốc đồ uống thơm mùi sữa.. tôi ngồi thẳng dậy, miệng nhoẻn cười cực tươi với anh thay cho lời cảm ơn. Anh cũng nhìn tôi rồi ăn.. “Sao anh và anh Nam Phong thích ăn sáng ở ngoài thế ạ?” tôi xúc một thìa bánh rồi cho vào mồm ngấu nghiến sau khi đặt câu hỏi cho anh.

Anh nhìn tôi rồi nén cười, đưa tay lên lau kem trên khóe miệng tôi làm tôi hơi bối rối, mặt tôi ửng đỏ vì ngại.. -Thực ra cũng là một phần thói quen, với cả sáng ra đã nấu nướng ngại lắm! Anh trả lời rất tự nhiên rồi tiếp tục nhìn tôi ăn chiếc bánh kem ngon lành, còn tôi ư? Tôi giờ chỉ còn cách chúi đầu vào ăn cho bớt ngại thôi TT.TT [Cổng hầm gửi xe..] Tôi đang chờ Gia Khang lấy xe thì nhìn thấy cách tôi một khoảng không xa là một đám nhà báo đang trực chờ máy ảnh, điện thoại,.. trên tay. Rồi ai đó chỉ về phía tôi, cả

đám người đó chạy ừa về như đang thi chạy.. tôi nhìn xem xung quanh thì có một chị phóng viên đã giơ mic tới trước mặt tôi với câu hỏi làm tôi xúx ngả ngửa: -Em và thiếu gia Lâm Gia Khang đã hẹn hò bao lâu? Em là đại tiểu thư của nhà nào? Rồi các anh chị nhà báo khác cũng ồ ạt xông vào tôi và tới tấp đặt câu hỏi. Trong lúc tôi đang rối như mớ bòng bong thì anh xuất hiện.

Gia Khang phi xe từ dưới hầm lên. Anh mở cửa xe bước xuống, anh đẩy lùi đám phóng viên rồi mở cửa xe trước, kéo tôi vào rồi đóng sầm cửa. Anh cũng nhanh chóng vào xe và phóng đi, bỏ lại đám phóng viên đang vui ra mặt vì trong tay họ là những bức ảnh đáng giá nhất.. [Trường cấp 3 Newton, nhà xe..] Tôi và Gia Khang đã tới trường muộn. Anh đỗ xe rồi chào tạm biệt tôi.. “Em xin phép cô cho em vào lớp ạ.” Tôi đứng cửa lớp thưa lễ phép. Mai Linh cùng mấy đứa con gái khác nhìn tôi như thể muốn ăn tươi nuốt sống, cô giáo gật đầu vì tôi muộn có 2 .

Tôi vừa ngồi xuống bàn thì thấy hai bàn trên trống người.. Bảo Minh nghĩ vì bong gân thì không nói làm gì nhưng sao con điên kia cũng nghĩ nhỉ? Mà tôi cũng không biết hỏi bằng cách nào vì điện thoại đang trong tay Nam Phong huhu.. tôi đành lôi sách vở ra và nhanh chóng tập trung vào bài giảng. ..Chuyển tiết.. “Hôm qua, nhạc chuông là của mày phải không?”

Tại sao.. điện thoại của mày lại trong tay Nam Phong hả?”

__Mai Linh đứng trước mặt tôi, nó rít lên như một đứa trẻ vừa bị giật mất búp bê. Mấy con bạn nó thì cũng chờ đợi câu trả lời từ tôi thì.. “Bảo Nhi! Ra ngoài chút..”- Lại là cái giọng ầm ầm đó, Gia Khang vừa gọi tôi. Giờ không chỉ Mai Linh, đám bạn nó mà cả lũ con gái trong lớp đều nhìn tôi bằng hình viên đạn, tôi dứng cảm đi ra ngoài..

-Này, Nam Phong nhờ anh đưa em! Có cuộc gọi của cô bé Tiên Tiên đó.. Anh đưa tôi chiếc điện thoại thân thương, tôi cảm ơn rồi chạy nhanh về lớp.. -Sao lại cả anh Gia Khang vậy? Mày là cái thá gì mà hết Nam Phong để điện thoại trong túi quần rồi cả Gia Khang đem trả? Mai Linh đã nổi cơn thịnh nộ, tôi thì chả biết làm gì hơn là im lặng. Mai Linh càng điên tiết hơn, nó định giơ tay tát tôi một cái ở miệng thì Tiên Tiên xuất hiện cứu trợ: -Hey hey.. sao con gái con lừa lại giơ tay đánh bạn vậy?

Có mạnh mẽ quá không? :) Mai Linh liếc sang Tiên Tiên rồi nhếch mép nói: -Mày và con nhỏ này cùng một ruộc? Chúng mày KÉM sắc, tài cũng KHÔNG HƠN AI mà đòi có sự quan tâm của những anh chàng hoàn hảo kia ư? Tiên Tiên bật cười ha hả, nó không kém cạnh đáp lại lời Mai Linh: -VẬY mày nghĩ sao khi một đứa “tuyệt vời” như mày lại CHƯA được nhận sự quan tâm đó? Mà Bảo Nhi lại có nó trước mày thế? Mai Linh giận đỏ mặt, nó hét nhìn tôi rồi lại nhìn Tiên Tiên. Mi A bỗng hét toáng lên:

- Chúng mày ơi! Gia Khang dính scandal rồi.. Cả lớp xúm vào chiếc ipad của Mi A, rồi hét lên từng đợt. Tôi và Tiên Tiên thì mặc kệ, tôi hỏi nó sao lại tới muộn.. đang say sưa hỏi chuyện thì cả lớp không sót một ai nhìn chằm chằm vào tôi, Mi A trên tay cầm Ipad, mắt đỏ hoe, nó hỏi tôi:

- Sáng nay cô đã đi với Gia Khang đúng không? Tôi hơi bất ngờ! Sao nó biết? Tôi trả lời sao đây? Điện thoại của tôi rung lên, tôi nghe máy:

-Cô cùng bạn cô hãy vợ sách vở rồi xuống cổng thật nhanh, tôi và Gia Khang đang chờ sẵn rồi! Nhanh lên không còn thời gian đâu..

[Biệt thự họ Trương..]

-Hai người đã làm gì thế? Tính sao đây?

Nam Phong quăng cặp xuống ghế, mặt khó đăm đăm. Tôi và Tiên Tiên thì chưa hiểu chuyện gì. Trên đường về, Gia Khang trầm ngâm vô hạn.

-Ngày mai.. tôi sẽ mở họp báo công bố.. Bảo Nhi và tôi hẹn hò!

Gia Khang ngồi xuống cạnh tôi, anh nói như đinh đóng cột. Tôi ngả ngửa! Tiên Tiên cũng thế.

-Anh nói.. nói cái gì? Chúng ta.. ta hẹn hò á?

Tôi thẳng thốt, tay nắm chặt tay Tiên Tiên. Con nhỏ chắc sốc không kém, nó đang có ý định theo đuổi Gia Khang mà chuyện này lại xảy ra. -Gia Khang! Cậu chắc không? Thế còn hôn ước.. Mà thôi, cậu tự giải

quyết đi. Tôi mệt mỏi với đám phóng viên lá cải kia lắm rồi. Chúng bầu đông hơn kiến ở cổng kia làm tôi không được đi cổng chính hừ hừ.

Nam Phong tức bực đứng dậy rồi đi vào phòng. Gia Khang quay sang tôi, anh cầm tay tôi rồi nói:

-Chuyện giờ đã lớn quá rồi.. các trang mạng, báo in đều đầy rẫy tin tức về anh và em rồi. Bọn anh đã tìm đủ mọi cách để chặn lại nhưng không kịp trở tay..

Bây giờ tôi phải làm sao? Cứ nhận đi, chuyện mờ dần là xong? Hay phải né tránh..

[Bảo Nhi's room..]

-Trời ơi! Đúng như lời anh Gia Khang. Máy báo iones, dân trí, yan,... đều đăng bài giật tít chuyện của hai người.. Bảo Nhi, mày có thể hứa sau chuyện hẹn hò giả này, mày sẽ không có tình cảm gì với Gia Khang nhé. Mày biết tao..

Tôi nhìn Tiên Tiên một cách chân thành nhất rồi gật đầu khẳng định lời hứa với nó..

[Sáng hôm sau,..]

7h...

Tôi đã bị Tiên Tiên dựng dậy, Gia Khang nhờ nó chuẩn bị giúp tôi. Nó mang tới một chiếc váy cúp ngực xòe rộng ở dưới màu hồng phấn nhẹ nhàng. Nó tết tóc cho tôi hết như tóc mấy nàng công chúa trong truyện..

7h30...

Tôi bước ra khỏi phòng giống hết một nàng công chúa bước ra từ một câu chuyện cổ tích. Gia Khang đã tới nơi tổ chức họp báo trước để chuẩn bị, Nam Phong đảm nhận việc đưa tôi tới đó. Anh đang chán nản xem chương trình TV thì bỗng đơ hình 5s trước tôi.. anh nhìn tôi khác mọi ngày, ánh mắt trìu mến và thích thú nhất từ trước tới nay, ánh mắt anh làm tôi cảm thấy xao xuyến nhưng rồi cũng hết.

-Nhanh lên! Chúng ta còn 30 trước khi buổi họp báo bắt đầu.

[The magazine best..]

Gia Khang đang tất bật với đám nhà báo, nghĩ trước những câu trả lời...

Tôi cùng Tiên Tiên lên trước, vừa bước vào trong tòa soạn, một chị ăn mặc rất thời trang đi ra trước mặt tôi, mỉm cười:

-Chị là Jenny, rất vui được làm quen với em. Chúng ta đi lối này nhé.

Tôi cũng tươi cười rồi đi theo chị gái này.

-Em đã tới rồi à.

Gia Khang vừa nhìn thấy tôi, khuôn mặt anh rạng rỡ hơn hẳn. Anh nhìn tôi rồi chạy tới nắm tay, anh hôm nay mặc một bộ vest đen rất lịch lãm và menly :")

8h...

-Xin chào mọi người, buổi họp báo hôm nay được tổ chức để mọi người có thể hiểu rõ hơn về chuyện hẹn hò của thiếu gia Lâm Gia Khang.

Chị Jenny đảm nhiệm vai trò MC đã bắt đầu chương trình, Gia Khang và tôi đã đứng ngoài cửa chính. Anh nắm tay tôi rồi bước đi mạnh mẽ, Gia Khang vừa bước lên thảm đỏ thì vô vàn máy ảnh được bấm chụp liên tiếp. Tôi phát lo vì vụ họp báo “giả” này nên tự dừng đứng khựng lại, Gia Khang quay lại nhìn thẳng vào mắt tôi, ánh mắt này như truyền thêm một thứ sức mạnh lạ kì khiến tôi thêm tin vào anh hơn. Anh mỉm cười rồi nắm chặt tay tôi, kéo mạnh về phía anh. Tôi mất đà liền dựa vào người Gia Khang. Lúc này, tất cả các máy ảnh đều chớp liên hồi, cố bắt được những cảnh “hot” này.

Suốt 30 trôi qua, vô vàn câu hỏi đủ dễ đủ khó được các anh chị nhà báo đặt ra, tay tôi vẫn nắm tay Gia Khang mà không chịu buông rời..

-Ừm.. mình là phóng viên của báo trường Newton. Biết anh Gia Khang mới về nước còn Bảo Nhi thì mới vào trường, cả trường đang có tin đồn là hai người chỉ hẹn hò giả để không đem lại tiếng xấu cho hai tập đoàn mà thôi. Xin hỏi tin đồn đó phải chăng là đúng?

Cái giọng của Annie nổi bật giữa hội trường, tất cả mọi người bắt đầu xì xào to nhỏ.

-Haha.. chào cô bé. Câu hỏi này để anh trả lời được chứ? Đúng là tin đồn này khó có thể giải thích *cười nhếch nửa môi* nhưng để chứng minh chuyện hẹn hò giữa anh và Bảo Nhi thì rất đơn giản..

Gia Khang nói tới đó thì quay sang nhìn tôi say đắm, anh đột ngột thơm vào má tôi làm mặt tôi đỏ như trái gấc. Cả khán phòng “Ồ” lên kinh ngạc, chị Jenny muốn mọi người thêm phần kích nên yêu cầu tôi “đáp lại” tình cảm của Gia Khang. Tôi nhìn Tiên Tiên ngồi cạnh Nam Phong cũng đang khá phần kích dù nó thích Gia Khang rất nhiều. Tôi cười mỉm lấy lệ rồi quay sang thơm vào má Gia Khang một cái rất nhanh. Annie tức nổ đom đóm mắt, nó đi xen qua những phóng viên khác và đi ra khỏi hội trường..

[Biệt thự họ Trương..]

Sau cả một buổi sáng mệt mỏi, tôi vừa đặt lưng xuống sofa đã ngủ thiếp đi. Gia Khang cùng Nam Phong ra sân tập bóng..

“Con bé Thiều năng đâu rồi? Sao nó không ra chuẩn bị bữa trưa nhỉ?” Nam Phong vút túi quần áo tập xuống ghế sofa, mồm liên tục kêu tên Bảo Nhi. Gia Khang thì lao ngay vào phòng tắm..

Tôi đang mơ một giấc mơ toàn đồ ăn ngon ời là ngon thì bỗng dưng thấy khó thở, tôi bật dậy. Trên người tôi là một “bọc” gì đó.. tôi cầm nó rồi đưa ra xa, đầu nghĩ ngay tới cái tên Trương Nam Phong.

[Nam Phong’s room..]

-Ngủ một tí rồi ăn là vừa!

Nam Phong xoa xoa khăn tắm trên đầu rồi quăng ra ghế, lên giường ngủ.

-Eeeeew.. cái bọc này của anh hử?

Tôi chả gõ cửa, phi thẳng vào phòng Nam Phong. Anh ấy bật dậy, ậm ừ rồi bắt tôi bê cả rổ quần áo đi giặt trong khi anh ta ngủ. Tôi mặt xị xuống, bê rổ quần áo lên không quên lè lưỡi, lườm nguýt cái con người độc ác họ Trương đấy.

-Em đi giặt quần áo à?

Gia Khang vừa mở cửa phòng thì nhìn thấy tôi. Tóc anh vẫn còn ướt nên nhìn anh rất đáng yêu :3

[Sân sau..]

-Cái đồ độc ác.. biến thái.. bệnh hoạn.. không có tính người..

Tôi vừa vò quần áo vừa thầm xỉ vả Nam Phong. Rõ ràng là có máy giặt mà còn bắt tôi giặt đồ, đúng là làm khó mình mà.

Gaaaauu..Gauu... tiếng chó vang lên làm tôi giật mình. Tôi ngừng mặt lên, đối diện tôi là một con ch..ch..chó..chó to. Nó nhìn tôi, thè cái lưỡi dài ra, nước dãi chảy tùm lum..

“Chả nhẽ nó muốn ăn thịt mình?” tôi thầm nghĩ rồi đứng dậy từ từ, lùi ra phía sau.. lùi ra phía sau..

AAAAAAAAAAAA..

Xung quanh mọi thứ đảo lộn, móng tôi đau điếng, tôi ngã đập lưng xuống sàn nhà.

-Bảo Nhi. Em có sao không?

Gia Khang ở đâu xuất hiện, anh ấy cùng con chó nhìn tôi tò mò. Anh ấy đưa tay ra, tôi chả ngại ngần nắm lấy tay anh ấy để anh kéo tôi lên.. Vừa đứng dậy tôi chạy ngay ra sau lưng Gia Khang núp. Anh ấy nhìn biểu hiện của tôi nên vỡ lẽ, anh cười xòa rồi quỳ một chân xuống, con chó mắt sáng lên, đuôi nó ngoáy tít.

-Ben chưa thân thiện với bất kì cô gái nào trừ em gái của Nam Phong ra đâu. Có vẻ nó thích em đấy ^^

Tôi ậm ừ rồi nhanh tay bê chậu quần áo đi phơi.. tôi còn chần chừ chắc con chó nó lại chuyển hướng sang tôi lần nữa thì chết.

“Nam Phong có em gái ư? À, chắc là cô bé trong bức ảnh ở trên bàn anh ta!” Tôi vừa phơi quần áo, đầu nghĩ về cô em gái của Nam Phong..

4. Chương 4: Em Gái Của Quái Thú

Sau hôm họp báo, việc đưa Bảo Nhi đi học hầu hết do Gia Khang đảm nhiệm vì anh nói phải ọi người tin vào chuyện hẹn hò. Bảo Nhi thì chính thức bước chân vào giới “nổi tiếng” , cũng đồng nghĩa kết bạn với những sự đố kỵ, ganh ghét,.. của mọi người xung quanh.

[Trường cấp 3 Newton,..]

-Bye em, học ngoan nhé!

Cái giọng người lớn của Gia Khang dặn dò tôi. Tôi mở cửa xe đi xuống rồi vẫy vẫy tay tạm biệt. Xung quanh những học sinh cùng khối và cả khối trên túm năm tụm ba xì xào, dù đã hơn một tuần rồi nhưng chuyện hẹn hò giữa tôi và Gia Khang vẫn đang là vấn đề “nổi cộm”.

[Lớp 10D1,..]

-Cho cậu này, bố tớ mới đi Bỉ có mua mấy hộp socola.

-Dạo này môi hồng thế, cậu dùng loại mỹ phẩm gì vậy?

-.....

Vừa ngồi vào bàn thì những con người từ trước tới nay luôn coi tôi là không khí đã xúm xít vào bàn tôi..

-Được rồi! Thay mặt Bảo Nhi tôi xin cảm ơn nhưng mấy người về chỗ dùm cái đi.. mới sáng ra đã làm phiền người nổi tiếng rồi.

Tiên Tiên vừa vào lớp đã đuổi họ đi về chỗ, nó tọng một viên socola vào miệng rồi nhìn tôi cười hì hì.

-A w.. hot girl Trương Minh Anh đang nhận thẻ học kia.. nhanh lên phòng thầy hiệu trưởng đi..

Mắt Tiên Tiên bỗng sáng quắc lên, nó kéo tôi chạy theo..

[Phòng hiệu trưởng..]

-Em mau chọn lớp đi.

Giọng thầy hiệu trưởng có vẻ hơi kiêu dè, không có tí uy nghiêm thường ngày cả. Trước cửa phòng thầy hiệu trưởng đông nghịt học sinh, ai cũng xuýt xoa vì vẻ đẹp đáng ngưỡng mộ của cô hot girl này. Tiên Tiên kéo tôi chen lấn bằng được để nhìn cận cảnh cô hot girl này..

-Tóc nhuộm tím đỏ, đồng phục đã sửa lại, chiếc clutch Cleopatra giá 100.000 USD, đôi guốc cap toe nhũ bạc của Giuseppe Zanotti. Có thật cô ta đang đi học không vậy?

Mồm con nhỏ Tiên Tiên bắn ra hàng ngàn từ ngữ chuyên ngành thời trang, tôi cũng đã choáng ngợp rồi nhưng không nói ra. Và rồi những học sinh lớp tôi bỗng hú hét lên điên loạn... vì cô hot girl này đã chọn học lớp tôi T.T Trương Minh Anh đứng dậy, bước ra khỏi phòng thầy hiệu trưởng, vừa ra tới cửa thì cô ta đã nhìn ngay vào tôi với ánh mắt không mấy thích thú.. rồi bước đi, kéo theo đám học sinh lao vào cô ta như đám thiêu thân.

Tôi lay lay tay Tiên Tiên, hỏi nhẹ:

-Hot girl này là ai vậy? Sao nhìn tao kì lạ thế?

Nó quay sang nhìn tôi như người rừng...

“Cái gì cơ? Em gái á?” Tôi xuýt ngã bở nhào khi nghe Tiên Tiên cho biết danh tính của con nhỏ hot girl kia. Thảm nào, họ Trương này, xài đồ hàng hiệu hiệu hiệu này, trời ạ! Nhưng sao cô ta lại nhìn tôi với ánh mắt đó nhỉ? Khó hiểu thật..

[Trên xe Gia Khang,..]

-Em hỏi chuyện này được không?

Tôi quay sang nhìn anh Gia Khang đang tập trung lái xe. Anh gật đầu một cái rồi tôi mới dám hỏi tiếp:

-Em gái anh Nam Phong là hot girl Trương Minh Anh đúng không ạ? Cô ấy có biết em không, tại sao cô ấy...

Tôi còn chưa hỏi xong thì Gia Khang mặt không có gì khác nhưng anh đưa tay lên má tôi vuốt vuốt rồi nói:

-Đúng vậy. Minh Anh là em gái của Nam Phong, nó chắc chắn biết em là bạn gái anh! Em chỉ cần biết thế thôi, chuyện khác em đừng quan tâm. Em đừng nghe những gì anh nói, chỉ được tin vào những gì anh làm thôi! Hiểu chưa bé con..

Tôi đỏ cả mặt vì hai từ “bạn gái”, mà câu nói cuối của anh có ý gì vậy? Không được nghe mà chỉ được nhìn, chả nhẽ bảo mình mù nhưng đừng điếc à?

[Biệt thự họ Trương..]

-Anh Gia Khang!

Minh Anh vừa nhìn thấy Gia Khang liền chạy ra, ôm vai bá cổ anh mà không để ý tôi đang đi đằng sau. Tôi cũng đang bất ngờ vì sự có mặt của hot girl này.

-Đây là...

Minh Anh nhìn thấy tôi lập tức đảo mắt từ đầu xuống chân, rồi cười một cái đầy ẩn ý. Gia Khang khoác vai tôi, kéo tôi sát vào người anh:

-Đây là Bảo Nhi, bạn gái anh. Hai đứa làm quen với nhau đi, anh đi thay đồ..

-Ồ.. cậu.. bạn.. à tiểu thư Trương đợi tôi một chút. Tôi cũng phải thay quần áo chứ không..

Tôi lúng túng rồi chạy nhanh vào phòng. Minh Anh vẫn chưa hết ngạc nhiên về sự xuất hiện của tôi, cô gọi điện cho quản gia Hàn:

-Bác Hàn, cháu Minh Anh đây! Cô bé Bảo Nhi ở nhà anh Nam Phong là gì vậy?

[Bữa tối, biệt thự họ Trương..]

“Chúc cô cậu ăn ngon miệng.” Bác Hàn hơi cúi đầu, tôi hí hửng nhìn các món ăn, hít hà mùi thơm rồi quay sang nhìn bác Hàn:

-Bác cũng ngồi xuống đây ăn cơm đi ạ!

Bác hơi cười mỉm rồi đi ra khỏi phòng ăn, mặt tôi ngẩn tẩn lại. Nam Phong thấy thế định giải thích nhưng Gia Khang đã nhanh hơn:

-Bác ý còn có vợ ở nhà đợi ăn cơm. Thôi, em ăn đi.

Tôi cầm đũa lên, mặt bần khoăn không biết nên ăn món gì. Tôi bỗng giật mình khi phát hiện ra trên bàn có một đĩa sushi cá hồi. Trương Minh Anh có vẻ nhận thấy điều gì đó, cô ấy gấp một miếng sushi lên rồi cho vào bát tôi, tôi nhìn miếng sushi rồi lại nhìn lên khuôn mặt xinh xắn đối diện, nghĩ thầm “Sao cô xinh đẹp như vậy mà nỡ lòng độc ác với tôi huhu”. Bây giờ không ăn thì sẽ bị phát hiện ra điểm yếu, còn ăn thì...hậu quả khó lường. Tôi tay hơi run, cầm đũa lên gấp miếng sushi đưa lên miệng, lúc này tôi đang đấu tranh tư tưởng rất kịch liệt...và miếng sushi đã nằm gọn trong miệng tôi. Tôi nhìn Minh Anh, cô ta nhìn tôi rất vui vẻ.

[Bảo Nhi's room..]

Ồi mẹ ơi.. tôi nhìn vào trong gương, khuôn mặt tôi đã bắt đầu đỏ ửng lên và không tới 5phút sau, mặt tôi, tay tôi mẩn đỏ những nốt li ti. Tôi chạy nhanh ra lục tìm lọ thuốc dị ứng tôi luôn giữ bấy lâu nay.. nhưng nó hết hạn rồi huhu ToT Tại sao lại ăn chứ? Tôi bỗng lóe lên một ý tưởng..

[Phòng khách..]

-Bảo Nhi không ăn hoa quả sao? Cô ấy kì dị thế?! Ăn xong tót luôn vào phòng, người ở sao bất lịch sự vậy?

Minh Anh đưa quả cherry lên miệng, nói lời trách móc. Gia Khang bỏ ngoài tai, định đứng dậy gọi Bảo Nhi nhưng Nam Phong đã đứng lên trước. Anh đành ngồi xuống, nói lại:

-Cô ấy là bạn gái anh nên em đừng coi cô ấy là người ở, tới anh em còn không như vậy! Cô ấy đã dọn dẹp nhanh chóng, cắt hoa quả ra rồi mới vào phòng nên không có gì là kì dị hay bất lịch sự cả!

“Cô định đi đâu vậy?” Nam Phong đang cho con Ben ăn. Tôi đang mặc bộ pijama, định lên cổng sau mà cũng đụng mặt.. thật đúng oan gia ngõ hẹp mà. Tôi đang nghĩ lí do thì Nam Phong đứng dậy, dí sát mặt vào mặt tôi, tôi hơi dướn người ra sau. Anh ta chẳng nói chẳng rằng kéo tôi đi..

[Nhà bác Hàn..]

-Cảm ơn bác.

Nam Phong vừa nhận gói thuốc từ bác Hàn. Anh đưa cho tôi rồi giọng bỗng nhẹ nhàng đi:

-Lần sau không ăn được thì đừng ăn. Em càng ngày càng ngốc đi à? Đừng khiến tôi lo lắng nữa..

Tôi cầm gói thuốc trong tay mà không khỏi kinh ngạc bởi câu nói của Nam Phong.

[Phòng khách,..]

Nam Phong như không có chuyện gì đi vào phòng khách, nhìn cô em gái:

-Muộn rồi. Em về đi không bố mẹ lo.

-Không. Hôm nay, em sẽ ngủ ở đây!

Nam Phong lừ lừ mắt rồi đứng dậy, quát nhỏ:

-Đây là nhà anh! Anh bảo không được ở là không được ở. Em còn ở đây thêm giờ phút nào nữa thì đừng trách anh không nể tình anh em.

Anh bỏ vào phòng, mặc cho cô em gái khó chịu ra mặt, răng nghiến ken két. Gia Khang cũng đứng dậy trước..

Sáng hôm sau..

Tôi mặc đồng phục, nhìn vào gương, các nốt đỏ đã dịu đi chỉ còn hơi hồng hồng. Thật may mắn vì Nam Phong đã đưa tôi gói thuốc.. mà sao anh ấy biết tôi bị dị ứng nhỉ? Tôi nhìn đồng hồ trong điện thoại rồi nhanh chóng quên bég câu hỏi tự đặt ra, ra khỏi phòng.

[10D1..]

Vừa tới lớp, tôi đã thấy nhóm Mai Linh ngồi nói chuyện với Minh Anh. Vậy là Minh Anh học lớp tôi thật. Tôi định cứ lảng lảng đi vào nhưng đã bị lọt vào tầm mắt của hot girl. Trong lòng tôi vẫn tự dặn, cô ta cũng là quái vật y hệt anh cô ta.

-Ồ.. Vũ Bảo Nhi người yêu của hot boy Gia Khang đây mà. Hóa ra cô học lớp này à?

Cái giọng như thể tôi là học sinh mới chứ không phải cô ta. Lại còn nhấn mạnh từ “người yêu” nữa chứ, Mai Linh cùng mấy nhỏ nữa lại quắc mắt nhìn tôi. Tôi mỉm cười rất tươi dù bản thân không hề muốn:

-Ừ tó học lớp này từ khi mới vào trường. Rất vui khi học chung lớp với hot girl Minh Anh.

Tôi cảm thấy mình càng ngày càng gan lì hơn, tôi lướt qua Minh Anh đi về chỗ trước ánh mắt ngưỡng mộ của Tiên Tiên. Nó thì thâm:

-Oaaa.. mầy giỏi quá!

[Căng tin, trường Newton..]

Hôm nay Bảo Minh đã trở về lớp sau chuỗi ngày nghỉ dài đằng đẳng...

-Ăn kem nhaa :3 Hôm nay tui khaooo

Tôi đứng dậy, nhìn hai đứa bạn mà hớn hở nói. Chúng nó thấy tôi mở hầu bao nên liệt kê gần đủ món trong căng tin này T.T Tôi đang đợi đồ ở quầy thì Minh Anh cùng Mai Linh xuất hiện, thật xúi quẩy.

-Oh! Lại gặp cô rồi.

Minh Anh hôm nay diện một chiếc váy ngắn ngắn để lộ đôi chân trắng nõn dài thẳng tắp, đôi guốc 7 phân màu đỏ nổi bật cùng tông màu tóc được uốn xoăn đuôi. Và rồi.. một cái vấp chân đầy chủ ý mà đến thật, chai nước trên tay cô ta đổ thẳng vào bộ đồng phục của tôi. Bảo Minh và Tiên Tiên cũng đã chứng kiến hành động của cô nàng, hai người đó xô ra. Tiên Tiên cũng diễn lại cảnh đó, lần này... Minh Anh ướm một mảng áo váy. Cả căng tin ồ lên... Tôi đang lau lau thăm thẳm áo đồng phục thì thấy vậy, lòng tốt đưa cho Minh Anh tập giấy ăn nhưng mẹ ơi... tôi đưa tập khăn ướt ToT Minh Anh vừa rút một tờ ra lau thì vết ướt lan ra nhiều hơn. Cô ta vén tóc ra sau, ngừng lên nhìn tôi với ánh mắt ngút lửa đỏ. Minh Anh cầm tay tôi rất mạnh khiến tôi thấy đau điếng, Bảo Minh định ra tay nhưng bị Tiên Tiên ngăn lại:

- Bây giờ, cậu mà xía vào thì Bảo Nhi càng bị tổn thương thôi..

Minh Anh xiết chặt cổ tay tôi, đẩy một cái. Ôi cái móng của tôi huhu, tôi xoa xoa cổ tay, miệng thầm thương cái móng. Rồi ai đó xuất hiện làm cả căng tin sững sờ, ai cũng mắt mở to nhìn tôi. Và mùi hương đó, nhẹ nhẹ nhưng lại rất dễ gây cảm giác mê mê và nhung nhớ...

Nam Phong một tay dứt túi quần, một tay cầm cánh tay tôi kéo lên trước sự ngỡ ngàng của mọi người, Minh Anh cứng miệng không nói nên câu:

-Anh..anh..anh làm gì vậy?

Nam Phong dùng đôi mắt lạnh hết mức nhìn cô em gái, Minh Anh dậm dặt chân tay rồi đi qua anh và tôi, không quên tặng một tia nhìn sắc lém. Tôi quay sang Nam Phong, vẫn khuôn mặt đó nhưng sao từ tối qua, nó đã có cảm tình với tôi hơn nhiều.

-Em..cảm..ơn

Tôi vờ đóng đồ ở quầy, kéo Tiên Tiên đi theo.

- Sướng nhaa.. mà tao thấy Nam Phong có cảm tình với mầy hay sao ý :///

Tiên Tiên bóc miếng snack lên rồi nói. Tôi không nói ra nhưng qua hành động cũng cảm nhận thấy thế.. hay tại anh ta đã quá ác độc nên giờ làm việc thiện đền bù nhỉ? Chắc vậy!

[Hết tiết,...]

Tôi như mọi ngày vẫn đợi Gia Khang ở cổng.. nhưng 10 ..20 ..30 trôi qua mà không thấy anh.

#Brừn..#Brừn..#Brừn

Tiếng động cơ moto, một chiếc moto dòng Monster đen tuyền dừng trước mặt tôi. Chiếc moto này làm tôi thấy quen quen nhưng cũng rộn rộn.. Cầm lái là một thanh niên đội mũ bảo hiểm kín mít và:

-Lên xe!

Thanh niên ném tôi một chiếc mũ bảo hiểm màu hồng, tôi lơ ngơ đỡ lấy chiếc mũ rồi nhìn anh ta thăm dò..

-Cho tôi hỏi anh là ai thế? Tôi có quen..

Thanh niên lật chiếc kính bảo hiểm lên, khuôn mặt không nhầm được với ai.. Nam Phong.. chính hần.

-Quen quen chứ! Quá quen!

Tôi đội luôn mũ bảo hiểm vào để che đi khuôn mặt thộn của tôi.. dần quá.. cái xe này chính là chiếc xe tôi đựng phải đây mà ToT Oan gia oan giaaaaaaa

Tôi trèo lên xe một cách khố sở.

-Bám chắc.

Vềoooo.. tôi vừa vặn vẹo để ngồi cho chắc thì anh nắm tay ga phóng làm tôi lao về phía trước, tay vô thức.. mà không.. phải là vô duyên, ôm chặt lấy eo của anh, cả người tôi rúm ró dựa vào lưng anh mà không ngại ngừng...

Tới nhà...

-Ồ.. mà hôm nay anh Gia Khang bận gì ạ?

Tôi vừa cởi mũ ra trả Nam Phong thì hỏi ngay hỏi liền về Gia Khang. Anh lạnh lùng buông một câu:

-Bố nó về nước.. tôi không ăn cơm nhà.

Rồi anh phóng về đi, tay tôi vẫn cầm chiếc mũ bảo hiểm trong trạng thái ngơ ngàng.

5. Chương 5: Ra Mắt

[Biệt thự họ Lâm..]

-Bố về sao không bảo con ra đón!

Gia Khang mang hai cốc nước đặt xuống bàn. Bố anh chẳng nói chẳng rằng, nhìn anh chăm chăm:

-Chuyện con hẹn hò là sao? Con gái của tập đoàn Vanga ư?

Bố anh là chủ tịch của chuỗi cửa hàng moto đắt giá nhất, công việc chất đồng nhưng chuyện chàng quý tử nhà ông sao có thể bỏ qua chứ. Gia Khang cười một nụ cười tinh ranh:

-Chuyện hẹn hò thôi mà bố đã bay nửa vòng trái đất tới đây rồi vậy con cười thì sao nhỉ haha..

Rồi cả tối đó, hai bố con họ Lâm cứ nói chuyện về con gái của chủ tịch tập đoàn Vanga-Vũ Bảo Nhi.

[Biệt thự họ Trương..]

Vì hôm nay, bác Hàn đã cùng vợ về quê và được thể hai hot boy “nổi loạn” đi vắng.. tôi đã tự chuẩn bị một bữa thịnh soạn ình: mì tôm chanh + bò khô cay + xoài + đùi gà rán..

Tôi vừa bê khay thức ăn ngát mùi ngon lành ra bàn thì lù lù một khối thở phì phò ngồi trên ghế. Tôi giật mình nhưng rồi mở điện thoại, tra cách làm quen với...chó.

-Chào..chào mày! Tao tao là Bảo Nhi.. còn mày chắc là Bờ..Bờ..Ben. Rất vui.. khi.. khi được làm quen với mày.

Tôi dùng hết dũng cảm kéo ghế, ngồi xuống. Tôi chia nó một cái đùi gà mà trong lòng cảm thấy buồn vô cùng.. Theo mạng thì nó là dòng husky, lông đỏ trắng. Nhưng lạ một điều, loài này người ta nói ngoài chủ ra thì thấy ai cũng gầm gừ chuẩn bị cắn xé.. vậy tôi là sao? Chẳng nhẽ nó nghĩ tôi cùng loài với nó mà cho qua.. hay nó nghĩ thịt tôi không ngon? Con chó ngồi trước mặt tôi cứ chốc chốc lại nghiêng đầu nhìn tôi.. à! tôi tự hiểu, lấy lại đùi gà, xé nhỏ bỏ da bỏ xương...

11h30 ...

[Bảo Nhi's room..]

Nam Phong mở cửa phòng Bảo Nhi đi vào, bước anh rất khẽ. Trên chiếc giường nhỏ, cô gái gốc đang ôm gùi chú chó ngủ say. Anh cũng hơi bất ngờ, Ben chưa một lần gần gũi với ai như thế này cả! Anh nhìn cô gốc mà lòng nhẹ bẫng, anh tự thấy yêu sự ngờ nghệch của cô này. Anh tự cười nhẹ với bản thân rồi khép nhẹ cửa phòng lại, để lại một ánh mắt lưu luyến gì đó...

[Sáng hôm sau,..]

Nhẹp nhẹp nhẹp..

Con Ben liềm liềm vào mặt tôi, tôi bật dậy.. một đêm thật dài. Tôi mơ đêm qua có ai ngấm tôi ngủ ToT sờn da gần chết mất. Tôi vuốt vuốt con Ben rồi đi vào phòng tắm.. hôm qua quả là một ngày kì lạ, hết Nam Phong rồi tới con Ben!

[Phòng khách..]

Oáp.. tôi ngáp ngáp dài đi ra phòng khách, con Ben quần quýt theo sau..

-Trời.. anh không nhìn nhầm chứ? Mới hôm kia em nhìn nó khiếp sợ bạt hồn vía mà hôm nay quần nhau thế rồi sao?

Tôi thấy Gia Khang ngồi trên ghế, nói với vẻ ngạc nhiên.

-Hoàn cảnh đưa đẩy cả anh ạ!

[Trường Newton..]

“Cuối tuần sau, dạ hội MR&MS Newton sẽ được tổ chức. Các em hãy chuẩn bị!” giọng thầy hiệu trưởng đầy uy quyền nói trên mic. Cả trường bắt đầu xì xào bàn tán về buổi prom. Tôi thì vẫn thản nhiên sắm soi mấy bộ sưu tập thu đông năm nay.

-Oimeoi.. đây là năm đầu của con. Xin chúa hãy cho con được sánh vai với anh Gia Khang một lần thôi T.T
Tiên Tiên chấp hai tay với nhau, ngửa cổ lên xin xỏ “trời”. Bảo Minh ngồi cạnh nhìn nó với ánh mắt lạ lùng, cậu chàng quay xuống bàn tôi:

-Bảo Nhi, cậu định tham gia prom không?

Tôi lơ ngơ nhìn Bảo Minh, khóa điện thoại đặt xuống bàn:

-Prom gì?

Tiên Tiên cầm quyền vở, cuộn lại, đập bốp cái vào đầu tôi. Tôi bặm môi bặm lợi nhìn con nhỏ:

-Mày làm gì thế hử? Tao hiền quá à mà sao suốt ngày đánh tao thế..

-Có mà mày ngốc quá nên tao đánh cho thông minh ra ý! Prom cả năm có một lần mà mày coi nhẹ như lông hồng thế ư?

Tiên Tiên bắt đầu kể lễ lịch sử của dạ tiệc thường niên của trường tôi.

“Tao không đi!” tôi dứt khoát trả lời. Tôi không thích tiệc tùng lại không muốn nổi tiếng nên quyết định này rất sáng suốt. Tiên Tiên và Bảo Minh nhìn tôi rồi thở dài ngán ngấm, quay lên.

[Tối, biệt thự họ Trương..]

Hôm nay Gia Khang và Nam Phong lại về muộn. Tôi cùng Ben ăn tối rồi xem mấy chương trình TV, vì sợ ma nên tôi cứ kè kè cạnh Ben, có lẽ nó cũng là bạn thân của tôi rồi cũng nên.

Tingggg... tiếng chuông cửa vang lên. Tôi ra mở cửa, lại là Minh Anh. Nhưng cô ta lôi theo cả đám bạn “mắt xanh môi đỏ” đang trong tình trạng hơi say xỉn.

-A ha.. đây là Bảo Nhi. **BẠN GÁI CỦA THIẾU GIA LÂM GIA KHANG ĐÓ.**

Cái giọng bõn cọt của Minh Anh khiến tôi hơi bực, con Ben thì gầm gừ với mấy cô gái, Minh Anh đá Ben rồi quát lớn:

-Cút ra. Tất cả vào nhà.. riêng cô! Ngoài này.

Minh Anh chỉ thẳng mặt tôi, kéo lũ bạn vào rồi Sầm.. cửa đóng lại..

Mùa thu đã trở gió, tôi lại mặc bộ đồ ngủ mỏng cùng một chiếc áo khoác mỏng dính ngồi trước cửa.. con Ben ử ử rồi nằm xuống cạnh tôi, may nó còn mang lại chút hơi ấm cho tôi.

Lắc rắc.. lắc rắc.. sao mưa đúng lúc quá vậy? Tôi kéo Ben ngồi nép vào cửa...

Bên trong nhà bật nhạc âm ỉ, Minh Anh cùng bạn của cô nàng quây phá từng bừng, nhảy nhót điên loạn.

“Các người đang làm trò gì vậy? Cút ngay.” Nam Phong mở cửa, gần từng tiếng một. Tất cả bạn của Minh Anh nhìn thấy anh liền nhanh chân chạy ra ngoài. Minh Anh vẫn đứng đờ, tay cầm chai rượu.

-Ai tắt nhạc đi vậy? Bật ngay lên! Tiểu thư đây bảo không nghe à?

Anh đi rất nhanh, những bước chân lại vô mạnh mẽ, dứt khoát. Anh bóp nghẹt cổ Minh Anh mất. Cô nàng trợn tròn mắt, tay cố kéo tay Nam Phong ra:

-Á...á..anh...bỏ...bỏ

Tôi đang dựa vào Gia Khang, cả người nóng ran nhưng cổ lao ra. Tôi bám vào người Nam Phong, nói nhẹ:

-Nam Phong, anh bỏ cô ấy ra đi. Minh Anh là em gái anh mà.

Nam Phong bỏ tay khỏi cổ cô em gái, quay ra nhìn thẳng vào mắt tôi.. ánh mắt vẫn lạnh lùng nhưng sâu thẳm bên trong lại len lỏi tia nắng ấm áp. Tôi lắc lắc đầu, rồi gục....

[Bảo Nhi's room..]

“Em không sao chứ?” Gia Khang ngồi cạnh giường, tay sờ lên trán tôi rồi hỏi rất ân cần. Ben cũng rên hừ hừ, nó nằm bên cạnh tôi. Tôi gắng gượng ngồi dậy, nhìn Gia Khang:

-Hai anh em họ sao rồi ạ?

-À..Ừ.. có thể nói sau khi xem tình hình sức khỏe của em, Nam Phong mắng Minh Anh một trận tơi tả và cấm nó bước chân tới đây!

Gia Khang nói lại câu chuyện đầy tình tiết hấp dẫn, rồi anh bắt tôi nằm xuống nghỉ ngơi. Anh còn khiến tôi sốc khi biết mai anh sẽ đưa tôi tới thăm bố anh T.T Và vì vậy, cả đêm đó tôi cứ trần trọc không ngủ nổi.

Sáng hôm sau...

Cả đêm tôi không tài nào ngủ nổi nên giờ đây, tôi đã thành gấu trúc với hai quầng mắt thâm xì. Tôi đau đầu tìm quần áo để mặc, sao lại gặp bố của Gia Khang chứ? Thật đúng là

...

Tôi chọn một chiếc áo sơ mi phối với váy đen dài tới đầu gối. Tóc tôi tự uốn xoắn đuôi cho bông bênh, kẹp thêm một chiếc nơ nhỏ nhỏ nữa là xong.

Tôi bước ra phòng khách đã thấy Gia Khang, Nam Phong và cả Mai Linh? Mai Linh sao lại tới đây?

-Chào Bảo Nhi!

Mai Linh tỏ vẻ thân thiện hết mức, nó đứng dậy ôm chầm lấy tôi. Gia Khang đứng dậy:

-Cô ta tới thăm em? Anh nghĩ em muốn cô ta đi cùng, vậy đi thôi.

Tôi thật không hiểu chuyện gì đang diễn ra. Tôi lóng ngóng đi theo sau Gia Khang, nhìn Nam Phong tay đút túi quần, mặt lạnh lùng, đi bên cạnh là Mai Linh, mặt vô cùng hí hửng nhưng chốc chốc lại nhìn tôi nguy hiểm...

Tôi qua....

-Alo.. Minh Anh đây. Mai cô hãy tới nhà anh tôi, lí do là Bảo Nhi muốn cô đi cùng tới gặp bố anh Gia Khang. Cứ nói vậy, diễn thật vào..

Minh Anh gọi điện cho Mai Linh, cái tâm địa độc ác của cô càng ngày càng nhiều hơn. Cô ngã ra giường rồi ngủ, trên môi vẫn là nụ cười gian xảo hết mức.

Hiện tại...

Ra hẳn ngoại thành, tôi đã thấy một căn biệt thự trắng to sừng sững. Tôi lao cả về phía trước xe, nhìn ngắm vẻ đẹp không hề hào nhoáng mà lại có vẻ nên thơ vô cùng. Hai bên đường, một dòng cỏ xanh mượt trải dài mênh mông. Gia Khang kéo tôi ngồi xuống ghế, anh đưa cọt: “Em còn lao lên nữa chắc lao luôn đi đó! hahahaha” Tôi cũng cười theo anh..

[Biệt thự họ Lâm..]

-Các con tới rồi. Nam Phong, cháu trưởng thành thật rồi. Đây là bạn gái cháu à?

Một người đàn ông độ 50 tuổi bước ra chào đón chúng tôi rất nồng nhiệt. Mai Linh thì sững sờ khi bị hiểu lầm là bạn gái của Nam Phong. Tôi vẫn đang nhìn ngắm cảnh vật xung quanh..

-Còn cháu chắc là Bảo Nhi! Ta là Lâm Bá Hải, rất vui được gặp cháu.

Tôi nhìn bác rồi nhìn Gia Khang, hai bố con họ giống nhau thật đó. Tôi bắt tay bác rồi vui vẻ giới thiệu:

-A.. cháu chào bác! Cháu là Vũ Bảo Nhi ạ! Rất vui khi được gặp bác ạ ^^

Bác bảo chúng tôi đi vào nhà nghỉ ngơi rồi ăn trưa. Gia Khang thấy tôi vẫn không chịu đi theo liền nắm lấy tay tôi rồi kéo vào...

[Biệt thự họ Lâm..]

“Các cháu ăn đi. Bảo Nhi ăn nhiều nhaaa!” bác Hải gấp cho tôi một con tôm hùm to bự vào đĩa. Tôi khiếp đảm nhìn, tôi chưa bao giờ thấy con tôm hùm to thế này. Tôi cầm cốc nước lên uống một ngụm rồi xắn cao tay áo, lao vào bóc, cắt,... sau một hồi vật lộn thì cũng xong. Tôi cứ ăn mà chẳng biết nói gì rồi tôi cũng gấp cho bác trai một con tôm hùm nhưng bác gấp ra, cười với tôi:

-Gia Khang không nói cho cháu biết ta bị dị ứng hải sản à? hahaa..

Ông bác cười rồi nhấp một chút rượu, tôi ngượng ngịu quay sang nhìn Gia Khang, anh cũng giống tôi, đang bóc tôm mà T.T chăm chú hết mức.

“Hãy” tôi ngồi xuống ghế, mặt giãn hết cỡ, tay thì xoa xoa cái bụng đã căng tròn. Bác Hải đặt trên bàn hai cốc nước, bác ngồi xuống ghế:

-Cháu uống nước đi!

Tôi cầm cốc nước lên, nhìn xung quanh:

-Ồ.. mọi người đâu hết rồi ạ?

-Chúng lên gác trước rồi. Bác nói chuyện với cháu được không?

Bác Hải nhìn tôi đang ngơ ngác như nai rừng liền nhân cơ hội “tra hỏi”.

-Thật ra bác biết chuyện của hai đứa là giả.

Tôi giật nảy mình, sắc nước nên ho sù sụ. Tôi đặt cốc nước xuống bàn:

-Sao bác biết... à không? Làm gì có chuyện đó ạ hahaha bọn cháu yêu nhau thật mà!

Tôi nói xong mà mắt chớp liên tục, ai mà tin được? “Lại còn bọn cháu yêu nhau thật mà”.. đúng là nói dối không biết ngượng mồm. Bác Hải nhìn tôi rồi bật cười ha hả:

-Cháu hay nói dối kiểu này sao? Cháu không giỏi khoản này được đâu cô gái ạ.

Tôi cúi gằm mặt xuống, ngu quá thể ngu!

-Bác là ai chứ? Nhưng có một điều là thật, Gia Khang nhà bác nó yêu...

Bác Hải đang nói dở thì Gia Khang chạy từ cầu thang xuống làm gián đoạn, tôi thì như được thiên thần giải cứu. Anh chạy tới nắm tay tôi kéo dậy:

-Lên đây với anh. Anh muốn cho em xem cái này!

Tôi cúi cúi xin phép bác rồi lúi húi chạy theo anh. Bác Hải nhìn hai đứa chúng tôi rồi lắc đầu cười.

[Phòng Gia Khang..]

A .

Anh mở cửa phòng ra, kéo tôi vào.

-Căn phòng này anh ở tới khi 10tuổi đó!

Tôi ngắm nghía căn phòng của bé trai Lâm Gia Khang lì lì. Tông màu xanh biển làm chủ đạo, chiếc giường giống như một chiếc oto nhỏ nằm ở giữa phòng, cửa sổ bên mạn trái nhìn ra sân trước, bàn học bày rất nhiều mô hình robot và siêu xe. Tôi nhìn thấy một quyển album nhỏ. Nó cứ thôi thúc tôi phải cầm nó lên rồi lại khiến tôi muốn mở ra xem T.T

-Ảnh anh hồi bé đó.

Gia Khang đã chú ý tới hành động của tôi từ khi nào vậy? Tôi ôm quyển album ra ngồi cạnh anh, dở lật từng trang:

-Hahaha

Tôi bật cười lớn khi vừa mở ra đã thấy ảnh “khỏa thân” của anh. Anh cùng nhìn tôi rồi cười nói thích thú:

-Em cười gì hả? Chẳng nhẽ em không có?

-Đúng! Em không có ảnh khỏa thân mà hahaha

Tôi từ nhỏ đã bị bệnh hen nên không có cơ hội “trần truồng” chụp ảnh :))

Tôi với anh cứ riu rít xem cuốn album mà vô tình không thấy một hình bóng trầm ngâm ngồi ở phòng đối diện, nhìn chúng tôi qua một cánh cửa khép hờ, ánh mắt có chút ghen tị và chạnh lòng...

[Phòng sách,...]

-Anh Nam Phong. Cuối tuần sau có prom, liệu..liệu chúng ta có thể sánh đôi không?

Mai Linh xoắn xoắn lộn tóc, giọng nai tơ hỏi Nam Phong. Anh gấp quyển sách, đứng dậy cất về chỗ cũ.

-Không có hứng thú.

Anh buông lời lạnh nhạt khiến Mai Linh tức lòng, cô ả đứng dậy, ngồi lên bàn.

-Anh nhìn em thế này mà không có chút cảm xúc gì sao?

Nam Phong quay ra, ghé vào tai Mai Linh nói rất nhẹ:

-Tôi mà phải có thứ cảm xúc rẻ tiền của cô ư?

Mai Linh giận run người nhưng chỉ biết nhìn Nam Phong đứng đưng đi ra khỏi phòng mà không dám làm gì.

Xem hết cuốn album mà cũng đã hết chùng cả buổi chiều! Tôi vẫn muốn thắc mắc với anh thêm một câu:

-Sao em không thấy ảnh anh với mẹ thế ^^

Mặt Gia Khang không thay đổi nhưng có vẻ anh khá lúng túng, anh liền xem đồng hồ rồi quay sang:

-Thôi muộn rồi. Chúng ta nên quay về thành phố thôi.

Nói là làm, chỉ trong 5 phút tôi đã ngồi trên xe oto nhưng trong đầu vẫn vương vấn câu hỏi về mẹ của Gia Khang.

[Biệt thự họ Trương..]

-Bác Hàn về rồi ạ?

Tôi vừa thấy bác liền chạy tới hỏi han.

-Chào cậu chủ! Chào Bảo Nhi!

Tôi giúp bác mang đồ vào trong phòng khách. Bác xin phép về nhà trước nhưng tôi năn nỉ:

-Bác ở đây nghỉ đã. Tí cháu sẽ giúp bác mang đồ về nhà nữa.

Bác Hàn nhìn lên cậu chủ, Nam Phong cũng gật gù nên bác đồng ý ở lại.

“Bác uống nước đi ạ. Về quê chắc bác vui lắm.”

Tôi đưa bác Hàn cốc nước mát, không quên hỏi han. Bác Hàn dỡ một túi đồ ra đưa cho tôi:

-Đây là quà quê bác. Cháu cầm lấy cho cả cậu chủ nữa.

Tôi nhìn qua túi quà được bọc rất kĩ nên xúc động:

-Cháu với bác chưa quen biết nhau lâu mà bác đã nhớ tới cháu mà mua quà thế này rồi. Cháu...cháu cảm ơn bác.

Chắc tối nay lại mất ngủ.

Tôi mở điện thoại ra, lên skype.

Suốt 1 tiếng 30 phút, tôi skype với Tiên Tiên. Con nhỏ này thì chuyên gia ngủ muộn rồi. Tôi kể cho nó chuyện ngày hôm nay, nó vờ giận dỗi tôi vì dám “ra mắt” trước nó hahahah. Nó bảo nếu tôi dám sang phòng Nam Phong, cho nó thấy Nam Phong đang ngủ thì sẽ tha cho tôi. Tôi thì chưa bao giờ chịu thua nó nhưng lần này, ma xui quỷ khiến thế nào mà đồng ý. Tôi rón rén đi ra khỏi phòng, rồi lại nhẹ nhàng mở cửa phòng Nam Phong. Bây giờ là 23h30 đêm rồi, tôi cầm điện thoại hướng màn hình về phía trước cho con nhỏ Tiên Tiên thấy rõ. Tôi rón rén như mấy tên trộm, từng bước từng bước tiến gần giường, nơi Nam Phong đang chần ìm gối ấm ngủ giấc say. Tôi vì quá tập trung vào việc cho bạn thân thấy rõ Nam Phong mà không biết sắp trượt chân vào tấm skateboart ở dưới đất.

Một...

Hai...

Ba...

Tôi ngã vào Nam Phong đang nằm trên giường. Mặt dí sát luôn vào khuôn mặt của Nam Phong. Tôi căng tròn mắt, tôi đã hôn Nam Phongggggggg.. Nam Phong lại quàng luôn hai tay ôm lấy tôi. Bây giờ:

1.Bật dậy->bị phát hiện->chết

2.Nằm im->sáng mai bị phát hiện->chết

Thôi đành nào cũng chết! Tôi đánh liều bật dậy nhưng quây mãi mà không thoát nổi vòng tay của tên gian ác này. Mãi 15 tôi úp mặt sang một bên cổ Nam Phong, người nằm đè lên Nam Phong tới mức cứng đờ thì cơ hội mới tới.. Nam Phong bỏ một tay ra, tôi lăn luôn xuống nền nhà.. bụp.. mông đập đất mà đau đốn khó tả.

Tôi mặt nhăn nhó, đứng dậy xoa xoa mông rồi nhặt điện thoại, con nhỏ Tiên Tiên đó đã đập máy cách nửa tiếng.. tức là tôi chả cho nó thấy được điều gì ToT Con bạn đều này...

-Ngủ sớm đi.

Tiếng Nam Phong nói mà như dội cả gáo nước đá vào tôi.

[Bảo Nhi's room..]

Ngu ngu ngu đại ngu.

Tôi đập mặt vào gối, bây giờ bảo tôi chết đi để quay ngược được thời gian thì tôi cũng đồng ý. Sao lại làm cái chuyện đó vào giữa đêm, lại còn với đại thiếu gia hotboy đệ nhất TRƯỞNG NAM PHONG chứ? huhuhu

Nhưng khoan.. nếu anh ta còn thức thì sao không nổi đóá, có cố đuổi tôi ra khỏi nhà?

Aaaaaaa.. lại thêm một lí do làm tôi mất ngủ nữa rồi.

Gian ác quá.

6. Chương 6: Những Bí Mật

“Chết luôn đi”

Tôi nhìn vào trong gương, tự nguyện rửa bản thân.

[Phòng khách..]

-Ồ bác Hàn! Bác dậy sớm thế ạ?

Tôi khoác cặp, khuôn mặt thêm ngủ đi ra phòng khách. Bác Hàn đặt xuống bàn một đĩa trứng với hai lát bánh mì và một li sữa.

-Hai cậu hôm nay có lịch tập bóng rổ sớm nên không đưa Bảo Nhi đi được. Tỳ anh Nguyên sẽ đưa cháu đi.

Tôi ăn sáng, nhắn tin cho Bảo Minh nhờ đèo đi học ^^ Anh Nguyên là ai chứ? Nhờ Nam Phong đã vạch ra một kế hoạch gian tà hiểm ác nào thì sao hahah tôi không dễ bị mắc lừa đâu.

[Trường Newton..]

-Sao hôm nay lại đi cùng Bảo Minh thế này hả?

Tiên Tiên thấy tôi đi cùng Bảo Minh nên xí xốn hỏi. Nó chờ đợi câu trả lời, kéo tôi về phía nhà thi đấu.

-Nói à biết. Hôm nay có trận ra quân của team bóng rổ trường mình, mà hot ở chỗ team chia đôi đấu với nhau, Nam Phong và Gia Khang mỗi người một bên nhaaaa.

Nó kéo tôi chen vào hàng ghế đầu, có hai ghế trống, nó nhanh mắt thật. Nhà thi đấu trật kín học sinh của ba khối học mà nó đã tìm tòi được rồi. Lợi hại, lợi hại!

Tôi ngồi xuống cạnh bố, cũng không quên tia ánh nhìn tìm kiếm gì đó dưới sân đấu. Và anh.. cả anh.. hai con người đang nói cười vui vẻ cũng đã nhìn thấy tôi.

“Chào emmm”- Gia Khang hét to rồi vẫy vẫy tôi. Nam Phong thì vẫn cái tính khí lạnh lùng, chỉ chăm chăm nhìn tôi. Tôi cũng hờn hờ chào lại Gia Khang, rồi nhìn Nam Phong ngượng ngùng, cái hình ảnh hôm qua lại phát lại trong đầu tôi, lạnh người thật.

Tiếng còi của thầy Huân – huấn luyện viên thể dục vang lên.. trận đấu bắt đầu.

Nam Phong nhanh chóng giữ được bóng, anh chạy lách qua các thành viên khác rồi úp rổ. Một cú úp rổ tuyệt đẹp, cả nhà thi đấu gào thét tên anh. Sau vài phút, Gia Khang chớp nhoáng cướp được bóng từ Nam Phong, anh đứng lại khoảng giữa sân, nhún một cái... bóng vút rổ đập xuống nền nhà. Lần này tên Gia Khang được tung hô khắp nhà đấu.

Cứ như vậy, bóng truyền từ tay Nam Phong sang tay Gia Khang. Trận đấu này như một buổi luyện tập riêng của hai thiếu gia này vậy. Tôi ngáp ngáp ngáp dài, thật phí hoài thời gian khi chỉ ngồi một chỗ xem hai con người này. Đang mắt nhắm mắt mở vì buồn ngủ thì vật gì đó có lực rất mạnh đập thẳng mặt tôi làm tôi ngủ luôn...

“Bảo Nhiiiiiii” Tiên Tiên hét lên. Cả nhà thi đấu tập trung vào thân hình bé nhỏ đã bất tỉnh. Gia Khang xô mọi người trên khán đài, tới bế thốc Bảo Nhi lên. Nam Phong đứng dưới sân đấu, người anh toát ra một loại khí lạnh vô cùng lạnh. Anh đi về phía tên mặc áo số 15 vừa ném bóng lên hàng ghế khán giả, anh đánh giọng:

-Cậu vừa làm cái gì vậy hả?

Nam Phong nốc ao hấn bằng một cú đấm thẳng mặt. Người mặc áo đấu số 15 quất lớn:

-Tao phá đó! Có sao không?

Nam Phong nửa ngồi nửa quỳ, tay cầm vật áo kéo hấn dậy, nói:

-Phá à? Thật trùng hợp là tôi cũng đang muốn phá tập đoàn nhà cậu đây.

Anh nói nói rồi quay bước đi. Cả sân đấu chạy ồa theo...

[Vins hospital..]

-Tĩnh rồi tĩnh rồi!

Tôi vừa ngủ dậy đã thấy giọng Tiên Tiên hô hào lớn.

-Tĩnh gì? Oáp, tao ngủ ngon quá.

Tôi ngồi dậy, vươn vai rồi mới nhìn rõ căn phòng xung quanh trắng toát, mùi sát trùng của bệnh viện khiến tôi phát khiếp. Gia Khang mở cửa đi vào, nắm tay tôi:

-Bảo Nhi, em không sao chứ? Có thấy đau ở đâu không?

Tiên Tiên nhìn Gia Khang mà thấy có gì đó rất lạ lùng, nó nói:

-Anh không phải lo. Nó còn vừa tưởng mình mới ngủ dậy cơ.

Gia Khang nhìn tôi cười nhẹ. Nam Phong cũng bước vào phòng, tôi bắt đầu thấy ngọt ngào:

-Ồ.. ơ.. em không sao không đau gì hết. Chúng ta về trường thôi...

-Không. Hôm nay nghỉ.

Nam Phong nói làm tôi không muốn cũng phải nghỉ, trong lúc Gia Khang và Nam Phong lấy giấy xuất viện, Tiên Tiên cùng tôi chờ ở ngoài hành lang, hai tay nó áp má tôi xoay bên này xoay bên kia:

-Mày không thấy đau ở đâu thật chứ? Để tao xem mũi mày có bị lệch không nào hahahah

-Tao hỏi thật.. tao bị làm sao mà vào đây? Tao tưởng tao đang ngủ gật cơ mà nhỉ?

Nó nhìn tôi kì thị hết mức rồi nói sờ trán:

-Không ầm lăm. Mày bị tên Lưu ném bóng rổ vào mặt đấy.. mày không nhớ gì sao? Mà tao nghe nói, Nam Phong đánh hấn một cú đau và đã cho san bằng công ty của nhà tên Lưu đó rồi! Mày nghĩ Nam Phong...

-Suyt!

Tôi đưa tay lên môi ý bảo nó trật tự. Nó mà phát ngôn linh tinh là cả tôi lẫn nó cùng xuống gặp diêm vương luôn chứ không đùa. Tôi kéo con bạn đứng dậy vì đã nhìn thấy bóng dáng hai anh chàng kia rồi...

[Biệt thự họ Tống..]

-Hôm nay em ở nhà Tiên Tiên nha.

Tôi xin xỏ Nam Phong, Tiên Tiên đòi Gia Khang đèo về tận nhà nên tôi phải ngồi xe Nam Phong. Nam Phong vẫn nghiêm mặt, tay giữ chắc vô lăng. Tôi cứ ì ềo chắc cũng không được nên đành lặng lẽ ngồi im...

[Biệt thự họ Trương..]

-Em đi nghỉ đi. Dù sao vẫn còn khá sớm.

Bây giờ mới là 9h30, tôi cứ đà này sẽ tụt hạng mất, học hành quá tác trách. Tôi đành nghe lời Gia Khang, chui tọt vào phòng nằm ngủ.

-E w. Tôi nghĩ tôi yêu Bảo Nhi mất rồi. Cái tình cảm đã có từ khi tôi nhìn cô ấy “hoảng sợ” lúc mới gặp.

Gia Khang ngồi trên dàn ghế dài, tay cầm trái bóng cam, anh cười. Nam Phong ngồi cạnh vừa nghe dứt câu liền ném thụp bóng xuống sân:

-Thế cậu nghĩ sao nếu tôi cũng đã yêu Bảo Nhi từ cái nhìn đầu tiên?

-Cậu.. yêu Bảo Nhi? Vậy là tôi đoán không sai, hành động của cậu đối với Bảo Nhi.. nói thế nào nhỉ? Nó.. nó quá đặc biệt hahaha thật không ngờ, có ngày hai anh em ta lại đem lòng yêu chung một cô nàng.

Gia Khang bật cười thành tiếng. Nam Phong nhìn người bạn mười mấy năm cười nhưng lại không thấy vui chút nào...

[20h30 sân sau biệt thự họ Trương..]

-Ben khỏe rồi à ^^

Tôi đã ngủ gần như cả ngày trời mà không cần ăn trưa, nghe bác Hàn nói chiều Gia Khang đã sang nhà bố còn Nam Phong tới tập đoàn. Tôi ngồi xuống cạnh Ben, sau vụ Minh Anh hôm trước nó cũng đã khá khảm hơn. Không ngờ đôi guốc của Minh Anh có thể làm bầm tím một vết trên thân của Ben T.T Thật đáng sợ..

Tôi đang ngẩn trời ngẩn đất, tay thì liên tục vuốt ve tấm lông mềm mại của Ben thì Nam Phong xuất hiện, anh cũng ngồi xuống cạnh Ben. Ben dụi dụi đầu vào người Nam Phong, đến chó cũng biết nịnh người đẹp nhỉ ToT Tôi quay sang bứt cổ :)) rồi trong đầu hiện lên hình ảnh lúng túng của Gia Khang trước câu hỏi về mẹ, tôi quay sang Nam Phong, hỏi:

-Anh Nam Phong này.. anh có biết mẹ anh Gia Khang không? Em không thấy ảnh của mẹ con anh ấy chụp chung với nhau.

Nam Phong ngừng lên nhìn tôi rồi nói nhẹ:

-Thật ra.. đó là bí mật mà Gia Khang không muốn cho ai biết cả. Mẹ Gia Khang đã ngoại tình khi cậu ấy lên 3tuổi, cậu ấy không giận mẹ nhưng lại cực kì ghét gặp mẹ. Lúc Gia Khang lên 10 thì bố cậu ấy đưa cậu ấy sang Mỹ định cư, mẹ cậu ấy ở lại Việt Nam, rồi nghe nói bà đi biệt tích, không ai có thông tin gì về bà ta cả. Và khi lớn lên, Gia Khang cũng không có ý muốn tìm mẹ.

-Thật ư? Nhưng mà dù sao anh ấy cũng được biết mặt mẹ. Ít nhất là vậy!

Tôi lại nhìn về bản thân mình mà thấy thương ẹ anh Gia Khang, dù sao bà ấy cũng đâu phạm phải tội gì không thể dung tha chứ.

-Chẳng nhẽ Bảo Nhi.. em không được nhìn thấy mẹ sao?

Nam Phong quay sang nhìn tôi với ánh mắt âu yếm nhất. Tôi đã cảm nhận được hơi ấm từ anh lan tỏa ra. Tôi trầm giọng hết mức:

-Em á? Em sinh ra đã không có mẹ rồi nói gì chuyện nhìn mặt?

Tôi cố gắng kìm nén cảm xúc nhưng nước mắt cứ ứa ra, tôi đưa tay quệt quệt.

Nam Phong đưa tay lên áp vào hai má tôi, quay sang hướng anh. Tôi nhìn anh, ánh mắt lại có vẻ dịu hiền, nó như an ủi tôi vậy. Rồi anh từ từ đặt lên môi tôi một nụ hôn nồng ấm. Tôi ban đầu bất ngờ tới tròn xoe mắt, nhưng rồi mi mắt khép hờ lại, tôi chìm đắm vào nụ hôn của Nam Phong. Một giọt nước mắt lăn trên má. Vì vui hay buồn?

7. Chương 7: Dạ Vũ-mốc Đánh Dấu

Vào một cái đã đến Thứ bảy – Tức là đến prom. Từ sau cái tối mà Nam Phong “kiss” tôi, tôi như người vật vờ. Mỗi lần gặp Nam Phong là tìm lại đập thành thịch.. thật đáng sợ nếu tôi thích Nam Phong huhu

-Eeeee.. mày phải đi prom đó nha! Mày không đi là tao loan tin vụ Nam Phong kiss.....ứ ứ..

Tôi bịt miệng Tiên Tiên lại, Minh Anh và Mai Linh nghe thấy gì đó đã quay sang nhìn tôi.. tôi lù mắt rồi nói:

-Được rồi. Tao đi tao đi được chưa? Mày đừng có mà phát ngôn bừa bãi nữa đi.

Tôi cảm thấy ân hận khi kể chuyện cho con nhỏ này, nhưng chót miệng rồi thì biết làm sao T.T

[Shopping mall..]

Sau giờ học Tiên Tiên vội vã kéo tôi theo nó đi sắm đồ cho dạ tiệc...

“Bộ này đẹp không?”

“Bộ này hợp với tao nhỉ?”

“Bộ này có sexy quá không?”

“Quyển rũ quá không?”

“.....”

Tiên Tiên đi hết tất cả các cửa hàng có nhãn hiệu mà nó thích rồi thử tới chục bộ váy áo, miệng thì liên hồi hỏi han tôi. Tôi cũng lựa được một chiếc váy xòe màu xanh nhạt rất xinh và một đôi guốc 3phân thủy tinh trong. Tiên Tiên đẩy tôi vào thử đồ..

-Mày.. nhất định phải lấy bộ này. Nó quá là hợp với mày.

Tiên Tiên vừa thấy tôi đi ra, nó dơ ngón like rồi khen lấy khen để. Tôi cũng giúp nó lựa một bộ váy lấp lánh hạt cườm với tông màu tím. Nó khá ưng ý.. nói gì chứ mắt thẩm mỹ của tôi rất là tốt đó.

Vừa đi ra từ cửa hàng thì Tiên Tiên đã rít lên, nó kéo kéo tay tôi:

-Gia Khang và Nam Phong vừa đi vào cửa hàng bên kia kìa T.T Sang đó một chút nhaaa.. nhaaaa.

Nó năn nỉ tôi nhưng tay đã kéo tôi đi về hướng cửa hàng Calvin Klein.

-Hiiiiiiiiii

Tiên Tiên nhìn thấy Gia Khang đã cười tít mắt. Tôi thì tặng lời Nam Phong, nhìn thôi tôi đã lại có cảm giác gì gì rồi T.T

-Ồ.. hai em tới đây làm gì vậy?

Gia Khang cười rồi hỏi rất bất ngờ. Tiên Tiên cầm tay tôi và tay nó giơ lên:

-Bọn em đi mua đồ cho prom tối nay :3 Không phải chứ.. tối nay các anh có đi không?

Tiên Tiên mắt sáng lên rực rỡ, nó mong đợi câu trả lời từ anh. Nam Phong nhận hai túi đồ rồi đưa cho Gia Khang:

-Này.. đồ của cậu.

Nói xong, Nam Phong nhìn tôi một cái rồi đi khỏi cửa hàng. Gia Khang nhìn sang tôi:

-Bảo Nhi cũng chọn được đồ rồi à? Bọn anh cũng sẽ tới prom! Đây là đồ bọn anh đặt cho tối nay mà!

Gia Khang mỉm cười nhẹ nhàng, anh chào tạm biệt chúng tôi vì nói còn phải đi làm tóc. Tiên Tiên cũng sức nhớ ra chuyện đầu tóc, nó lạ cầm tay tôi kéo đi.

[Kim Cương Salon..]

-Hii! Lâu rồi không gặp em!

Kim Cương (chủ salon) chào đón Tiên Tiên bằng một cái ôm. Tiên Tiên đã có lần kể cho tôi về chị Kim Cương này, nó nói chị ý là người làm đầu top 1 của nước tôi, đã có tới 3 cây kéo vàng trong năm đầu khởi nghiệp nên nó cực kì tin tưởng vào tay nghề của chị ấy. Tôi cũng cười tươi thích thú.

-Đây là bạn em hả? Chào em, chị là Phan Kim Cương :3 Chắc hai đứa tới làm tóc cho buổi prom hả?

Ủa? Sao chị ý biết tới prom trường tôi? Độ nổi tiếng của buổi dạ tiệc vang dội tới thế sao?

Tôi cùng Tiên Tiên ngồi xuống ghế, Tiên Tiên được chị Kim Cương làm tóc cho. Còn tôi là chị thợ nhí salon này, Tiên Tiên cũng giỏi thật!

-Chị ơi em không cần làm gì nhiều đâu! Chị chỉ cần xoắn đuôi cho em một chút là được.

-Không được. Chị cứ biến đổi hết cho em. Chị nhuộm tóc nó hộ em.. cứ đen xì một màu tối tắm hahaha

Tiên Tiên đang xem mấy kiểu tóc của năm nay thì quay sang nạt tôi. Tôi lừ mắt nhìn nó, rồi chị làm tóc cho tôi cười nhẹ:

-Em cứ yên tâm. Chị không nhuộm xanh nhuộm đỏ cho em đâu mà sợ. Thay đổi chút cho nó khác lạ. Thế mới nhiều anh theo đuổi chứ!

2tiếng 30phút sau...

Tôi nhìn vào trong gương và không nhận ra mình nữa T.T Kiểu tóc mới..thực sự..rất rất hợp với tôi. Mái thưa thưa, tóc cắt đến ngang vai và làm xoăn sóng nhỏ, nhuộm nâu hạt dẻ và phẩy light tím. Tôi quay sang nhìn Tiên Tiên, tóc nó vốn dài nên chị Kim Cương đã làm xoăn phần đuôi, rồi nhuộm ánh đỏ tím. Nó hí hửng quay sang tôi:

-Tối nay mà được giải đẹp nhất prom là nhớ đền đáp công lao cho tao nhaaaaaaa.

Tôi và Tiên Tiên cảm ơn các chị ở salon rồi về nhà nó thay đồ, trang điểm là khớp giờ.

-Mày nghĩ tao hợp váy này chứ?

Tiên Tiên bước ra với bộ váy tôi đã chọn. Tôi nhét chiếc bánh xốp kem rồi nhồm nhoàm nói:

-Đẹp tuyệt vời.

Tiên Tiên cười tít mắt, nó kéo tôi đứng dậy, đẩy vào phòng tắm.

Tôi vừa bước ra nó đã thốt lên với giọng rất đàn chị:

-Nếu mà sáng nhất đêm dạ vũ tối nay thì nhớ cảm ơn tao đó nhaaa nhưng hình như thiếu gì đó thì phải.

Nó lục tìm trong hộp gương, tôi ngẩng ngó mình trong gương, trông cũng không đến nỗi tệ

“Bây giờ thì hoàn hảo rồi!” Tiên Tiên gài lên tóc tôi một chiếc vương miện nhỏ lấp lánh. Rồi nó kéo tôi ngồi xuống giường, lôi bộ make-up ra. Được cái cả hai đứa chúng tôi da trắng nên không cần cầu kì lắm. Chút son chút má hồng và chút mascara là đủ.

[20h, cổng biệt thự họ Tống..]

-Lên đường thôi!

Tiên Tiên lôi tôi vào trong chiếc limo trắng sang trọng mà nó chỉ dành để đi dự những nơi quan trọng.

[Trường Newton..]

Vừa mới mở cửa xe, hàng trăm ánh đèn flash đã nháy liên hồi. Đây là một buổi dạ vũ có mặt những tiểu thư, thiếu gia của các nhà tài phiệt có máu mặt nên bóng dáng của những paparazie là không thể thiếu vắng. Tiên Tiên bước xuống thắm đỏ trước, nó mỉm cười với một số ống kính rồi đi thẳng vào trong. Tôi thì lúng túng hơn nhưng cũng đi được tới trong đại sảnh trường.

Tôi và Tiên Tiên vừa bước vào thì tất cả đều đổ dồn ánh mắt vào hai đứa. Tôi đã nhìn thấy Minh Anh, lâu rồi không gặp. Hotgirl hôm nay như một bông hồng đỏ rực với bộ váy ôm sát ngắn tới nửa đùi để lộ bờ vai nõn nà và đôi chân dài khiêu gợi, mái tóc đỏ xoăn được tết kiểu khá thu hút nhưng đôi guốc 10phân màu đỏ vẫn là nổi bật nhất. Mai Linh cũng không hề kém cạnh với chiếc váy đen tuyền xẻ tà, tóc xoăn thả xòa một bên vai.

-Tao nghĩ Minh Anh là con tôm bị luộc chín.

Tôi cười khúc khích, Bảo Minh tiến lại phía chúng tôi. Cậu chàng mặc một bộ vest vừa lịch lãm nhưng lại rất thời trang. Vẫn là somi khoác vest đen nhưng lại mặc với short ngắn tới đầu gối và thêm một chiếc nơ tinh nghịch ở cổ áo. Tiên Tiên ghé tai tôi lần nữa:

-Tao cá chắc cậu ta sẽ mời tao!

-Hai bà mới tới hả? Tiên Tiên bà có thể.. đi với tôi chứ?

Cậu chàng ngượng nghịu gãi đầu, Tiên Tiên nháy mắt với tôi rồi khoác tay Bảo Minh, không quên câu đùa cợt:

-Cậu không có lấy một cô gái nào ngoài tôi sao? hahaha

Tôi vỗ vai Bảo Minh rồi đi về phía bàn tiệc.

Hừm.. nên ăn chiếc nào trước nhỉ?

Tôi cầm hai chiếc cupcake lên, bần khoăn không biết nên ăn choco hay vani trước. Mai Linh cầm cốc rượu đứng cạnh tôi:

-Công chúa của chúng ta hôm nay không có ai đi cùng à?

Tôi nhìn khuôn mặt đều giả rồi đứng lùi ra xa một chút. Đúng lúc không biết nói gì thì cả hội trường đều tập trung ra phía cửa. Mai Linh cũng bỏ cốc rượu xuống, chạy ra phía trước. Tôi đưa chiếc cup choco lên miệng, nhún nhún xem ai.. thì ra là Nam Phong và Gia Khang.. thăm nào...

Nam Phong vẫn là phong thái lạnh lùng có một không hai, anh mặc một bộ vest màu xanh pha trắng rất đẹp, trên cổ cũng thắt nơ đen. Gia Khang lại ngược lại, ấm áp đến lạ lùng với bộ vest hoa rất lịch lãm, không hề hoa hòe. Các cô gái lại bắt đầu xuýt xoa, tôi thì quay lại với chiếc bánh vani. Mọi người bỗng nhìn về phía tôi, rỉ tai nhau chuyện gì đó rồi cười.

-Tôi mới ăn có hai chiếc bánh thôi mà...

Tôi vừa ăn vừa nhìn mọi người đang nói gì đó về mình. Tôi mặt ỉu xuống, quay ra đằng sau thì đụng vô ai đó. Nhưng “ai đó” sao lại đứng ngay sát phía sau tôi vậy? Tôi ngừng mặt lên thì bị véo mũi một cái.

-Em nghĩ dự tiệc chỉ có đứng ăn bánh không thôi sao?

Gia Khang nở nụ cười với tôi rồi nắm tay tôi kéo đi.

-Bảo Nhi của chúng ta đây rồi.

Gia Khang kéo tôi ra chỗ đám bạn của anh- đương nhiên là có cả Nam Phong. Tôi nhìn anh đứng cạnh một cô gái nào đó.. thấy nóng quá?!

-Đây là Katherin, bạn cặp của Nam Phong hôm nay.

Tôi nhìn chị này trông quen quen..

-A.. chị phóng viên.

Tôi ré nhỏ, chuyện là cái lần tôi lên tầng khối 11 để đòi điện thoại từ Nam Phong, trên đường đã đụng phải chị Katherin này, chị ý là phóng viên nổi tiếng của đài KBC đó. Tôi cười tít mắt, bắt tay chị ý:

-Em là Vũ Bảo Nhi, lớp 10D1 ạ. Lần trước đụng phải chị.. ngại quá.

-Không sao đâu em. Tại chị không nhìn đó chứ.

Nam Phong đứng giữa, nhìn tôi thân thiện mà bắt đầu tỏ thái độ khó chịu. Tôi nhìn mọi người xung quanh, không khí trở nên ngột ngạt khi tôi chả có chuyện gì để nói.

-Dạ, em ra chỗ bạn một lát nha.

Tôi nói nhỏ với Gia Khang, anh ấy biết tôi muốn tránh đi nên kéo tôi ra cửa đại sảnh. Cổng của buổi dạ vũ luôn có thợ ảnh chụp cho các đôi yêu nhau với phong chương trình để làm kỷ niệm.

-Chúng ta cũng là cặp đôi phải không?

Gia Khang nháy mắt tình nghịch, kéo tôi ra trước phong hình.

“Hai người cứ thoải mái nha!”

Gia Khang quay sang tôi nhìn đắm đuối rồi thơm vào má tôi khiến tôi bất ngờ. Và khoảnh khắc đã được ghi lại...

Tôi nói với anh muốn đứng ngoài hít thở không khí một chút rồi sẽ vào ngay. Tôi đang ngẩng nhìn mọi thứ xung quanh thì anh – Nam Phong, lọt vào tầm mắt của tôi. Anh cầm li rượu, nhấp một chút, tay kia đút túi quần. Tôi bỗng thấy anh cô đơn vô cùng. Không hiểu đâu óc thể nào tôi lại tiến tới gần anh.

-Anh Nam Phong.. anh ra đây làm gì vậy?

Hai tay tôi chấp ra sau, nghiêng người đụng vào người anh. Anh quay sang tôi, cười nhạt:

-Em.. em ra đây làm gì?

-Em thấy trong đây nó cứ không hợp với mình nên ra ngoài cho thoải mái hì hì

-Vậy thì anh cũng thế.

Câu trả lời của anh làm tôi đứng hình 5s, “cũng thế” sao? Đườn đường là đại công tử của tập đoàn UBS mà không thích tiệc tùng sao? Thật là quái vật mà. Tôi tự cười khúc khích làm anh quay sang nhìn tôi khó hiểu. Tôi nhanh tay giữ miệng. Lại đập nhanh rồi.. con tim ơi, xin đừng lệch nhịp mà. Tôi băng khuâng hỏi:

-Anh.. chúng ta là một bức ảnh kỉ niệm nhaaa.

Tôi biết trước câu trả lời sẽ là không hoặc anh ta sẽ đá tôi vì tội dám xin chụp ảnh quá lộ liễu nên cứ hỏi cho có không khí, có tội tình gì đâu. Nhưng ngược lại với điều tôi đang nghĩ thầm.. anh hơi nhếch môi:

-Cũng được đấy.

Nói là phải làm thôi. Tôi cùng anh đi về hướng đó..

“Cô gái vừa chụp với Gia Khang đây mà! Cô số đỏ ghê!” người thợ chụp nhìn thấy tôi đi cùng Nam Phong liền hạ ống kính xuống, cười thích thú. Mặt Nam Phong có gì đó không vừa ý, tôi cũng nên nhanh chóng chụp thôi.

-Hai người chụp ảnh thẻ à? Nam Phong,.. cô bé khoác tay cậu ấy đi.

Anh thợ chụp định bảo Nam Phong làm gì đó nhưng nhận ra địa vị mà quay hướng sang tôi. Tôi mỉm cười hết cỡ rồi khoác lấy tay của anh.

Anh thợ nói đã nhảy được 3bức. Sẽ gửi cho tôi ngay sau khi bữa tiệc kết thúc. Tôi thở phào nhẹ nhõm khi đã xong, tôi lại chạy thật nhanh vào trong.

Bữa tiệc cứ diễn ra..

21h..

22h...

23h....

Tôi đã nhét vào bụng khá nhiều đồ ăn tới mức phát ngán. Tiên Tiên và Bảo Minh đi đâu mà tôi chẳng thấy bóng dáng hai đứa nó. Bực mình thật mà... Tôi đang ngồi ở ghế, tay dấm dấm đôi chân đã mỏi nhừ vì đứng, miệng lẩm bầm. Tôi nhìn ngang nhìn dọc, rồi nhìn thấy hai đứa bạn thân. Tôi vui mừng khi sẽ thoát khỏi cảnh đơn độc này, đứng phắt dậy, “phi” thật nhanh ra chỗ hai đứa nó. Gần tới gần tới rồi.. chỉ còn năm bước chân nữa là tới nơi thì một chiếc guốc thủy tinh của tôi rơi ra khỏi chân. Tôi ngã về phía trước, tôi nghĩ mình đang nằm trên đất rồi chứ nhưng mọi người xung quanh im lặng nhìn tôi, ai đó đã đỡ tôi bằng cả vòng tay, tôi đang áp mặt vào ngực người đó... Nhưng người đó là ai mà làm mọi người phải quay lại nhìn như vậy? Tôi ngừng mặt lên, đụng phải ánh mắt có phần trách móc nhưng vẫn rất lạnh lùng, mùi hương của anh bao bọc cả người tôi.

Nam Phong dìu tôi tới chỗ chiếc guốc “phản chủ”, anh quỳ một chân xuống, tôi thì ngượng chín cả mặt khi anh xỏ chân tôi vào đôi guốc. Mọi người xung quanh như nín thở, theo dõi từng cử chỉ của anh dành cho tôi. Gia Khang đứng không xa lắm, nhìn chúng tôi rồi mỉm cười nhưng là trên khuôn mặt có nét buồn...

“Đồng hồ đã điểm 12h đêm, chúng tôi sẽ chọn ra một cặp đôi đẹp nhất đêm dạ vũ ngày hôm nay! Ánh đèn dừng ở đôi nào thì đôi đấy sẽ yêu nhau tới trọn đời.” Giọng của MC chương trình rất hồ hởi thông báo.

...Anh ngược nhìn lên tôi, tôi chỉ muốn có cái lỗ nào mà chui xuống thôi.. xấu hổ quá mà. Bỗng có một ánh đèn chiếu thẳng, rọi vào anh và tôi. Tất cả mọi người xung quanh ồ lên kinh ngạc rồi tất cả đều vỗ tay như chúc mừng.

“Vâng.. như các bạn thấy hoàng tử Nam Phong và công chúa BẢO NHI? Họ.. hai người họ là cặp đôi đẹp nhất đêm nay! Hãy vỗ tay chúc mừng họ nào mọi người.. huray!” MC có vẻ ngạc nhiên khi đọc tới tên tôi nhưng rồi quay ngay trở về trạng thái mừng rỡ. Về mặt ngơ ngác của tôi và sự lạnh lùng nơi mặt anh đã được chiếu trên màn hình 100inch ở giữa hội trường. Tiên Tiên chạy ra:

-Cung hỉ cung hỉ! Hai người phải yêu thương nhau hết mực nha.

Tôi lườm Tiên Tiên một cái lườm thực sự, nó cũng nhìn nhưng thấy Nam Phong không có ý kiến gì nên cũng không có vẻ gì sợ hãi. Bảo Minh thì chỉ cười cười với tôi mà thôi.. nhưng mà làm tôi phát bực. Gia Khang lao ra, kéo tay tôi.. kéo cực mạnh.. ra khỏi bữa tiệc. Nam Phong cũng chạy theo.

“Anh Gia Khang.. anh làm gì vậy?” tôi bị Gia Khang đẩy vào xe mà không hiểu anh đang định làm gì. Anh đi vào xe, đóng cửa xe rất mạnh. Nhấn ga phóng đi.

“Bảo Nhi anh thích em! Anh yêu em!” Gia Khang đứng đối diện tôi, anh gào lên. Tôi phát sợ vì trạng thái anh lúc này. Nó là kiểu độc chiếm, ích kỉ vậy! Quá.. quá khách so với Gia Khang thường ngày. Anh nhìn tôi rồi ôm một cái rất chặt. Rồi anh như điên dại, hôn lên môi tôi làm tôi thấy khó chịu và bực mình, tôi cố đẩy anh ra nhưng không được. Rồi Nam Phong cũng xuất hiện, anh đẩy Gia Khang ra, kéo tôi về phía sau anh.

-MÀY ĐANG LÀM TRÒ GÌ VẬY HẢ? KHÔNG THẤY BỌN TAO ĐANG YÊU NHAU SAOOOOOO

Gia Khang biến thành một con thú hoang thật rồi. Anh gào lên với Nam Phong, tôi bất giác nắm lấy tay Nam Phong rất chặt.. có lẽ là tôi muốn anh bảo vệ tôi. Anh cũng siết lấy tay tôi, vẫn giữ giọng lạnh hết mức:

-Gia Khang, mày mới đang làm trò gì đó. Mày dừng ngay đi trước khi tao phải ra tay với mày!

-Mày nói ai phải dừng lại? Mày.. chính mày.. thằng bạn đểu, mày dám yêu Bảo Nhi sao? Ai cho phép mày?

Gia Khang xóc vạt áo của Nam Phong, giọng đầy oán trách. Tôi có nghe lầm không? Nam Phong yêu tôi ư? Không thể nào.. Tim tôi đập loạn lên.. vậy tôi cũng yêu Nam Phong sao? Không phải chứ? Nam Phong đã nổi cơn thịnh nộ rồi. Anh buông tay tôi ra, đẩy ngã Gia Khang. Hai anh ấy như những con thú chưa được thuần hóa, lao vào đấu đầu nhau. Tôi lấy hết dũng khí, chen vào giữa.

-HAI ANH DỪNG NGAY ĐI!!!

Cả hai nhìn tôi, Gia Khang quay tôi sang nhìn anh, hỏi gấp:

-Bảo Nhi.. em hãy trả lời anh đi. Em cũng thích, cũng yêu anh phải không?

-Em thích.. thích anh nhiều chứ. Nhưng yêu thì.. em rất xin lỗi. Em không thể.. nói thật, ban đầu em nghĩ mình đã yêu anh nhưng chuyện lại không phải vậy?

Tôi nói xong, ngáp ngừng quay sang nhìn Nam Phong. Gia Khang buông tay ra khỏi người tôi, nói một cách lạnh nhạt nhất:

-Không phải vậy vì em yêu Nam Phong phải không?

Tôi.. tôi thật sự lúc này rất rối. Nếu nói không thì là nói dối mà nói có thì chả khác nào tự thừa nhận cả T.T

-Em.. em...

Tôi ngáp ngừng, quay sang nhìn Nam Phong. Gia Khang không hề đợi chờ câu trả lời từ tôi:

-Vậy là em đã thừa nhận rồi. Hai người được đó. Cả em lẫn nó.. hạnh phúc mãi mãi nhé.

Nói rồi anh đi vào xe, quay đầu rồi phóng đi. Tôi ngồi bệt xuống đất, mặt thất thần.

“Đó thực sự là Gia Khang sao? Dịu dàng, ân cần và nồng ấm đó sao?” tôi lẩm bẩm, nước mắt cũng trực trào.. có lẽ là do mất đi thần tượng bấy lâu chẳng?

Nam Phong nhìn chiếc Lotus Exige S xa khuất sau làn khói, anh quỳ một chân xuống. Tay lau nước mắt trên má tôi, tôi vô thức ôm lấy anh và khóc.

Nam Phong ôm lấy tôi, một cái ôm dịu dàng và ấm áp. Hai chúng tôi cùng nhau về biệt thự...

8. Chương 8: Mặt Trời Lặn

“Sau khi mặt trời lặn sẽ là lúc bóng tối lên ngôi, mang theo nhiều sự cô độc và lạnh lẽo...”

[Biệt thự họ Trương..]

Tôi chạy vào trong nhà thật nhanh, mở cửa phòng Gia Khang. Quả đúng như tôi nghĩ, anh đã dọn tất cả đồ đạc đi. Tôi nhìn thấy một tờ giấy để trên bàn.

“Bảo Nhi yêu quý,

Có lẽ anh đã hơi tự tin quá vào bản thân, tự tin rằng em yêu anh. Anh rất xin lỗi nếu đã có hành động nào khiến em buồn. Chắc em cũng thất vọng về anh lắm đúng không? Anh nên uống một ít rượu, em xin lỗi Nam Phong hộ anh. Anh và nó chơi với nhau mười mấy năm nay rồi nên chắc nó sẽ hiểu được lời xin lỗi của anh có ý nghĩa nhiều thế nào! Mà này cô nhóc, dù không yêu được anh thì cố mà yêu bằng được Nam Phong nha.. thực ra nó yêu em mà không có gan nói ra như anh đó hahaha thẳng quỳ nhất gan mà cứ thích tỏ ra lạnh lùng.

Anh trai, Gia Khang.”

Tôi run run cầm bức thư của Gia Khang để lại, chắc anh khó khăn lắm mới viết được những dòng này. Tôi tay cầm chặt bức thư, chạy ra phòng khách. Nam Phong vừa bước vào, tôi chạy ra ôm chặt lấy anh. Tôi cố vùi đầu vào ngực anh. Nam Phong quá bất ngờ vì hành động của tôi nhưng rồi anh cũng ôm lấy tôi, vỗ về.

– Em xin lỗi...em xin lỗi vì đã làm cho tình bạn của hai anh ra nông nổi này. Em thật sự không cố ý huhu Gia Khang nói xin lỗi anh huhu...

Tôi ngước lên nhìn anh, bắt đầu thút thít. Hai tay anh đưa lên má tôi, lau hết nước mắt.

-Em không có lỗi gì hết. Hãy đi ngủ và ngày mai sẽ là một ngày mới.

Anh nói, hơi thở của anh nồng ấm khiến tôi thấy yên tâm phần nào.

-Nhưng.. nhưng còn một chuyện nữa.Có thật là anh yêu.. em không?

Tôi ngập ngừng. Anh cười nhẹ nhàng:

– Nếu tôi nói tôi yêu em từ cái nhìn đầu tiên thì em có tin không?

Anh kéo tôi lại và hôn vào môi tôi một cách bất ngờ nhất. Tôi lần này thực sự chìm đắm vào nụ hôn ngọt ngào của anh.. à không, của chúng tôi.

[Sáng hôm sau,..]

-Bảo Nhi à.. không xong rồi. Có chuyện với mày rồi.

Giọng Tiên Tiên gấp gáp trong điện thoại vang lên. Tôi đang ngủ trên sofa cùng Nam Phong, nhẹ nhàng bỏ tay anh sang một bên, tôi đi ra sân sau.

-Cái gì? Tao bị sao?

-Mày..mày bị ai đó viết báo...viết là lợi dụng thiếu gia để vực dậy công ty. Huhu hôm nay là chủ nhật mà đám phóng viên bầu đầy ngoài cổng từ sớm.. tao đến với mày thế nào đây?

Tôi cúp máy, chìm vào im lặng. Tôi quay lại phòng khách đã thấy anh ngồi dậy, mặt lộ rõ vẻ khó chịu:

-Sao ồn ào vậy?

Bác Hàn đột nhiên xông vào, nói giọng vồn vã:

-Cậu chủ, ông chủ đang trên đường công tác nhưng đã quay về gấp. Ông hẹn cậu 10giờ sáng nay phải có mặt ở trụ sở công ty. Còn phải.. đưa theo Bảo Nhi nữa.

Nam Phong mở to mắt, anh nhìn tôi rồi hỏi lại câu ban nãy mà không may mắn tới bác Hàn:

-Tôi hỏi em, sao ồn ào vậy?

-Tại.. tại..

-Cậu nên tự xem thì hơn.

Bác Hàn ôn tồn nói rồi kéo tấm rèm he hé, Nam Phong quay ra nhìn rồi gục đầu xuống gối:

-Thật là một lũ thèm đối tin tức mà.

Tôi thì đang lo sốt vó nhưng thấy anh như một đứa trẻ thì không kìm được cười nhưng sao bố của anh lại muốn gặp cả tôi?

- Bảo Nhi, nếu em không muốn thì không cần phải đi cùng anh.

-Không sao đâu. Nếu bác ấy đã muốn thế thì em không nên trái lời.

Anh nhìn tôi rồi lái xe ra khỏi nhà... bằng cổng sau.

[Trụ sở ngân hàng UBS..]

“Chào tổng giám đốc.” Tôi đi đằng sau Nam Phong, thật kì lạ là tất cả nhân viên trong tòa nhà này đều một lời hai tiếng chào Nam Phong là Tổng giám đốc?

-Sao..sao họ gọi anh là tổng giám đốc?

Khi cả hai chúng tôi đã đứng trong thang máy, tôi hỏi anh.

- Thế chả nhẽ gọi tôi là boss tổng sao? Em đúng thật là...

Anh quay sang nhìn tôi, cười gian.

“Ông chủ đang đợi cậu ở trong rồi”- một chị thư kí thông báo, rồi nhìn sang tôi với ánh mắt không mấy thân thiện. Tôi cúi chào chị ấy nhưng bị Nam Phong lôi vào trong.

-Con trai ta và...

-Bố đừng cố tỏ ra thân thiện nữa đi. Vào thẳng câu chuyện đi.

Giọng Nam Phong mang chút hơi hướng khó chịu, anh ngồi xuống chiếc sofa trắng. Anh nhìn tôi rồi đập đập xuống ghế, ý bảo ngồi xuống cạnh anh. Tôi đang cứng đờ từ nãy:

-Cháu.. cháu chào bác. Cháu là Vũ Bảo Nhi ạ.

-Chào cháu. Ta là Trương Long Vương. Và ta không mong muốn hai đứa trở thành một cặp.

-Chỉ có vậy thôi đúng không? Chúng ta về thôi.

Nam Phong nổi giận nhưng vẫn vẻ lạnh lùng đó, anh kéo tôi ra ngoài.

[Trên xe..]

-Anh Nam Phong.. chuyện ban nãy.

Tôi quay sang nhìn Nam Phong đang tập trung cao độ lái xe.

-Em đừng quan tâm lời ông ấy nói. Hôm nay là chủ nhật đúng không?

Nam Phong nhẹ nhàng đặt tay lên má phải của tôi, vuốt vuốt. Tôi gật đầu rồi im, trong đầu vẫn suy nghĩ về câu nói của Chủ tịch Trương Long Vương...

-Em không định xuống xe?

Nam Phong tháo dây an toàn ra, quay sang nhìn tôi đang dựa đầu vào cửa kính xe ngủ ngon lành. Anh ho vài tiếng nhưng tôi chỉ cựa quậy một chút, vẫn nhắm lì mắt.

-Ôi kem kem kia. Ngon quá!

-Kem kem.. kem đâu?

Tôi đang ngủ nhưng vừa nghe thấy ai đó kêu “kem” là bật dậy liền.. ham ăn là bản tính rồi mà T.T

Tôi quay sang nhìn Nam Phong đang tằm tằm cười, anh nín lại rồi nói:

-Ngồi yên đó để anh mở cửa.

Anh đi vòng ra để mở cửa xe cho tôi. Tôi vẫn đang ầm ỨC vụ kem cộng cơn thèm ngủ nên mở cửa trước luôn, không thêm quan tâm lời anh đã nói.

-Em dám?

Tôi dụi dụi mắt rồi choáng váng, trước mặt là khu vui chơi mới mở “The new world” mà. Tôi rít lên thích thú, Tiên Tiên và tôi định sau tuần thi sẽ tới đây quây một buổi tưng bừng nhưng tôi thẳm xin lỗi con bạn vì đã tới đây trước nó. Nhưng sao Nam Phong đưa tôi tới đây?

Đang thắc mắc vẫn vợ thì Nam Phong cầm tay tôi, lôi vào bên trong khu vui chơi.

-Của e này!

Nam Phong đưa tôi một túi xu đầy Ự, tay kia cũng cầm một túi y xì. Tôi tròn vo mắt nhìn rồi hỏi ngơ ngác:

-Anh..anh định chơi tới bao giờ?

-Đến khi hết thì thôi! Đi thôi!

Nói xong anh cầm tay tôi kéo tới từng trò một. Đập chuột, bắn súng, đua xe, cưỡi ngựa... trò nào tôi và anh ấy đều chơi và chơi tới khi tôi hoặc anh thắng.

-Chúng ta chơi nhà ma nhaaa.

Tôi kéo tay anh, giọng năn nỉ. Tôi bây giờ mới để ý bao nhiêu cặp mắt đang “theo gót” tôi và anh từ khi nào. Tôi chợt dạ, tay buông khỏi tay anh. Anh thấy tôi nhận ra điều đó, cầm tay tôi rồi kéo vào đi.

-Em có chắc chắn muốn chơi không đó?

-Chắc hơn bắp!

Tôi quả quyết trả lời, anh cười rồi nhận hai ticket từ chị nhân viên quầy vé.

Tôi và anh dần bước vào trong. Ban đầu tôi chưa sợ lắm nhưng càng vào sâu, người tôi gần như dính chặt vào người anh, không rời ra khỏi 1giây.

-Aaaaaaaaaa

Tôi thấy gì đó gợn gợn dưới chân liền nhảy căng lên, hét lớn. Anh không hiểu gì cũng hét theo nhưng âm lượng cực nhỏ. Tôi nghe thấy nên khúc khích cười, thẳm nghĩ “Không ngờ Nam Phong cũng sợ ma hahah”.

Đã được nửa đường rồi, tôi cũng hét tới lạc giọng rồi, Nam Phong ở ngoài lạnh lùng, vào đây cũng vẫn giữ nguyên trạng thái không đổi thay. Bỗng một cái gì đấy thò mặt ra, nói nói vào tai tôi khiến tôi gần như bật vía, ngồi sụp xuống:

-Aaaa.. đừng làm gì tôi. đừng làm gì tôi.

Mắt tôi nhắm ghì lại, tay bó gối. Tôi đột nhiên thấy mình nhẹ bẫ, nhu được bay vậy. Tôi mở hé hé mắt thì lấp ló trong bóng tối, khuôn mặt điển trai của anh vẫn giữ nét nghiêm nghị. Tôi.. tôi bị anh bế bổng lên huhu nhưng tôi không dám cựa quậy nhiều, cứ để yên vậy có khi tốt cho tôi hơn.. ít nhất là tới cuối con đường “đầy rẫy nguy hiểm này”.

-Em ăn gì mà nặng thế?

Tôi và anh ngồi trong quán kem, anh hỏi tôi với giọng hết sức vô tình. Tôi bặm môi bặm lợi, trả lời:

-Này nhớ.. em nặng có 48kg thôi nhé... mà.. mà ai khiến anh phải bế em?

Anh kéo ghế sát vào tôi, tôi nhón người ra xa:

-Thế em bắt tôi phải đợi tới khi em đứng dậy sao? Tôi chỉ muốn nhanh kết thúc thôi.

-Anh muốn thế vì anh sợ đứng hôngggg?

Aha, anh để sơ hở rồi. Lần này cầm cái.

-Thế lát chúng ta đi tiếp nhé!

Tôi lắc đầu nguây nguẩy, đúng lúc chị phục vụ bàn đưa kem ra. Tôi với lấy cốc kem, ăn luôn để khỏi phải cãi nhau. hừ hừ. Anh nhìn tôi, khóe miệng hơi nâng lên rồi anh nhấp miệng li cà phê.

[Tập đoàn MT,..]

-Sao anh hẹn em tới đây?

Một cô gái với chiếc váy bó sát ngồi xuống chiếc sofa. Gia Khang xoay ghế, hai tay chống lên bàn, nói giọng lạnh nhạt:

-Em nên dừng ngay cái trò bần thiêu đó lại đi.

-Anh nói cái gì vậy?

Minh Anh sững cồ lên, nhìn Gia Khang chăm chăm.

-Anh biết em từ bé rồi nên anh không hiểu tính em sao? Em còn làm trò gì hại tới Bảo Nhi thì đừng trách anh không nể mặt Nam Phong.

Gia Khang đi ra trước mặt Minh Anh, giọng cảnh cáo cô.

-Anh khỏi phải quan tâm. Em làm gì không liên quan tới anh, anh nên nhớ.. người anh cần bảo vệ là em, chứ không phải con ả Bảo Nhi đó!

Cô gái đứng dậy, chỉnh lại chiếc váy rồi quay đi, gót giày nện thật mạnh lên sàn nhà vang tanh tách.

9. Chương 9: Nhanh Nở.. Nhanh Tàn

-Chơi đủ rồi. Đi ngủ mai đi học.

Tôi nằm trên chiếc giường nhỏ, anh nói rồi đóng cửa.

Hôm nay, ngày hôm nay có được coi là một buổi hẹn hò không? Chẳng phải tôi và anh đã bắt đầu yêu nhau từ tối qua sao? Tôi áp mặt vào gối, suy nghĩ đôi chút. Tay với điện thoại, bao ngày rồi tôi vẫn không có được pass wifi T.T Tôi lê tấm thân nhỏ bé sang “hang cọt”.

-Nam Phong, cho em pass wifiiii.

Tay tôi vừa cầm điện thoại vừa gõ cửa, hét nhỏ. Anh mở cửa đột ngột, anh túm lấy tay tôi rồi lấy điện thoại:

-Tôi cầm cái này. Về phòng ngủ ngay!

-Ai cho anh lấy hử? Trả em mau! Kì bo không cho pass thì thôi!

Tôi định cướp lại nhưng anh đã dơ tay lên cao, tôi nhảy nhảy cũng chẳng với tới được. Đành lằm lũi quay về phòng...

23h30 ..

Tôi mò ra phòng bếp, mắt nhắm mắt mở lờ đãng.. mở tủ lạnh tìm nước. Tôi vợ vợi một chai thủy tinh, dốc hết vào họng... “sao nước cay thế?” tôi nhăn mặt, thè lưỡi.

[Biệt thự họ Trương..]

-Cô ấy chỉ bị sót đường ruột độ 1 do uống lượng cồn quá mức thôi. Uống thuốc rồi kiêng đồ chua, cay một tháng là ổn. À, cô bé này nghiêm cấm không được uống rượu, một giọt nhỏ cũng đủ giết chết ruột của cô ấy đó.

Bác sĩ nhắc nhở Nam Phong, anh khoanh tay, mặt nghiêm nghị nhưng thoáng chút lo lắng..

-Aishhh..

Tôi nhắm mắt, tay ôm đầu, mọi thứ xung quanh quay tròn tròn. Tôi trở mình một cách khó khăn, quay sang đã nhìn thấy Nam Phong ngồi trên chiếc ghế nhỏ, nhìn tôi chăm chăm. Anh đứng dậy, khuôn mặt điển trai gần dí sát vào mặt tôi nhưng tôi đã kịp kéo chăn che đi nửa khuôn mặt, mắt mở to xem anh ấy định làm gì.

-Em định uống rượu thay nước sao?

Hơi thở nhẹ nhàng phả hương Bạc Hà mát lạnh làm tôi sực tỉnh, ngồi bật dậy:

-Hề hề.. anh lại đùa em rồi. Mà mấy giờ rồi, mau đi học thôi.

-Em nằm tới nửa ngày trên giường rồi mà tưởng còn sáng sao?

Nam Phong quay về ngồi trên chiếc ghế, tay khoanh trước ngực, chân vắt chữ ngũ, ung dung trả lời tôi. Tôi xoa xoa đầu choáng váng, vậy đúng tôi đã uống rượu thay nước sao....

Đêm hôm trước...

Sau khi dốc cả chai “nước” tôi thấy toàn thân nóng rực lên, mọi thứ xung quanh bắt đầu quay vòng vòng, cổ lết về phòng nhưng chỉ tới cửa phòng, tôi đã gục tại chỗ.

Tôi lắc lắc đầu, toàn bộ mọi chuyện là như vậy sao? Tôi vì “nhìn gà hóa cuốc” nên ra thân tàn ma dại thế này ư? Ngu xuẩn thật.

[Bữa tối, biệt thự họ Trương..]

“Được rồi” Nam Phong trả lời ngắn gọn rồi đặt chiếc 5S xuống bàn, nói:

-Gia Khang gọi.

-Cái gì cơ? Anh Gia Khang á?

Tôi đang hồn nhiên vực đầu vào ăn thì sững người lại, những hình ảnh hôm dạ vũ lại ùa về một cách đáng sợ.

-Cậu ấy nói 8h tối nay tới bar để ăn mừng cậu ấy lên chức ở tập đoàn...

-Lên chức? Tập đoàn?

[Infinity Bar’n’Club..]

Nam Phong gạt chân chống xe, tôi trèo xuống. Một dàn moto bóng loáng dựng sát nhau, kéo dài.

“Hai người đã tới rồi sao?”

Một giọng nói quen thuộc nhưng sao trông anh lạ thế? Tôi đi đằng sau Nam Phong, nhìn Gia Khang. Mái tóc đã nhuộm đen xỉ, khuyên tai lấp lánh một bên trông rất nam tính. Bên cạnh anh là Katherin. Chị ấy hôm nay thực sự nóng bỏng trong chiếc váy đỏ bó sát.

-Em uống gì?

-Dạ em không uống gì đâu!

Katherin ngồi cạnh tôi, xung quanh còn hơn 5 cô gái nóng bỏng nữa.

...Nam Phong ngồi trên tầng nhưng mắt anh không rời Bảo Nhi một giây, cô ấy cứ thử động vào một giọt rượu xem..

-Em thấy sao?

Katherin chốc chốc quay sang hỏi tôi, tôi cứ ngồi thừ dạ vâng. Đây là lần đầu tiên tôi bước vào chốn ăn chơi xa đọa này. Quán hôm nay nghe nói đã được Gia Khang bao toàn bộ. Mấy cô gái nhảy nhót loạn xạ trên sàn, ánh đèn xanh đỏ thì chớp nháy liên hồi khiến tôi mỏi mắt.

Tôi đứng dậy đi ra ngoài...

-Aisshhhhh.. đáng nhẽ mình nên ở nhà!

Tôi hai tay nhét túi áo, miệng lẩm bẩm. Đêm cuối tháng 10 đã lạnh hơn.

-Em không muốn gặp tôi sao?

Âm thanh trầm âm vang lên. Gia Khang khép hờ cánh cửa, đi ra đứng gần tôi.

-Anh ra đây làm gì? À chúc mừng anh đã... lên chức!

Tôi muốn xóa tan đi không gian ngột ngạt này.

-Em không nhớ tôi à? Dù chỉ một chút?

-Nhớ chứ! Anh là người em hâm mộ nhất mà...

Tôi ngáp ngừng trả lời. Cũng mới có một ngày nhưng tôi cũng đã cảm nhận được sự thiếu vắng của anh... tôi quý anh lắm mà.

-Chúng ta nên vào trong thôi.

-Thôi.. em thấy hơi mệt. Em.. em sẽ bắt taxi về trước. Anh nói với anh Nam Phong hộ em nha.

Tôi nhanh chân chạy đi.

[Biệt thự họ Trương..]

Tôi trả tiền taxi, phát hiện ra có một bóng người đứng canh cổng biệt thự. Dừng cảm lẫn tôi mới dám tới gần hỏi:

-Chị tìm ai ạ?

-Chị đang đợi chủ căn biệt thự này!

Giọng cô gái này ngọt lịm, nhẹ nhàng.

-Anh Nam Phong đi có việc chưa về!

Tôi đặt li nước xuống bàn, ngồi xuống nhìn chị ý.

-Anh? Em là ai nhỉ?

-Em là bạn g.. là bạn khối dưới của anh Nam Phong. Em ở tạm đây mấy hôm!

Tôi không thể nói ra hai từ “bạn gái” nhưng không thể tự chấp nhận thân phận “người ở”.

-Ra vậy. Nhưng em là con gái mà.. thôi chị hơi nhiều chuyện nhỉ hihi

Chị ấy nhìn tôi dò xét rồi cười nhẹ, khuôn mặt rạng rỡ không kém các hotgirl.. thật đúng là ai quen biết Nam Phong đều là trai tài gái sắc cả.. trừ tôi.

-Chị tìm Nam Phong có việc gì thế ạ?

-À chị quên mất. Chị là Từ Vi, bạn tâm giao của Nam Phong ^^

“Bạn tâm giao” ư? Đầu óc tôi trống rỗng? Vậy từ tối qua, tôi chính thức là kẻ thứ 3, phá đám chuyện tình của đôi trai tài gái sắc này sao?

10. Chương 10: Võ

Phải sau 5 phút cứng họng, tôi mới cố niềm nở:

-Em là Bảo Nhi. Em là đàn em của Nam Phong.

-Rất vui khi được biết em. Chúng ta nên kà chị em tốt không nhỉ.

Từ Vi cười ha hả, mặt tôi thì bỗng chốc ngẩn ngẩn. Tôi đứng dậy, nói rằng chị ấy có thể chờ Nam Phong. Tôi hơi mệt nên xin phép về phòng.

[Thông tin lí lịch..]

- Họ tên: Hạ Từ Vi

- Tuổi: 17
- Con gái tập đoàn kinh tế Hạ Nhất- Trung Quốc.
- Hiện theo học tại trường Cambridge tại California.

Tôi nằm vắt vẻo trên ghế lười, tay lướt tìm thông tin về chị Từ Vi này. Chuyện gì đang xảy ra đây? Tâm giao từ nhỏ rồi ư? Sao anh còn nói “yêu” tôi?

[Phòng khách..]

-Bảo Nhi.. ai cho phép em về một mình hả?

Nam Phong mở cửa đi vào, miệng đang trách mắng Bảo Nhi. Một cô gái chạy ồa ra, bám lấy cổ anh rồi ôm siết lấy anh. Anh vẫn lạnh lùng, ản nhẹ cô gái ra.

-Em về khi nào vậy?

-Mới đó ^^ Anh có bất ngờ không?

Từ Vi hí hửng, ngồi sát cạnh anh. Cô khoác tay anh, đầu tựa nhẹ vào vai Nam Phong.

-A Bảo Nhi! Nam Phong về rồi nè

Tôi vừa bước ra phòng bếp thì Từ Vi reo lên. Nam Phong hơi nghiêng mặt, anh nhìn xoáy vào tâm can tôi.

-À vâng.. Chào anh. Hai anh chị không cần quan tâm tới em đâu, em chỉ uống nước rồi vào phòng ngay thôi.

Tôi uống nước rất nhanh rồi chui luôn vào phòng, né tránh nhìn anh.

-Em sao không về nhà?

-Đây là nhà em mà! Mà cô bé đó..

-Là bạn gái anh.

-Bạn gái? Đừng có đùa kiểu đó. Em không thích.

Nam Phong bỏ tay Từ Vi ra, đứng dậy.

-Không đùa. Em nên về đi.

-Khôngggg em không nghe thấy gì hết. không nghe thấy lalalllaaaaa

Từ Vi bịt tai rồi lắc đầu nguầy nguậy. Cô đứng dậy, đi hướng về phòng Bảo Nhi.

[Bảo Nhi's room..]

-Bảo Nhi.. em ngủ rồi à?

-Từ Vi.. chưa.. em chưa ngủ.

Từ Vi vừa mở cửa, tôi đang tưỡn người ngồi trên ghế lười thì đúng phắt dậy.

-Hôm nay chị ngủ ở đây với em nha.

-Cái.. à vâng.

Tôi không thốt nên lời nữa. Biệt thự này có bao nhiêu phòng mà chị không chọn.. chọn đúng phòng bé tin hìn của em vậy TToTT

Từ Vi ngồi xuống giường, tay xoa xoa đệm rồi títt mắt, nói:

-Phòng này ấm cúng thật đó. Phòng bên kia lạnh lẽo kinh khủng :p

Chị ý chỉ chỉ sang phòng đối diện, tức là phòng Nam Phong. Căn phòng với gam màu lạnh, tường xám, giường, gối, tủ.. đen một màu. Từ Vi nhìn cái phản ứng gật gù của tôi vẫn có gì đó chưa thỏa mãn, chị ý nói thêm:

-Em không biết đâu. Hồi đầu năm nay ý, Nam Phong và chị.. đã ngủ cùng một giường đó :”)

Tôi bỗng chốc thấy người bốc hỏa, tay vợ lấy điều hòa mà ấn lấy ấn để cái nút giảm nhiệt độ. Từ Vi cười rồi nằm xuống, kéo chăn rồi hững hờ nói:

-Em ngủ ngon nha. Chị ngủ đây.

Tôi tròn xoe mắt nhìn cái thái độ hồn nhiên vô tư của chị ấy, thật sự còn hơn cả tôi. Mà chị ấy không đánh răng sao? Mà chị ấy có thể “độc chiếm” cái giường của tôi chỉ trong nháy mắt như thế sao?

Tôi mở tủ, lôi cái chăn và kéo ghế lười ra ngoài.

-Cô đủ tầm làm Nam Phong công nhận là bạn gái thì cũng không thường.

Từ Vi nhìn lên ảnh của tôi ở trên bàn học, một ánh mắt khinh thường nhưng lại rất cẩn thận nhìn chăm chăm bức ảnh. Ai thấy cô bây giờ cũng phải sợ hãi.

[Phòng khách,..]

-Anh..

Tôi vừa lĩnh kính kéo đồ ra phòng khách thì vẫn thấy Nam Phong ngồi ở sofa nên quay phắt đầu lại, đi ra sân sau.

...Nam Phong quay đầu lại, anh nhìn cô bé đang tay ôm gối, tay kéo lê chiếc ghế lười mà thấy buồn cười nhưng sao anh không thể gọi cô lại, ngồi cạnh cô và trêu đùa? Anh cứ nhìn theo hình dáng bé nhỏ khuất dần, ánh mắt anh trở nên trống rỗng. Một ngày gần đẹp, ngày đầu tiên anh ở bên cạnh cô với danh nghĩa bạn trai...

-Bennnnn

Tôi ngồi xuống thêm gối, tay xoa đầu Ben. Tôi rút trong túi áo ra một gói đậu phộng, Ben lè lè lưỡi nhìn tôi.

-Mày hãy nhìn đây. Tao sẽ cho hạt động bay trên không và rơi vào miệng tao.

Tôi cầm một hạt đậu phộng lên, dơ trước mặt Ben. Nó khá hứng khởi khi thấy tôi vừa cười vừa nói. Tôi tung hạt đậu lên không trung, ngửa cổ lên, miệng thì há hốc. Sắp rồi.. lần đầu tiên thành công trong trò này.. gần rồi. Tôi hí hửng nhìn hạt đậu mà không biết mình đã nghiêng nửa người rồi..

-A!

Tôi xoa xoa đầu, hạt đậu thì Ben đang nhắm nháp :)) còn tôi thì nhắm nháp quả ổi trên đầu T.T

-Ben à. Nam Phong rất thích trêu đùa đúng không? Chị Từ Vi là người đã có ước hẹn với anh từ lâu rồi thì anh là người nắm rõ nhất. Tại sao còn làm tao hơi vỡ tim thế này? Huhu tao chỉ có mày làm bạn trong nhà này thôi đó Ben ơiiii....

Tôi kéo chăn lên rồi ôm Ben, mặt dụi dụi vào gối rồi chìm vào giấc ngủ.

[Sáng hôm sau, biệt thự Bảo Nhi..]

-Gaauu. Gaauu..

Ben sửa soạn lên làm tôi cau mày, ngồi bật dậy. Tay tôi dụi dụi mắt rồi quay sang Ben:

-Gâu cái gì hả? Mày là đứa bạn tồi.. hừ hừ.. tao sẽ ăn thịt mày.

Ben nhìn tôi rồi ử ử, chạy về chuồng. Tôi bật cười ha hả, tay với xem đồng hồ. Bây giờ mới có 6h thôi.. còn khá sớm...

[Bảo Nhi's room..]

Tôi kéo lê thê đồ trở về phòng nhưng cửa phòng khóa rồi. Vứt ngoài này không được.. thôi thì gửi nhờ phòng đối diện.

#Cốc..#Cốc

Tôi gõ cửa nhưng không có ai trả lời lại. Xin một lần tha thứ cho đứa gan to này.. tôi mở cửa đi vào.

-Lạnh thật.

Tôi kéo đồ vào để sát cửa, nhìn quanh phòng. Đang nhìn một lượt (trong trạng thái ngái ngủ) thì tôi bỗng nhìn lại về phía cửa phòng tắm, anh.. anh không mặc áo.. bụng 6múi săn chắc, mái tóc ướt nhìn rất thu hút.

-Anh.. anh Nam Phong. Anh mặc áo vào ngay đi.

Tôi đưa tay lên che kín mắt mặc dù nhìn được gì thì cũng đã nhìn rồi. Nam Phong giật mình, anh quay ra nhìn cô nhỏ đứng trước cửa, tay bịt kín mắt.

-Em la hét gì sáng sớm thế hả? Ai cho em ra lệnh ở đây hả?

Nam Phong tiến sát tôi, tôi bỏ tay xuống nhưng vẫn ti hí mắt.

-Anh.. anh làm..làm gì thế?

Tôi đưa tay lên che ngực, miệng lắp bắp. Anh dí sát mặt vào mặt tôi, nói với giọng đầy hàm ý lưu manh:

-Em có ngại khi em chủ động “lên giường” với tôi lần trước sao?

-Anh..anh đừng có mà nói những quạu nhé. Anh bịa chuyện thì đừng có điều tới vậy chứ Nam Phong.

-Em dám gọi tên tôi sao?

-À không.. anh nên mặc áo vào đi, vì em lo cho sức khỏe của anh đó mà.

Tôi liền thoảng rồi chuồn ra khỏi phòng.

[Phòng khách..]

-Bảo Nhi! Em ở phòng Nam Phong làm gì vậy?

-Sao chị.. à, em thấy chị khóa cửa nên đành gửi đồ sang phòng Nam Phong.

-Chị nghĩ em nên gọi là anh Phong thay vì Nam Phong đi. Chị nghĩ Nam Phong nhà chị không thích như vậy đâu!

Tôi đang uống nước mà suýt chết sặc với chị Từ Vi này, chị bắt tới cả câu chữ sao? Lại còn “Nam Phong nhà chị”? Tôi sẽ không bao giờ gọi tên anh ta luôn, anh thì là gì chứ?..

[10D1, trường Newton..]

-Chị ta không đơn giản đâu nhé. Đừng để cái bộ mặt ngây thơ đó lừa. Cậu phải nhớ, cậu CHÍNH cậu là người ngây thơ, tốt bụng thái quá và ngờ nghệch duy nhất trên thế giới này. Tuyệt đối không có người thứ hai đâu Lem ạ. hahaha

Con nhỏ Tiên Tiên nhìn tôi rồi nói ột hồi sau khi tôi kể chuyện chị Từ Vi cho nó.

-Đúng đấy. Tiên Tiên nói không sai đâu. Tôi nghĩ bà nên cẩn thận tất cả những người liên quan tới Nam Phong, mà bà chuyển ra ở cùng Tiên Tiên đi..

Bảo Minh ngồi xuống cạnh tôi, giọng rất nghiêm túc. Tiên Tiên nhìn Bảo Minh rồi thốt lên:

-Ông.. hot boy của tôi đâu rồi? Sao lại cắt đầu nấm thế này hả? Trời ơiiiii..

Tôi nhin mãi không được nên phì cười, tay chỉ Bảo Minh:

-Đúng đó.. Minh ơi, ai đẩy cậu tới mức hải cắt kiểu này hả? hahahaha

Bảo Minh cũng chỉ cười trừ rồi rút từ trong cặp ra một tờ giấy:

-Hai tuần nữa là kì nghỉ đông rồi. Đây là lịch cô nhờ tôi đưa cho bà. Mà năm nay chúng ta nên đi đâu nhỉ?

Bảo Minh hí hửng, Tiên Tiên cầm bút chỉ thẳng lên trần nhà, tuyên bố:

-Hàn Quốc thẳng tiến!

11. Chương 11: Kỳ Nghỉ Đông

2 tuần sau...

[Biệt thự họ Trương..]

-Cũng 2 tuần rồi nhỉ? Mai là ngày đầu kỳ nghỉ đông của em đúng không?

Từ Vi gấp một miếng thịt ba chỉ cho vào bát Nam Phong, hỏi tôi..

...Đã hai tuần, chị Từ Vi ở với Nam Phong và tôi. Phòng tôi nghiễm nhiên thành phòng chị và tôi thì chuyên ra ngoài ngủ cùng Ben, Nam Phong thì chả lên tiếng nói chuyện với ai suốt 2 tuần qua, đôi lúc anh chỉ chăm chăm nhìn tôi...

-Dạ vâng! Hai hôm nữa em và hai đứa bạn sẽ đi Hàn Quốc chơi một tuần. Anh chị ở nhà vui vẻ nha ^^

-Thích nhỉ? Chị không có mấy bạn bè ở đây nên không rủ ai đi cùng được :

Chị Vi chọc chọc đũa vào bát cơm, Nam Phong thì đứng dưng nói:

-Chúng ta hãy cùng đi.

Tôi đang ăn thì nghẹn luôn. Anh đứng dậy, tay đập nhẹ lưng tôi rồi ngồi xuống. Từ Vi thì kìm nén lắm mới có thể nói tiếp:

-Đúng đó. Anh và em nên có một chuyến nghỉ đông tuyệt nhất từ trước tới nay chứ! À rủ cả Minh Anh đi nữa nhé :3 em muốn gặp con bé.

[Hai hôm sau, sân bay..]

-Hiii

Tôi kéo vali, chạy tới chỗ Tiên Tiên và Bảo Minh đang đứng đợi.

-Sao hai người kia?

Tiên Tiên nhìn ra phía sau tôi, Nam Phong và Từ Vi đang tiến lại gần. Bảo Minh nhìn Từ Vi rồi tỏ thái độ khó chịu, cậu ta nói đi mua nước cho tôi.

-Chào em. Chị là Từ Vi – bạn gái của anh Nam Phong.

-Dạ vâng, chào chị. Em là Thủy Tiên.

Tiên Tiên bắt tay Từ Vi, tôi thì cứng đờ khi thấy Gia Khang cũng đang đi về phía chúng tôi cùng... Minh Anh.

[Trên máy bay..]

-Cậu bị điên à Bảo Nhi? Kế hoạch 3 con người đi nghỉ đông giờ đã lên tới con số 7 là sao????? Gia Khang và Nam Phong đi chung còn được.. sao lại lôi theo hai yêu nữ kia?

Tiên Tiên nhắn một mẫu tin cho tôi. Tôi đọc xong, nhìn Tiên Tiên ngồi ghế sau mà ăn năn vô cùng. Tiên Tiên ngồi cạnh Bảo Minh và Minh Anh. Còn tôi thì ngồi giữa Gia Khang và Nam Phong, Từ Vi ngồi bên phải Nam Phong. Gia Khang hôm nay lại mang một hình ảnh khác.. Tóc đã nhuộm vàng kim, khuyên tai đeo bên phải cứ ánh lên những tia sáng bắt mắt. Anh chưa nói một câu từ lúc tới đây, tôi đang lên nhìn anh thì bị anh phát hiện. Anh xoa xoa đầu tôi rồi lại nhắm mắt lại...

23h30.. bay được 30

Chúng tôi bay chuyến đêm nên mọi người khá buồn ngủ. Từ Vi thì xuống ngồi cạnh Minh Anh để nói chuyện rồi ngủ quên luôn ở đó. Bảo Minh và Tiên Tiên ngồi ăn đồ vặt rồi cũng ngủ bết luôn được 20 phút rồi.. còn lại tôi và Nam Phong vẫn còn thức. Tôi vẫn đang coi giả Running man còn anh thì chăm chú đọc sách.

-Hahaaha

Tôi đã có cười nhỏ hết mức nhưng Nam Phong đã quay sang nhìn cảnh cáo tới hơn mười lần :(

-Sao em không đi ngủ?

-Em không thích.

Tôi trả lời lại anh, nói thật.. đây là lần đầu tôi đi máy bay và đi ra nước ngoài nên tâm trạng bây giờ cực kì hứng khởi, người như anh thì sao mà biết được chứ?

“Tít” màn hình máy tính đen ngòm. Máy tính hết pin rồi sao huhu tôi đã sạc đủ rồi cơ mà T.T

-Đó.. giờ em đi ngủ ngay cho tôi.

-Không thích là không thích.. anh có quyền gì cơ chứ hả đàn anh khối trên.

Bốn từ cuối tôi cố nhấn thật mạnh, tôi vẫn chả hiểu chúng tôi có mối quan hệ gì nữa...

-Ngủ ngay không tôi sẽ..

Nam Phong quay sang, gần từng tiếng nhưng lại rất ma mĩnh, tôi sợ quá quay phắt sang phía Gia Khang, kéo kéo cái áo khoác che kín đầu luôn.

...Nam Phong vẫn thức đọc sách, anh lật giở từng trang cuối cùng rồi gấp quyển sách lại. Anh quay sang bên cạnh nhìn Bảo Nhi, cô bé đã đi sâu vào giấc mơ nhưng khuôn mặt vẫn rất buồn bĩnh. Anh đưa tay lên rồi đặt nhẹ đầu cô bé vào vai mình, tay còn lại kéo cái áo lên cho cô. Anh hôn nhẹ lên trán rồi nhắm mắt lại..

-Hai người này thật là...

Giọng Từ Vi có phần hí hửng. Minh Anh đưa mắt liếc nhìn hai con người đang “bám” nhau ngủ ngon lành. Cô có phần gì đó phần nộ nhưng không hề bộc lộ.

“Tách” Tiên Tiên chụp một tấm hình bằng chiếc máy ảnh in ảnh ngay – fuji mới mua. Cô hí hửng cầm tấm ảnh, ngoài 3 cô gái này thì 4 người còn lại vẫn đang ngủ rất ngon...

6h40 sáng..

[Sân bay Incheon, Hàn Quốc..]

Cuối cùng chuyến bay cũng đã tới Hàn Quốc, tôi kéo vali của mình, mặt mày hớn hở. Chúng tôi vào một quán để ăn sáng...

-Đã tới nơi rồi thì chúng ta nhóm ai nấy đi nhỉ?

Tôi hớn hở nói, thực sự chỉ muốn tách đoàn ra thôi....

-Tôi ở nhóm của em.

Gia Khang ngồi xuống cạnh tôi, anh nói. Tôi nhìn sang Tiên Tiên để xem nó như thế nào thì quả thực, mặt con nhỏ đó giãn hết mức, miệng cười tới tận mang tai luôn.

-Vây thì em, anh, Tiên Tiên và Bảo Minh là một nhóm. Vây chúng ta đi tìm khách sạn thôi. 3 người đi vui nhaaaa

Tôi đứng phắt dậy, nói nhanh rồi kéo Tiên Tiên theo.

Chúng tôi đi taxi tới “khách sạn” mà Gia Khang nói đã đặt phòng trước.

[Khu biệt thự Gangnam..]

-Sao họ còn đi theo chúng ta?

Tiên Tiên thấy Từ Vi và Minh Anh vừa bước xuống, quay sang hỏi tôi. Tôi cả gan chạy ra phía đó, hỏi Từ Vi:

-Chị Từ Vi, mấy người cũng tới đây ở sao ạ?

-Đây là biệt thự của nhà tôi thì tôi ở chứ sao? Câu đó tôi mới là người hỏi thì đúng hơn?

Minh Anh nhìn thấy tôi đã sưng cồ lên nhưng cô ta vừa nói gì? “Biệt thự của nhà tôi” là sao? Tôi cúi cùi đầu, chạy về phía Gia Khang đang kéo vali vào trong.

-Anh Gia Khang. Đây là biệt thự nhà họ Trương mà! Sao chúng ta tới đây?

[Biệt thự...]

-Oaaaaaaaaa

Tiên Tiên mở cửa một căn phòng ra, kéo vali vào trong. Tôi mặt dài hơn ống bơ đi sau.

Căn phòng này cực kì rộng với nội thất Châu Âu vô cùng sang trọng. Thằng cửa đi vào sẽ nhìn thấy bờ biển trải dài cùng bờ cát trắng. Giường to gấp 4 lần chiếc giường bình thường, đầy đủ tiện nghi.

-Chúng ta sẽ ở đây 4ngày rồi sẽ

qua Thái Lan chơi 3ngày và kết thúc chuyến đi vào cuối tuần.

Từ Vi thông báo kế hoạch cho chúng tôi. Nam Phong vẫn lạnh lùng, chẳng có chút biểu hiện gì.

-Bảo Nhi.. chúng ta tới trung tâm mua sắm và ăn vặt đi :3

Tiên Tiên nói nhỏ với tôi. Gia Khang ngồi cạnh đã nghe thấy liền đứng dậy:

-VẬY chúng ta đi riêng nhé. Bảo Nhi và tôi, 2người (chỉ sang Tiên Tiên và Bảo Minh) đi với nhau, ba người kia làm gì thì làm.

Nói rồi anh kéo tôi theo nhưng vừa lướt qua Nam Phong, anh ấy cầm chặt tay còn lại của tôi, buông lời lạnh nhạt:

-Em phải đi với tôi chứ?

Tôi thật sự không biết làm như thế nào nhưng Từ Vi đã kéo tay anh lại:

-Họ là một cặp thì họ phải đi với nhau chứ? Anh cứ làm Bảo Nhi khó xử à!

Tôi vẫn bị anh giữ lại, Gia Khang nói:

-Cậu và Từ Vi có thể đi chung với chúng tôi.

[Trung tâm mua sắm...]

-Bọn em đi lên trước nhaaa

Từ Vi thân thiện hết mức, cầm tay tôi kéo vào thang máy.

-Sao cậu lại đi chuyến này?

Nam Phong đi cạnh Gia Khang, hai tay đút túi quần, sải bước mạnh mẽ trong chiếc áo khoác dạ dài, mang giày về lịch lãm. Gia Khang lại khác, chiếc áo bóng chày cùng jeans, đôi giày cao cổ màu đen đậm chất “bụi”.

-Tại sao tôi không được đi? Còn cậu, thấy sao khi Từ Vi cũng đi chuyến này?

-Chả sao cả!

-Có chứ! Cậu thấy Bảo Nhi bị biến thành trò cười không? Cậu, cậu nhận là cậu yêu cô bé. Vậy mà bây giờ lại có hôn ước với một cô gái khác? Có nực cười quá không thiếu gia Trương Nam Phong?

Gia Khang tay phải phủi vai áo cho Nam Phong rồi bước đi...

-Bảo Nhi! Nam Phong thích đùa lắm đấy!

Từ Vi cầm chiếc túi hiệu Chanel lên xem xét. Tôi đi cạnh gật gù lấy lệ, chị ta lại nói tiếp:

-Em thấy đấy, anh ấy có chị rồi mà còn nở trêu chọc em tới vậy. Em đừng hiểu nhầm anh ấy yêu em hay thích em nhé :) anh ấy làm như thế với nhiều cô gái lắm ^^

Từ Vi đặt chiếc túi xuống, quay sang nắm hai tay tôi khiến tôi không khỏi giật mình:

-À.. em.. làm gì có chuyện đó.. chị cứ yên tâm.

Nói xong mà lòng tôi thấy nhói nhói, tổn thương chẳng? Ai lại trêu đùa với tình yêu người khác như vậy? Trương Nam Phong, anh quá lắm đó! Tôi.. sẽ ghét anh!

-Em vào nhà vệ sinh một chút nha!

[WC..]

-Mình phải trốn họ thôi. Gọi cho Tiên Tiên mới được! Không thể tốn một buổi sáng với mấy người này!

Tôi rút trong túi áo khoác ra chiếc điện thoại, ai đó đập đập vào vai tôi khiến tôi luống cuống ..”tôm”.. điện thoại rơi vào bồn cầu....

-Aaaaa điện thoại của tôi ToT

Tôi nhanh tay nhặt chiếc điện thoại ra khỏi nước, quay ra thì thấy một người phụ nữ mặc đồ xanh, bà ấy nói tiếng Hàn Quốc làm tôi chả hiểu gì. Tôi cúi đầu rồi chạy ra ngoài...

-Huhuhuhuh

Tôi ngồi ở một chiếc ghế dài, tháo pin ra lau khô rồi nhưng điện thoại vẫn không lên.. có lẽ hỏng rồi.. vậy là toi. Bây giờ không gọi được cho ai đã đành, người có một ít tiền lẻ phòng thân! Quay về chỗ cửa hàng thì Từ Vi đã không còn ở đó T.T tôi dần mất, tay cầm điện thoại hỏng mà thấy số mình đen quá ư là đen.

[Tầng 3, khu mua sắm..]

-Bảo Nhi đâu?

Nam Phong vừa bước vào cửa hàng, anh không thấy bóng dáng Bảo Nhi đâu.

-Ồ.. em vừa thấy em ấy ở đây mà?

Từ Vi tỏ vẻ thần nhiên hết mức trả lời. Gia Khang vừa bước vào, tay bấm gọi cho Bảo Nhi...

“Thuê bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được. Quý khách có thể để lại lời nhắn sau tiếng bíp..”

-Bảo – Nhi – đâu?

Nam Phong gần từng chữ khi Gia Khang gọi điện. Từ Vi hơi sợ khi thấy thái độ của Nam Phong bây giờ nhưng cô vẫn một mực trả lời:

-Em không biết thật. Nhờ em ý không muốn đi cùng chúng ta nên đã đi cùng bạn của em ấy thì sao? Anh đừng có giận giận với em.

-Gia Khang, cậu gọi cho Tiên Tiên đi.

[Đường phố..]

Tôi quyết định đi ra ngoài phố, không thể ngồi chờ họ mãi được. Khi nào đi chán, tôi sẽ về chỗ gửi xe để gặp họ. Tôi đi dọc con phố này, hai bên đường là vô vàn cửa hàng thời trang, mỹ phẩm, đồ chơi... và một cửa tiệm đồ ăn nhanh đã lọt vào tầm mắt tôi!

Trở lại trong trung tâm mua sắm..

-Được rồi. Nếu Bảo Nhi gọi em thì báo anh nhé!

Gia Khang tắt máy, quay sang lờ mắt nhìn Từ Vi:

-Cô tốt nhất đừng làm điều gì xấu! Hai người cứ đi đi, tôi sẽ ra ngoài tìm Bảo Nhi.

Gia Khang nói là làm, anh chạy nhanh về phía thang máy. Nam Phong thì lạnh lùng:

-Em tự đi đi. Anh có việc.

-Anh...

Không kịp nói, Nam Phong cũng đã biến mất trong gang tấc.

-Kamsaramita..

Tôi cố nói lời cảm ơn trong tiếng Hàn, bác bán hàng nhìn tôi cười rồi hỏi gì đó. Tôi theo cảm tính trả lời:

-I'm Vietnamese. I'm come from Vietnam.

Nhoằm.. Nhoằm.. ngon không tả nổi. Bánh gạo cay, kim chi cay, bánh rán cay,... ăn một miếng là người ảm hần. Tôi mặt sung sướng, hai tay xoa xoa với nhau. Tôi ngồi được 15 cũng đã ăn được khá khá món. Rồi ai đó ngồi xuống cạnh, giọng quen quen:

- ..tiếng Hàn..(Cho tôi 2 suất)

Tôi quay sang, chiếc khuôn lại lóe lên. Tôi thốt lên kinh hãi:

-Anh Gia Khang.. anh cứu em rồi.

Tôi ôm choàng qua người anh một cách hồn nhiên. Sau một hồi “giải trình”, Gia Khang ôm bụng cười và chê tôi hậu đậu, trước mặt mấy cái nồi bốc khói nghi ngút càng làm tôi thêm đỏ mặt vì tức. Tôi bĩu môi:

-Anh đừng có mà chê em! Không mấy ai hậu đậu mà dễ thương như em đâu nhé hứ.

Gia Khang lại cười lớn hơn sau khi nghe tôi nói. Tôi đứng dậy, anh ấy trả tiền nhanh rồi chạy tới cạnh tôi:

-Đừng có giận anh nhaaaa

Tôi vẫn đi thẳng mà không quan tâm tới anh. Phải giữ giá chứ? Cứ hiền quá lại bị bắt nạt mà tôi thì hiền trên mức hiền nên chả giận lâu ai nổi!

-Em không giận anh như anh phải cho em ăn kem kia nhaaa.

Tôi hí hửng nhìn anh rồi kéo tay anh vào quán kem đầy màu sắc..

10h30

-Ôi cái bụng tôi.

Tôi cầm cốc nước lên uống rồi xoa xoa bụng. Gia Khang nhìn tôi, giọng trêu chọc:

-Đi ăn tiếp quán bên kia nhé Bảo Nhi.

-Thôi thôi.. bây giờ phải đi chơi ở đâu đó cho tiêu đồng đồ ăn trước đã.

Tôi hơi rợn người khi nghe thấy Gia Khang rủ đi ăn tiếp. Từ lúc Gia Khang tìm thấy tôi, cả hai đã vào hơn 10 cửa hàng thức ăn to nhỏ rồi. Tính tôi thì thấy đồ ăn lạ lạ ngon ngon là không cưỡng lại được nên người cứ càng ngày càng mồm mĩm ra T.T

[Công viên vui chơi..]

Mất 20 đi taxi, Gia Khang và tôi đã tới một khu công viên vui chơi mới mở ở khu Busan.

“Em muốn chơi tất cả trò chơi ở đây!” tôi thủ thỉ với Gia Khang, mắt thì chăm chú vào những trò chơi vui mắt.

Đu quay.. Thảm bay.. Tàu lượn..

Cứ lần lượt, Gia Khang và tôi chơi hết trò trong khu vui chơi này. Nụ cười dường như không tắt trước khi tôi nhìn thấy một tấm áp phích to được chiếu sáng đèn. Trên tấm áp phích cỡ lớn đó, một chàng trai với vẻ lạnh lùng của dòng dõi hoàng tộc đứng cạnh một cô gái với gương mặt thanh tú hết mức. Họ là một cặp quá đẹp.. Đúng! Nam Phong và Tú Vi là một cặp trời sinh ra để dành cho nhau... họ nổi tiếng tới mức được chụp quảng cáo cho thương hiệu The Couple mới nhất của Hàn mà sao tôi không biết chứ?

-Em sao vậy? Ban nãy...

-Họ là một cặp đẹp anh nhỉ?

Chả để Gia Khang nói hết câu, tôi vẫn nhìn tấm áp phích, băng khuâng hỏi anh.

-Em buồn sao? Đừng khóc nhé!

-Em.. em sao phải buồn chứ hahah chẳng phải anh Nam Phong rất thích đùa sao? Em chỉ bị hoang tưởng bởi trò đùa của anh ấy thôi. Thật là... em ngốc quá mà hahaa

Tôi nói mà từ khóe mắt đã có một giọt nước mắt lăn dài. Tôi vẫn cố cười, cười bản thân ngốc nghếch! Tại sao Nam Phong có thể để ý tới đùa như tôi chứ haha ít nhất cũng phải có thân hình bốc lửa thì anh còn liếc nhìn một chút, tôi thì chẳng có gì hết ngoài sự vụng về, ngu ngơ.

-Em đừng nghĩ gì hết! Nếu không ai.. anh chỉ nói là nếu.. không ai yêu em thì em hãy để anh có được trái tim bé nhỏ của em được không? Anh hứa anh sẽ trân trọng nó.

Gia Khang quay người tôi sang đối diện với anh. Tay áp má lau giọt nước mắt vụng về kia rồi kéo tôi sát vào anh.. trao nhẹ một nụ hôn ấm áp, đầy chất tình. Tôi đầu óc rối tung, hai tay buông thõng. Vẫn là một Gia Khang dịu dàng, luôn luôn là một nơi để tôi dựa dẫm từ khi quen anh. Anh cũng yêu tôi phải không? Tôi nên đáp lại tình cảm của anh hay vẫn tin vào cái tình yêu mập mờ kia? ...

[Biệt thự Gangnam..]

-Hai người họ thật buồn cười! Bây giờ cả hai cùng biến mất!

Từ Vi ngồi trên ghế sofa, giọng trách móc.

-Chị đừng có nói vậy! Bảo Nhi có thể bị chị lừa ý.. nhờ bạn ý bảo chị đợi nhưng chị không nghe thì sao?

Tiên Tiên trong lòng nóng như lửa đốt. Cô biết tính con bạn thân của mình hơn cả mẹ đẻ nó! Dễ tin người nên thế mà T.T Nhưng sao tới cả điện thoại cũng tắt máy là sao?

-Ai cho cô nói tôi như vậy? Bạn cô là gì mà tôi phải làm trò dối trá?

-Là bạn gái của anh Nam Phong.

Bảo Minh thấy Từ Vi đang dẫn lộ bộ mặt gian xảo nên lên tiếng. Minh Anh thấy thế nên lên giọng:

-Cậu nói lại cho tôi. Có lẽ cậu không biết gì? Đây là Hạ Từ Vi, chị ấy đã là bạn tâm giao với Nam Phong từ năm họ 10 tuổi rồi. Bảo Nhi chỉ là qua đường thôi..

“Chát”

Cái tát giáng xuống mặt Minh Anh, cô ta ôm má. Mắt nẩy lửa nhìn sang người vừa làm vậy với cô.

-Trương Minh Anhh! Tôi cấm cô.. cấm cô không được nói Bảo Nhi như vậy! Anh Nam Phong anh hãy ba mặt một lời luôn đi. Anh yêu Bảo Nhi hay cái chị tâm giao vớ vẩn kia?

Tiên Tiên đã bộc phát bản chất dữ dằn của cô. Cô là đứa rất lơ lửng nhưng lại cực kì đề cao bạn bè, nhất là Bảo Nhi. Ai xúc phạm Bảo Nhi cũng là xúc phạm cô nên không thể dung tha. Cái tát ban nãy có lẽ còn quá nhẹ...

-Bây giờ không phải lúc lôi việc đấy ra bàn cãi. Mấy người câm lặng hết cho tôi.

Nam Phong đứng cạnh cửa sổ. Từ khi về tới biệt thự, anh lặng im tới đáng sợ. Nét mặt mang sự giận giữ không ai dám hỏi han hay bén mảng tới gần. Anh nói giọng đanh cứng hết mức, ai nghe cũng phải mím chặt môi lại.

-Vậy là Bảo Nhi đã nghĩ đúng. Tôi thật thương cho Bảo Nhi vì đã gặp phải người như anh đây thiếu gia Trương Nam Phong ạ. Bảo Minh, lấy đồ dọn sang khách sạn khác thôi.

Tiên Tiên cũng thất vọng khi nghe thấy câu trả lời mà cô không mong muốn. Cô và Bảo Minh về phòng dọn đồ đạc để chuyển đi...

-Gia Khang..

Tôi nhìn ra xa, ánh mắt vô định. Gia Khang quay sang nhìn tôi.

-Anh có chắc chúng ta cũng sẽ là một cặp trời sinh như hai anh chị ấy không?

-Nếu không thì anh sẽ biến thành có. Chúng ta sẽ còn đẹp hơn họ.

Gia Khang choàng tay lên vai tôi, kéo tôi sát lại gần anh. Chúng tôi là một cặp mới yêu, vài ánh nhìn của người qua đường nghĩ vậy.

8h30 P.M...

Sau khi về trung tâm thương mại, Gia Khang lấy xe và chúng tôi trở về nhà...

-A! Họ kia rồi.

Tiên Tiên tay kéo vali, Bảo Minh cũng cầm theo vali của tôi và cậu ấy. Tôi vừa bước xuống xe, thấy họ thể liền hỏi:

-Sao vậy? Chúng ta chuyển khách sạn sao?

-Đúng! Đừng hỏi gì thêm nữa.. Cứ làm như tớ thôi. Gia Khang, mở cốp xe cho em!

[The Shilla Hotel..]

-Chuyện là vậy đó. Cậu đừng yêu Nam Phong nữa.

Tôi sốc hơn cả khi nghe Tiên Tiên kể lại câu chuyện. Thật đúng là quá quái mà. Sao lại có thể lấy người khác ra làm trò tiêu khiển cho bản thân như vậy chứ? Trương Nam Phong, tôi phải ghét anh thôi!

-Chúng ta lên phòng thôi.

Bảo Minh đưa chìa khóa phòng cho Tiên Tiên. Khách sạn này cũng thuộc dạng village nên 4 người chúng tôi ở chung một khu nhưng chìa khóa cửa phòng khác nhau.

...Cùng lúc đó... biệt thự Gangnam..

-Tại sao em làm vậy với tôi? Tôi khiến em phải suy nghĩ sao?

Ánh mắt xa xăm, một người con trai trong chiếc áo khoác dạ dài, hai tay đút túi quần. Anh nhớ tới ánh mắt của Bảo Nhi nhìn anh khi vừa về tới cửa.. ánh mắt trách móc và đầy tức giận anh.. anh khiến cô phải nhìn anh như vậy sao?

12. Chương 12: Kỳ Nghỉ Đông

Sau khi chuyển sang khách sạn khác, Nam Phong và Bảo Nhi dường như đã có một khoảng cách con tim khá xa...

-Mày nghĩ đâu là tao?

Tôi nhìn lên bầu trời đầy sao, tay lắc lắc cốc trà sữa mà Bảo Minh mới mua cho tụi tôi. Tiên Tiên khoác vai tôi, tay chỉ về một ngôi sao mờ ở riêng biệt:

-Mày kia kia! Chính nó đấy!

-Trong mày tao mờ mịt thế sao?

-Tuy mờ nhưng vô cùng thu hút đấy! Mày xem, mấy ngôi sao kia đua nhau tỏa sáng một góc, riêng có mày vô tư lơ đãng tỏa sáng một nơi ^^

-Thế mày nghĩ Nam Phong ở đâu?

Nghe câu trả lời thuyết phục của Tiên Tiên khiến tôi xúc động rồi lại băng quơ hỏi một câu mà chính tôi không hiểu tại sao hỏi.

-Chả ở đâu cả. Mày đứng có dây dưa tới anh ta nữa. Mày với anh Gia Khang rất đẹp đôi đó! Hai người yêu nhau đi... tao nhường.

-Sao lại nhường? Mày lại lọt lưới tình của anh nào rồi à?

-Bảo Minh đấy!

Tôi sặc trà sữa, quay sang nhìn con nhỏ mà không tin vào tai mình..

-THẬT Á? BAO GIỜ KHI NÀO Ở ĐÂY?

-MỚI Ở ĐÂY.

Tiên Tiên mặt đỏ hơn trái gấc, miệng hét lớn rồi chạy vào phòng trước. Tôi thì quá bất ngờ, hai đứa suốt ngày như chó với mèo mà giờ lại yêu nhau sao? Thật đúng là “thương nhau lắm, cắn nhau đau” mà. Tôi lắc đầu cười vui rồi lại quay sang nhìn thành phố Seoul vẫn sáng đèn.. anh đang làm gì? Có chút nhớ tôi không? Những suy nghĩ cứ vẩn vơ trong đầu mà tôi không thể rũ bỏ tới khi Gia Khang khoác cho tôi một chiếc áo dạ mỏng.

-Em làm gì vậy? Chưa đi ngủ sao?

-Em chưa.. anh biết gì chưa? Bảo Minh và Tiên Tiên mới yêu nhau đó ^^

Chúng nó hay thật, dám giấu em >< -ừ.=“” em=“” nên=“” ngủ=“” sớm=“” đi.=“” mai=“” lại=“” đi=“” chơi=“” nên=“” mệt=“” đấy.=“” gia=“” khang=“” nói=“” nhẹ.=“” anh=“” vuốt=“” vuốt=“” mấy=“” sợ=“” tóc=“” mai=“” của=“” tôi.=“” hôn=“” nhẹ=“” lên=“” trán.=“” ngày=“” hôm=“” sau.=“” khu=“” trượt=“” tuyết=“” busan...=“”>

-Oaaaaa Tôi xoa xoa hai tay với nhau, không khỏi ngạc nhiên khi thấy một ngọn núi phủ đầy tuyết. Hôm nay Seoul tuyết rơi phủ trắng xóa. Tôi và Tiên Tiên thích thú nhìn mọi người áo trong áo ngoài dày cộp vì lạnh. Gia Khang và Bảo Minh mang đồ trượt ra khỏi xe rồi kêu chúng tôi lại. Sau khi “trang bị” đầy đủ kính, gậy, băng trượt thì tôi và Tiên Tiên hí hửng chạy vào sân tuyết.

-Á Tôi ngã dập mông xuống nền tuyết. Tiên Tiên ở cách mấy bước chân cũng ngã, Bảo Minh định dìu tôi đứng dậy thì tôi nói lời trêu chọc: -Ra giúp nàng của cậu đi. Tưởng yêu nhau lắm mà lại đi bí mật như thế à Bảo Minh? Cậu ta nghe tôi nói vậy liền ngượng ngùng, chạy ra chỗ Tiên Tiên. Tôi cố đứng dậy nhưng ai đó cầm tay tôi kéo dậy:

-Cảm ơn.. Thank you.. Kamsaramira Tôi nói liền 3 tiếng cảm ơn của 3 nước. Rồi xong, cái giọng quen muôn thuở lại vang lên:

-Em ngốc tới vậy sao? Tôi ngược lên, đụng phải đôi mắt xám khói vô cảm mà không khỏi rùng mình. Tôi định nói gì đó nhưng lại mấp máy môi:

-Suốt ngày chê người khác ngốc. Anh thì thông minh à? Anh siết chặt tay tôi hơn, tôi nhàn mặt:

-Vâng vâng. Em ngốc được chưa? Bây giờ anh có thể bỏ tay ra để em trượt tiếp không? Gia Khang xuất hiện đúng lúc, anh ấy giắt tay tôi ra khỏi tay Nam Phong rồi chen vào giữa:

-Từ Vi đang đợi cậu kìa. Gia Khang quay lại với tôi, kéo tôi trượt xuống. Nam Phong thì đứng trân trân nhìn chúng tôi, tay nắm chặt lại.

-A ảm quá :*** Tôi nhắm nháp chút coffee rồi suýt xoa, cả sáng nay tuy dập mông nhiều nhưng rất vui luôn. Tiên Tiên ngồi bên cạnh cũng cười hí hửng lắm.

-Gặp người quen rồi. Từ Vi đi ra ngồi đối diện với chúng tôi, giọng hết sức vui vẻ. Tôi đã có chút e dè hơn trước với chị ta:

-Vâng..

-Vui chứ? Nam Phong và chị cũng vui lắm. Hôm qua anh ấy đưa chị đi dong duỗi gần hết các ngõ ngách của Hàn Quốc rồi đó! ^^ “Nam Phong còn như vậy sao? Việc đỡ tôi dậy ban nãy là cử chỉ của một người đối trá đã ân hận thôi ư?”

-Ai hỏi chị vui hay buồn đâu mà khoe kinh thế? Bảo Nhi và Gia Khang cũng vui không kém gì hai người đâu! Hai người họ đã bắt đầu yêu nhau rồi còn... Tiên Tiên đang nói lại Từ Vi, tôi bỗng nắm chặt lấy tay Tiên Tiên ý bảo dừng lại. Nam Phong đứng đằng sau Từ Vi, tay siết chặt cốc nước bốc khói, nước sôi nóng tràn ra trong tay anh nhưng không thể dịu đi mức độ lạnh giá của Nam Phong. Khuôn mặt còn vô cảm hết mức, anh đi nhanh tới chỗ tôi rồi kéo tay tôi đi trước sự bàng hoàng của Tiên Tiên và Từ Vi...

-Dừng lại. Cậu bỏ tay ra khỏi tay Bảo Nhi ngay. Gia Khang trở về đúng lúc, anh cầm lấy tay tôi, giữ lại.

-Bỏ ra. Tôi không nói tới lần thứ hai đâu. Giọng Nam Phong đóng đá tất cả, trầm nhưng đầy uy lực khiến tôi phải quau lại nhìn Gia Khang:

-Em đi ngay rồi về thôi. Anh ta không làm gì được em đâu ^^ Tôi nói bằng hết sự dũng cảm của bản thân để Gia Khang an tâm nhưng thực lòng mà nói, tôi đang nơm nớp sợ khi phải đối diện với Nam Phong...

-Điều gì khiến em nghĩ tôi không làm gì được em? Nam Phong nhìn tôi rồi kéo cần gạt xe. Phóng vút đi. Bỏ lại đằng sau, Gia Khang đứng chôn chân trong tuyết, ánh mắt đầy phần nộ. 18h30... [Tháp Busan..] Nam Phong dừng xe trước một tòa tháp cao vút.

-Nam Phong.. tay anh.. Tôi tuy luôn tâm tâm niệm niệm sẽ ghét Nam Phong nhưng nhìn tay phải đỏ lửng vì bỏng rất thì tôi lại thấy xót xa trong lòng. Tôi lấy trong túi áo ra một miếng dán lạnh luôn thủ sẵn bên mình rồi kéo tay lại gần mình một cách cẩn thận:

-Anh.. dù tức giận ai thì cũng đừng tự làm mình đau. Không ai luôn có lòng tốt giúp một tảng băng như anh đâu.. Tôi chăm chú dán vào chỗ bỏng ở tay anh, anh đưa tay còn lại đặt lên má tôi, giọng trầm lạ lùng:

-Có em sẽ giúp tôi.. Tôi nhớ em. Ba từ “Tôi nhớ em” làm tôi bất chợt dừng tay, người dờ ra. Tôi không ngờ anh còn có thể nói ra những từ như vậy.. -Anh đừng trêu đùa với em nữa.. em thật sự không muốn làm người thứ ba. Tôi mở cửa xe bước xuống, anh cũng bước xuống. Trước đầu xe, ánh đèn pha chiếu rọi vào hai chúng tôi. Anh kéo tôi rồi ôm gì vào lòng. Anh nhẹ nhàng:

-Ai nói em là người thứ ba? Em là người duy nhất tôi yêu.. sẽ mãi mãi như vậy. Em là của tôi. Tôi bật khóc nức nở, miệng nói lớn:

-Anh đừng có nói nữa. Anh là đồ dối trá, anh đã có người đính hôn rồi sao còn nói em là duy nhất? Quá lắm rồi đó Nam Ph... Chẳng để tôi nói hết lời, anh tay kéo đầu tôi một cách nhanh nhẹn và hôn siết đôi môi tôi.. quá phũ phàng khiến tôi cứ vừa khóc vừa chìm đắm vào nụ hôn “mật ngọt” này... Trên nền tuyết trắng xóa, hình bóng hai người như hòa làm một.

13. Chương 13: Sự Tình Mập Mờ

-Mày định trốn ở đây thật sao?

-Mày không vui khi tao ở với mày sao?

Tôi ngã lưng xuống chiếc giường đầu giường bông của Tiên Tiên. Sau khi trở về từ Hàn Quốc, tôi lên nhanh tới biệt thự của Tiên Tiên để trốn tránh vài hôm. Sau cái tối Nam Phong kéo tôi tới chân tháp Busan, anh đã trở về nước ngay ngày hôm sau mà tôi không được rõ lý do. Từ Vi và Minh Anh thì thêm thù hận với tôi, Gia Khang cũng chính thức gọi Nam Phong là “thù”, mặc tôi khuyên giải ra sao Ự_____Ự

[Tập đoàn UBS..]

-Con làm sao vậy? Chính con đồng ý với chuyện đính hôn với con gái tập đoàn Hạ Nhất. Tại sao lại có những bức hình này vậy?

Long Vương vút lên bàn kính một tập ảnh đầy “tình tứ” giữa Nam Phong và Bảo Nhi ở Hàn Quốc. Một chàng trai trong bộ đồ xám lạnh nhìn ông đầy phần nộ, nói:

-Ông cho người theo dõi tôi?

Cái giọng nói có thể giết chết người, từng từ từng chữ mang vị lạnh lẽo vang lên trong căn phòng.

-Ta chỉ muốn tốt cho con thôi. Ta không muốn con tiếp tục quen biết với con nhỏ của tập đoàn Vanga nữa .. nó sẽ không tốt cho tương lai của con.

Người cha với giọng nói ôn tồn, có phần lấn át Nam Phong.

-Tương lai của tôi chứ không phải của ông. Ông đừng có cho người làm mấy việc vô ích này nữa.. tập đoàn này thừa người thì giết bớt đi.

Anh đứng dậy, nói từng lời day nghiền rồi đi ra khỏi phòng.

-Chuyển phương án B.

Chủ tịch Trương ra lệnh cho người thư kí đứng bên cạnh...

-Ê. Điện thoại của mày này!

Tiền Tiên vứt tôi điện thoại của nó như vứt một con gấu bông mà nó ghét vậy.

-Alo __Tôi ngập ngừng trả lời.

-Sao em chưa về nhà? 5 nữa tôi sẽ tới cổng. Em mau mà xuống đợi đi.

-Em không... tutututu.

Tôi đang định lên tiếng thì đầu dây bên kia đã ngắt máy. Tiếng tút kéo dài khiến tôi muốn có một hình nộm ở đây để xiên lấy xiên để. Người đầu mà nhỏ mọn, thích chỉ đạo, xấu tính...

Mặc dù miệng thì chữ mắng “thậm tệ” nhưng tôi vẫn răm rắp nghe theo, tôi kéo vali ra ngoài cửa chờ. Con nhỏ Tiền Tiên lấy cớ không nhìn nổi mặt anh nên đi sang nhà Bảo Minh chơi. Tôi ngồi xuống bậc thềm trước cửa, đúng chuẩn 5phút sau, một chiếc siêu xe ánh bạc bóng loáng dừng lại trước tôi. Nhìn kĩ thì trong xe chính là Nam Phong. Tôi khó nhọc kéo vali ra ngoài. Anh bước xuống, mở cốp và nhét vali tôi vào trong, cửa xe cũng mở cho tôi vào.

-Sao tôi gọi điện em không nghe máy?

Câu hỏi mà cả tuần qua, đêm nào anh cũng tự hỏi mình sao Bảo Nhi không nghe máy, hầu như hôm nào anh cũng phải gọi cho cô tới hơn 100 cuộc gọi. Vậy có phải do quá nhớ giọng nói của cô không?

-Em bị hỏng điện thoại mà. Anh có việc gì vậy?

Tôi trả lời với giọng đầy quả quyết, tôi cũng sức nhớ bây giờ sẽ liên lạc với mọi người kiểu gì đây?

-Vậy chúng ta đi mua điện thoại.

[iStore...]

-Eeee em nói em dùng samsung cơ mà. Em không thích Iphone!

Tôi quả hơi ấu trĩ nhưng tôi gán mác cho những người dùng Iphone là đồ khoe khoang. Anh chẳng nói chẳng rằng, bước xuống xe và đi vào trong cửa hàng. Tôi cũng đành ngậm ngùi đi vào theo.

-Ôi khách quý. Chào thiếu gia Nam Phong, cậu mới mua một chiếc 5S mà! Lại đập rồi sao?

Đó thấy chưa? Tôi cá Nam Phong là kẻ khoe khoang số 1 luôn.

-Không. Lấy một chiếc 5S trắng ra đây.

Nam Phong nhìn tôi đang cười đắc chí liền ra lệnh cho người bán lấy điện thoại ra.

-CÁI GÌ? TẶNG 14TRIỆU Á?

Tôi thốt lên trong sự đáng sợ. Tôi lấy chiếc ví nhỏ của tôi ra, mở xem mà thấy đau lòng. Tiền dính túi còn chưa vượt quá con số 100.000 mà bây giờ phải bỏ ra những 14triệu chỉ để mua một chiếc điện thoại thôi ư? Nhưng là anh nói cơ mà.. vậy anh muốn mua tặng tôi sao *.*

-Anh Nam Phong. Em thật sự rất cảm ơn tấm lòng của anh nhưng em không cần dùng điện thoại sịn tới vậy đâu, anh cũng không cần trả một khoản tiền lớn như thế cho em TT-TT chúng ta sang cửa hàng khác nhé...

-Ai nói tôi trả tiền cho em? Cô ấy lấy cái này. Lấy thêm một ốp lưng màu hồng nữa.

Nam Phong quay sang nhìn tôi rất lưu manh rồi rút trong ví ra một chiếc thẻ vàng sáng lấp lánh.

-Không phải anh sẽ đòi mình làm việc trừ nợ chứ?

Tôi cầm túi đồ của điện thoại mới, tay kia bóp chặt chiếc 5S như muốn nó vỡ làm đôi.

[Biệt thự họ Trương..]

-Aaa Nam Phong về rồi.

Giọng Từ Vi vang lên vang vẳng trong căn biệt thự rộng lớn. Tôi đứng trước cửa chần chừ không vào ngay cho tới khi bị Nam Phong kéo vào trong.

-Anh. Chúng ta ăn tối.. Bảo Nhi?

Giọng Từ Vi tụt hứng khi nhìn thấy tôi, khuôn mặt dài ra và xen lẫn sự khó chịu.

-Em vào phòng đây.

Tôi cầm túi đồ rồi chạy vào phòng, để lại hai người đó ở sau..

-Sao Bảo Nhi lại ở đây?

Từ Vi đứng trước mặt Nam Phong, giọng hờn dỗi. Nam Phong lạnh lùng buông lời:

-Đây là nhà cô ấy. Cô ấy không ở đây thì ở đâu?

-Nhà cô ấy? Nhà cô ấy sao? Thế đâu là nhà em?

-Nhà em em tự biết.

Nam Phong nhìn Từ Vi, ánh mắt thoáng giận dữ rồi đi vào phòng.

[Bảo Nhi's room..]

-Trời ơi

Tôi hét lên. Cái điện thoại điên rồ này. Tôi thật không hiểu nổi Nam Phong là người như thế nào nữa. Miệng anh ấy bảo không trả tiền nhưng tay lại rút ra thẻ ngân hàng VIP... Hay anh ấy đã phá tài khoản ngân hàng của tôi. Tôi loay hoay nhấn tin kiểm tra tài khoản ngân hàng của mình nhưng số tiền bấy lâu tôi thất chặt chi tiêu vẫn được bảo toàn. Vậy là sao ta? Tôi xoa xoa đầu, ngã xuống giường. Hay sang hỏi thẳng anh ấy nhỉ?...

-Hôm nay chúng ta phải nói rõ mọi chuyện.

-Chúng ta không có chuyện gì để nói hết.

Nam Phong ngồi vào bàn làm việc, tay lướt trên bàn phím máy tính. Ánh mắt và lời nói hững hờ của anh khiến Từ Vi mất hết sự dịu dàng thường ngày. Cô đứng cạnh anh.

-Anh và em sẽ cưới nhau vào năm tốt nghiệp lớp 12 tới. Tức là chừng một năm nữa, anh và em là vợ chồng. Anh không thể cứ như vậy được.

Từ Vi gất lên, hai tay nắm chặt. Nam Phong đứng dậy, anh nhìn thẳng mắt Từ Vi, cái nhìn xoáy tận tâm can. Anh nói:

-Tôi chưa bao giờ. chưa một lần. có ý định là gì của em cả. Đó là bố mẹ chúng ta tự ý thỏa hôn. Tôi sẽ không bao giờ làm điều tôi không thích.

Cùng một lúc...

Từ Vi kéo Nam Phong lại, dừng cảm hôn lên môi anh.

.

.

.

Tôi mở cửa phòng, hình ảnh trước mắt làm tôi thấy đau ở... tim. Từ Vi đang hôn Nam Phong. Tay tôi run lên bần bật, chiếc điện thoại mới rơi xuống đất tạo nên tiếng nứt nhỏ nhưng vô cùng đay nghiến.. nó giống như tim tôi đang tan thành mảnh nhỏ vậy. Tôi nước mắt chảy trong đau đớn, giờ thì kết thúc được rồi. Nam Phong nhìn tôi, Từ Vi cũng nghe thấy tiếng rơi vỡ, chị ta quay ra:

-Ô.. Bảo Nhi. Bọn chị...

-Em.. em xin lỗi đã làm phiền.

Tôi mím chặt môi, tay đóng cửa lại nhưng bị Nam Phong giữ lại:

-Em không được nghĩ gì hết.

-Em không.. anh Nam Phong, em chỉ định nói em sẽ chuyển sang nhà Tiên Tiên ở. Việc nhà theo hợp đồng em sẽ tới làm vào lúc sáng. Chào anh.

Tôi đầu óc đã rối tung, nói lời vô cảm với anh. Anh vẫn nắm chặt tay tôi:

-Để tôi đưa em đi. 15 nữa ở ngoài xe.

Tôi nhếch môi cười, đây sẽ là điều cuối cùng anh làm cho tôi. Tôi gạt nhẹ đầu, nước mắt vẫn rơi thành giọt.

-Em không được nghĩ gì hết.

Nam Phong vừa lái xe, vừa nói cái câu khi này.

-Trả anh.

Tôi đặt hộp đồ điện thoại mới mua hồi chiều lên trước xe. Anh phanh xe nghe cái kít.. Anh quay sang nhìn tôi chăm chăm:

-Em đang làm trò gì vậy Bảo Nhi?

Tôi cười nhạt:

-Còn một đoạn, em sẽ đi bộ. Cảm ơn anh.

Tôi mở cửa xe, tay kéo theo vali. Anh cũng mở cửa xe đi xuống:

-Tôi không cho em đi.

Tay anh cầm chặt tay tôi. Tôi lại khóc, tôi đã hết sức chịu đựng:

-EM XIN ANHHH.. em không chịu được nữa đâu. Anh nói anh yêu em nhưng hành động của anh thì không hề như vậy! Em xin anh, em không thể tin vào anh, tin vào cái tình yêu từ cái nhìn đầu tiên được. Nó sẽ biến mất ngay sau cái chớp mắt mà thôi...

Tôi gào khóc trong đau khổ, đây là cái cảm giác phải chịu đựng khi tình tan vỡ sao?

Anh buông tay tôi, hơi thở vô cùng lạnh lẽo:

-Em không tin tôi. không tin vào tình cảm tôi dành cho em. được thôi. em hãy biến mất khỏi mắt tôi ngay.

Tôi lại càng thêm đau. Anh không hề có chút gì muốn níu giữ tôi lại. Thật chẳng giống phim Hàn chút nào cả, quá phủ phàng. Tôi cảm nén, gạt đầu trong vô thức rồi quay lưng lại với anh, bước đi khó khăn.

[Biệt thự họ Tống..]

Tôi tới cổng biệt thự của Tiên Tiên, đèn không bật cái nào. May tôi biết mật mã cửa nên vào nhà được...

23h...

-Ở lúc đi Tiên tắt đèn rồi mà. Sao giờ sáng trưng thế kiaa.. Minh ơi..

Tiên Tiên vừa thấy biệt thự của mình sáng đèn liền nói với Bảo Minh. Vậy là cả hai người cùng vào biệt thự.

-Aa chúng mày về rồi.

Tôi vừa nhìn thấy hai đứa bạn thì kêu lên một tiếng rồi ngất lịm.

-Bảo Nhiiii

Tiên Tiên chạy lại đỡ Bảo Nhi. Bảo Minh nhanh tay, xốc Bảo Nhi lên vai và đưa ra xe để đến bệnh viện.

[Vins Hospital...]

-Bác sĩ, cô ấy sao rồi?

Gia Khang đã được Tiên Tiên gọi tới. Anh đang làm việc nhưng bỏ dở, phóng moto tới bệnh viện ngay. Tiên Tiên và Bảo Minh ngồi ở ghế chờ mà lòng lo thấp thỏm.

-Cô bé không sao. Chỉ là đau dạ dày quá thôi. Chúng tôi đã truyền đạm rồi, mọi người có thể vào trong thăm rồi.

Bác sĩ ôn tồn nói, Gia Khang nhẹ nhõm, anh cảm ơn bác sĩ rồi chạy vào phòng bệnh.

14. Chương 14: Sang Xuân

Suốt 8 tuần sau cái buổi tối định mệnh đó, tôi và Nam Phong cắt đứt hẳn liên lạc. Tôi và Tiên Tiên thường xuyên rủ nhau đi ăn uống, xem phim cùng Bảo Minh và Gia Khang. Cứ như vậy, ngày này qua ngày khác, tôi không có chút nhớ nhung hình bóng anh...

[Biệt thự họ Tống..]

-Ee mai là ngày đi học rồi. Tao muốn nghỉ tiếp cơ huhu

Tiên Tiên trườn người trên giường, tay bấm bấm điện thoại.

-Mày lười nhác vừa thôi. Hơn tháng nữa là lại Tết rồi mà.

-À đúng rồi. Tết này hình như trường mình sẽ có một dạ hội nữa hay sao ý.

Tiên Tiên mắt sáng lên nhìn tôi, tôi thì chả thèm ném xĩa gì tới câu nói của nó. Cuối tháng 3 này tôi sẽ thi lấy một bằng ngành thiết kế nên phải dồn hết công sức từ bây giờ luôn.

Ngày hôm sau, trường cấp 3 Newton..

Tôi và Tiên Tiên bước vào lớp, còn sớm nên chưa thấy bóng dáng học sinh nào. Tiên Tiên ngồi xuống ghế rồi ngủ gục, đêm qua nó skype với Bảo Minh tới tận 2h sáng cơ mà. Tôi thì dạo xuống căng tin mua đồ ăn sáng.

Cái duyên số đen rủi như nào lại để tôi chạm mặt anh. Anh đã khác rồi. Vẫn là phong thái lạnh lùng, vô cảm nhưng kiểu tóc đã thay đổi. Kiểu tóc undercut rất mạnh mẽ, cuốn hút. Mái tóc đen nhánh không vương màu. Anh nhìn tôi hết sức vô cảm rồi bước qua, tôi hoàn toàn vô hình. Cũng phải, anh là người nói tôi nên biến mất khỏi mắt anh mà...

-Sao vậy?

Tiên Tiên cầm chiếc bánh, quay xuống nhìn tôi. Tôi gục đầu xuống bàn suy nghĩ. Tại sao suốt 2 tháng qua tôi chả màng nghĩ tới anh mà vừa nãy thấy anh như vậy tôi lại thấy buồn buồn nhỉ?

Cứ như vậy, sáng nào tôi cũng gặp anh ở căng tin. Khuôn mặt anh không có chút biểu cảm gì hết. Tôi thì cứ lặng lẽ nhìn anh...

Spring party..

-Mày không định đi thật sao? Anh Gia Khang gọi về bảo mày nên đi đấy.

Tiên Tiên đã váy áo tươm tất, nó cứ nằng nặc kéo tôi theo bằng được thì thôi, nó nói Gia Khang đang ở Mỹ cũng gọi về nói tôi nên đi. Tôi thì vẫn lì ra, tay cầm bút phác thảo những trang phục trong bộ sưu tập tôi sắp gửi đi dự thi.

-Mày không thấy tao đang làm gì sao?

-Đi một chút thôi. Hôm nay party tổ chức ở bar Infinity đó.. tao muốn đi.

“Bar Infinity”.. tôi đã tới đó cùng Nam Phong lần trước. Tôi bị Tiên Tiên kéo vào phòng thay đồ...

Tôi đành cam lòng, mặc chiếc váy đen xuong đơn giản. Tóc xõa ngang vai, không trang điểm.

[Bar Infinity..]

Tiên Tiên nói Bảo Minh bị hỏng xe nên phải nhờ qua đón, tôi ngậm ngùi đi vào trước. Quán bar quả nhiên vẫn là chốn ăn chơi thác loạn... Tôi bước vào trong, các cô gái nhìn tôi rồi lại liếc mắt đi chỗ khác.

-Nam Phong. Cô bé Bảo Nhi kia. Hai người sao không đi chung?

Một anh chàng đứng cạnh Nam Phong, nói lớn. Khỏi cần anh ta nói, Nam Phong đứng ở tầng hai đã thấy cô từ lúc vào cửa. Khuôn mặt ngơ ngác đó khiến anh hơi lo lắng...

Được một lúc thì tôi đi vào phòng vệ sinh..

-A cô em. Người yêu của Nam Phong nhỉ?

Giọng sở khanh vang lên sau lưng tôi, một bàn tay sắt chắc quay người tôi lại. Trời ơi, là tên Khải – Đầu gấu ở trường TToTT Tôi bị hất đẩy mạnh vào tường, hất tiến sát người tôi. Tôi sợ tới mức cứng họng, hất kéo một quai váy của tôi xuống hất có ý đồ xấu. Tôi nhắm tịt mắt, tay đẩy mạnh tên sở khanh đó ra rồi chạy vào trong..

-Aa

Tôi ngã sõng soài trên sàn nhảy. Ánh đèn dờng nhấp nháy, nhạc ngừng chơi.. tất cả mọi người đổ dồn ánh mắt về tôi. Hai tay tôi chốc dưới đất, chân thì nhói đau.. có lẽ là chệch khớp rồi. Đúng là ngu xuẩn khi đi đôi guốc 3 phân của Tiên Tiên.

-Con nhỏ này.. Thiếu gia đây ban phước ày mà dám chối từ sao?

Tên Khải hách dịch nói lớn. Rồi tiếng bước đi vang lên sàn nhà dứt khoát, mạnh mẽ dờng đằng sau tôi. Một chiếc áo khoác vest đen ném xuống người tôi, che đi bờ vai trắng, hỏ hang của tôi.Cái mùi hương thoang thoảng làm tôi hơi ngẩn người.. mùi hương quen thuộc của Nam Phong..

-Cô ấy có quyền từ chối. Cái phước của mày quá rẻ tiền đối với cô ấy.

-Nam Phong, cậu đừng xen vào chuyện này. Con nhỏ này không đáng để cậu quan tâm đâu.

Nam Phong cười khẩy một cái, toàn thân anh toát ra một luồng hơi lạnh lẽo buốt người. Anh bước vài bước tới đối diện tên Khải, ghé tai:

-12h ở hầm xăng.

Anh nói rồi quay về phía tôi. Anh bế bồng tôi lên trước ánh mắt sợ hãi của mọi người. Minh Anh và Mai Linh thì cắn răng cắn lợi, tay tưởng có thể bóp vỡ li cocktail.

[Ngoài xe..]

Nam Phong đưa tôi ra xe anh. Tôi ngồi quay lưng lại với vô lăng, chân để ra ngoài, Nam Phong nửa ngồi nửa quỳ, để chân tôi lên đùi anh. Tôi ngượng ngùng, chẳng dám nói cũng chẳng dám tỏ thái độ gì. Cứ mặc nhiên nhìn anh, nhìn thái độ anh dành cho tôi, vẫn ân cần và dịu dàng biết bao.

-Em đừng nhìn tôi như thế nữa.

Anh lên tiếng làm tôi giật mình, quay đi nhìn chỗ khác. Anh nhẹ tháo chiếc cao gót ra khỏi chân tôi, tay xoay nhẹ cổ chân tôi, nắn nắn ở gót chân.

-A.. anh.. anh nhẹ tay chút được không?

Tôi buột miệng trách móc anh, anh nhìn tôi rồi nói:

-Em cứ ngốc vậy sao? Đừng bao giờ đi cao gót nữa. Tôi cấm em.

-Anh có quyền gì mà cấm tôi.

Tôi thay đổi cách xưng hô với Nam Phong. Thật quá thể khi anh ta cứ cấm tôi cái này cái nọ... Tôi định đứng dậy, kệ xác cái chân đang đau nhưng bị anh giữ lại. Anh nhìn tôi:

-Tôi là người yêu của em...

Cùng lúc đó...

-Bảo Nhi đang ngồi với ai kia? Nam Phong sao.. không được. phải kéo nó về ngay.

-Đừng xen vào chuyện Bảo Nhi nữa. Anh thấy cứ để cô ấy tự quyết định.

-Anh? Cậu đáng bị ăn đánh đấy Bảo Minh à...

Tiên Tiên quay sang nhìn Bảo Minh bên cạnh vừa ngọt sớt xưng “anh” với cô, tay cầu nhéo khiến anh chàng nhăn nhó mặt mày.

15. Chương 15: Tiếng Gọi Trái Tim

-Sao anh đưa em về đây?

Tôi ngồi trong xe ngó ra. Tôi không ngờ lại có thể dễ dàng ngồi lên xe và đi cùng Nam Phong tới vậy.

-Em chưa muốn về nhà sao? Hợp đồng vẫn còn thời hạn đấy.

Nam Phong nở nụ cười rồi bước xuống xe.

-A .. Ben ơi.. mày nhớ tao không?

Tôi ngồi xuống xoa xoa đầu Ben, ngó nghiêng tìm gì đó rồi tôi lên tiếng:

-Chị Từ Vi đi vắng à?

-Cô ấy về nhà rồi.

Nam Phong ngồi xuống cạnh tôi. Bầu không khí bỗng chìm xuống. Tôi và anh chẳng nói câu gì hết.. mọi thứ chìm vào im lặng cho tới khi tôi thắc mắc:

-Anh nói em biến mất khỏi mắt anh rồi mà..

-Tôi không thể quên được em.

Nam Phong quay sang nhìn tôi, giọng nhẹ nhàng. Tôi thì nín chặt miệng luôn, anh nói không thể quên tôi ư?

-Tôi xin lỗi em vì đã khiến em phải suy nghĩ. Chuyện thỏa hôn giữa tôi và Từ Vi chỉ để liên kết làm ăn mà thôi.

-Anh xin lỗi em làm gì. Anh chưa quên em nhưng.. nhưng em quên anh rồi.

Tôi nói trái lại với lòng mình, tôi vẫn yêu anh mà sao lại nói như vậy?

-Tôi thì không thấy vậy. Em nói dối không tốt đâu.

-Ai nói em đang nói dối? Em.. em nói thật. Lời nói từ tận con tim.

Một nụ hôn đã làm tôi không nói được gì thêm. Anh ghì chặt tôi.. Trương Nam Phong chính xác là một người cuồng hôn!

[Nam Phong's room..]

-Eee em mới lớp 10 thôi.. anh đừng làm trò gì lố lăng!

Tôi hai tay che ngực khi thấy Nam Phong cởi khuy áo sơmi, anh vẫn tiếp tục mà không nói gì. Hàng khuy dần dần được gỡ hết, bụng cơ sáu múi sẵn chực lộ rõ.. anh tháo khuy ở cổ tay rồi cởi áo ném lên giường. Tôi trở mặt kinh hãi, anh đang cởi khuy quần.. chiếc thứ nhất vừa gỡ ra thì tôi hét lên thẳng thốt, chạy ra ngoài nhưng mắt mũi để đi đâu, đâm luôn đầu vào cửa..

-Tôi sẽ gọi em là Ngốc. Sao tôi lại phải lòng em chứ?

Nam Phong chườm túi đá lên trán tôi rồi nói giọng giễu cợt. Tôi xì một tiếng rõ to:

-Anh tự hỏi anh chứ sao hỏi em? Mà tất cả là tại anh.. sao anh lại cởi đồ trước mặt em?

-Ai cởi đồ trước mặt em.. chính em ngồi trong phòng tôi mà.

“Sometimes you wonder, what if you could...”

Nhạc chuông điện thoại của tôi vang lên.

-Mày đang ở cạnh Nam Phong hả?

-Ừ.

-Vậy mày tự quyết định rồi hả?

-Chưa.

-Thế thôi.. tao tuyên bố tao không dính líu gì tới chuyện tình của mày nữa. Mọi chuyện mày tự suy tự nghĩ đi nhé.

-Rồi.

Tôi dập máy, Tiên Tiên gọi. Tôi còn nghe thấy giọng Bảo Minh vang lên xung quanh, chắc cậu ta bắt nó làm vậy. Tôi thấy anh đi vào phòng làm gì đó một lúc rồi khi đi ra, anh biến thành một sát thủ mặc đồ đen. Áo khoác da khoác ngoài áo sơ mi đen, tay đeo đôi găng da đen, quần bò đen và thêm đôi boots cao cổ cũng màu đen.

-Tôi sẽ về muộn. Em ngủ đi.. đừng chờ tôi.

Nói rồi anh lấy chiếc mũ bảo hiểm rồi nhảy lên chiếc moto rồi phóng đi, để lại tôi vẫn chườm đá trên trán, mặt thì ngơ ngác, gào lên:

-Ai nói sẽ chờ anh chứ? Thật là quá ảo tưởng mà...

[12h đêm, hầm xăng petrolimex..]

-Cậu hẹn tôi để đánh nhau sao?

Khải ca lên tiếng, đằng sau hắn là một lũ đầu trâu mặt ngựa, hình xăm hổ báo đầy mình. Nam Phong tháo mũ bảo hiểm đặt lên yên xe, đưa tay chỉ thẳng:

-Tôi chưa nói sẽ làm gì cậu mà cậu đã sợ tới mức gọi đàn anh đàn em nhiều tới vậy sao?

Tất cả những tên đứng đằng sau Khải khi nhìn thấy rõ danh tính của người mặc đồ đen trước mặt thì kinh hãi tột độ, người ai nấy đều run lên bần bật, có tên còn tháo chạy luôn.

-Anh..anh Nam Phong.

Một tên bụi con nhưng mặt mày lại lộ rõ vẻ sợ sệt lên tiếng chào. Nam Phong hơi nhếch mép rồi nói:

-Nào.. ai muốn đánh thì đứng lên phía trước.

Không một ai, không một người nào dám tiến lên trừ tên Khải. Hắn hơi sợ Nam Phong nhưng vẫn cố lên giọng:

-Nam Phong danh tiếng lẫy lừng khiến ai cũng phải sợ.. đáng phục.

Nam Phong chẳng nói chẳng rằng, rút ra một khẩu súng giấu bên trong áo khoác, nòng súng dí vào trán tên Khải. Khải ngã quỵ xuống vì sợ hãi..

-Nam..Nam Phong.. cậu có gì từ từ nói.. đừng làm liều.

-Ai nói tôi đang làm liều? Tôi vốn chẳng có gì để nói với loại như cậu cả.

Nam Phong hóa một sát thủ đích thực, ánh mắt tới lời nói, hành động đều ngang hàng với các tay khét tiếng đất Hà Thành.

-Vậy tôi.. tôi làm gì khiến cậu phải nổi giận vậy?

-Cậu đụng vào bạn gái tôi.

Nam Phong vừa dứt lời, tay anh bóp cò.. tách.. Khỏi ca nhắm nghiền mắt, cứ ngỡ mình đã tới số rồi nhưng nhận ra mình vẫn đang sống. Tất cả nhưng tay đầu gấu đứng đằng sau vẫn khiếp sợ vô cùng vì hành động vừa rồi của Nam Phong.

-Hôm nay tôi chưa muốn giết cậu. Nếu có lần sau, đừng hòng có cơ hội sống.

Nam Phong ngồi trên xe, nói giọng lạnh tanh rồi đội mũ bảo hiểm vào, phóng xe đi. Khỏi ca thì hóa đá luôn.. không ngờ Nam Phong có thể giết người vì bạn gái.. mà bạn gái anh ta có thể là con nhỏ Vũ Bảo Nhi sao?

[Biệt thự họ Trương..]

Nam Phong cất xe rồi vào phòng khách, anh thấy đèn vẫn bật sáng, trên môi bắt giắc hiện hữu một nụ cười:

-Vậy là em vẫn đợi tôi.

Anh nhìn thấy Bảo Nhi đang nằm trườn ra sofa, tay ôm gói snack đang ăn dở. Anh tiến tới, cầm cái remote tắt TV rồi bế cô về phòng...

[Trường Newton..]

-Sắp tới nhà trường tổ chức dã ngoại cho hai khối 10 và 11. Hai lớp tương ứng với nhau sẽ đi theo địa điểm do giáo viên chủ nhiệm quyết định.

Thầy hiệu trưởng thông báo trên loa làm tôi thấy thích thú. Lâu lắm rồi mới lại có chuyến dã ngoại.. tôi sẽ mang thật nhiều đồ ăn đi haha

-Cậu Nam..

Giọng thầy hiệu trưởng bỗng vang lên nhưng như bị bịt lại bất ngờ, thay vào đó là một giọng lạnh nhưng pha chút ngỗ nghịch:

-Em Vũ Bảo Nhi bắt buộc phải đi. Không đi trừ hạnh kiểm cả năm.

Loa chính thức im bật. Cả lớp hướng mắt về tôi, ngỡ vực. Minh Anh và Mai Linh thì đã nhận ra giọng nói vừa rồi là của ai, quay xuống nhìn tôi đầy thù hận. Chắc còn dư âm vụ hôm qua ở quán bar...

Tôi thì bí xì mặt luôn. Cái anh này.. chỉ có Nam Phong mới dám làm chuyện này. Câu nói vớ vẩn của hotboy nhỏ mọn làm tôi hết muốn đi chuyến này luôn.

-Các em đã biết gì chưa?

Cô giáo xì-tin của chúng tôi đi vào lớp, mặt mũi rạng rỡ khác thường.

-Cô sắp chống lầy rồi ạ?

Bảo Minh lên tiếng trêu đùa cô. Cô Lan Anh – giáo viên chủ nhiệm của chúng tôi năm nay đã sang tuổi 30 nhưng khuôn mặt như chỉ mới đầu 20, vậy mà cô vẫn là hoa chưa chủ. Cô rất xinh với mái tóc ép thẳng nhuộm nâu hạt dẻ. Lúc nào quần áo cũng trẻ trung như tụi tôi luôn. Tôi hâm mộ cô cực kì vì vừa xinh lại tài giỏi, cô được cái rất ít mắng chúng tôi ^^

-Thằng này thích cô kiếm chậu tới vậy sao? Cô có hàng tá nhưng chưa nhích thoi nhé :p tin này đảm bảo sẽ làm lũ con gái lớp mình nhảy cẫng lên vì sướng thoi... đó là... LỚP TA SẼ ĐI DÃ NGOẠI CÙNG LỚP 11D1.

À, tôi ghét cô Lan Anh ở chỗ là cô cực kì mê trai 11D1.. nhất là Nam Phong.

-Ôi giới... cái gì cơ cô. CÙNG 11D1 Ý Ạ?

Lũ con gái mãi mê buôn chuyện không nhưng rồi cũng rú rí lên khi nghe thấy 11D1...

Tôi thì mặt mày ủ rũ luôn. “Thảm nào Nam Phong dọa mình không đi sẽ trừ hạnh kiểm!”_tôi thầm nghĩ. Vậy là sau cái thông báo động trời đó, lũ con gái lớp tôi không học hành gì nữa. Tất cả chúng nó lên mạng, tra tìm những bộ quần áo để đi hôm picnic, có đứa thì ngồi xem công thức làm hộp cơm tình yêu, bla bla.. để tặng các hotboy lớp trên. Riêng tôi thì chăm chú học hơn ngày bình thường. Cái gì chứ? Tối ngày đã

ngoại để thư giãn mà cũng phải nhìn cái mặt anh ấy.. hơn cả tra tấn chứ nói chuyện thư giãn gì nữa. Thế nào cũng tác quái tác quái, sai khiến mình đủ mọi điều trên đời à xem.

Trước hôm picnic...

[Biệt thự họ Trương..]

-A. Anh Gia Khang.

Tôi vừa thấy tin nhắn trên skype liền gọi video cho anh ấy ngay.

-Chào anh...tôi reo lên.

-Chào em, Bảo Nhi. Anh nghe Tiên Tiên kể em về biệt thự Nam Phong ở...

-Vâng. Nhưng em chỉ ở để làm nốt hợp đồng thôi. Cả anh Gia Khang, khi ở Hàn Quốc em có ngó ý chấp nhận nhưng mong anh nghĩ nó là đùa đi.. em thật sự chưa quyết định được tình cảm của mình.

-Ừ. Mai anh chắc cũng đi cùng lớp.. mai gặp em.

-Anh về tới là buổi đêm à?

-Ừ... anh đang tới sân bay. Em ngủ sớm đi. Yêu em.

Hai từ “Yêu em” vang lên nhẹ nhàng làm sao nhưng tôi thấy không hợp lắm với hoàn cảnh này lắm. Tôi chào anh rồi đập máy. Nhảy lên giường ngủ. Tôi đã bị Nam Phong kéo đi siêu thị, khiêng một đồng đồ ăn về nhà. Mai chắc vui hay buồn đây? Tôi nhìn trần nhà được một lúc thì đi sâu vào giấc ngủ...

[Hôm sau..]

Tôi ngủ tới quá trưa mới dậy để chuẩn bị quần áo. Chúng tôi đi hai ngày một đêm. Điểm đến là khu sinh thái Cẩm Thanh, chúng tôi sẽ dựng trại và nướng thịt. Cũng có vẻ thú vị đó chứ! Tôi chọn một chiếc áo len xám chuốt, bên ngoài là chiếc áo khoác bông có mũ gắn tai thỏ rất xinh. Tôi cầm điện thoại đã sạc pin đầy ụ, tai nghe và tệp giấy ăn cho vào túi áo.

-Em chậm quá Ngốc ạ.

Nam Phong quăng cho tôi chiếc balo adidas màu hồng đã căng đầy thức ăn bên trong. Trùng hợp thay, Nam Phong mặc một chiếc áo len màu y xì cái áo tôi đang mặc, nó còn cùng họa tiết nữa..

-Anh đang mặc gì vậy hả?

Tôi sững sốt, tay ôm balo tay chỉ lên xuống chiếc áo của anh.

-Áo len của Unisex. Em đừng nghĩ có riêng em mặc áo đó. Không đi là em muộn đấy... bị trừ hạnh kiểm lại trách tôi.

Nam Phong nói là làm, cầm chìa khóa xe oto đi ra ngoài rất thần nhiên. Tôi thì muốn thay áo khác ngay nhưng không kịp nữa rồi...

[Trường Newton..]

-Mày nhìn kia, Bảo Nhi với Nam Phong mặc áo đôi

-Ôi cơm hộp của tao tặng Nam Hong làm sao đây?

-Hai người họ hẹn hò thật sao?

-Đừng đùa với Bảo Nhi. Áo đôi cơ đấy.

-.....

Vô vàn câu nói xì xào bàn tán của học sinh lớp 10D1 và 11D khi nhìn thấy tôi và Nam Phong cùng bước xuống xe. Tôi cố không để lọt tai những lời đó, theo tôi thấy thì lớp 11D1 không có hứng thú lắm, các chị gái ở nhà hết nên chỉ lớp 11D1 có tổng sĩ số là 24/30. Lớp tôi thì đông đủ 30/30. Gia Khang nhắn tin cho tôi bảo sẽ đến sau. Do thế, hai lớp sẽ đi chung một oto nhưng thiếu hai chỗ cho thầy cô hai lớp, Nam Phong đã tự lấy xe oto và lái theo tôi đi riêng. Thật quá tự mãn mà.

Trên đường..

-Sao anh thích tự quyết định mọi việc thế?

Tôi bực tức lôi một gói snack ra ăn ngẫu nhiên.

-Tôi thích. Chẳng phải em cũng muốn vậy sao? Được thoải mái ăn uống mà không cần mời mọc ai cả...

Câu trả lời của Nam Phong có ý nhắc tôi mời anh ấy ăn cùng. Tôi đâu có dở hơi nên trả lời:

-Anh ăn thì tự bốc. Có đủ tay đủ chân giống nhau mà!

-Vậy tôi để xe tự chạy vậy.

Nam Phong sắp bỏ tay khỏi vô lăng làm tôi giật bản mình, tay bốc vội một miếng snack to dùng nhét vào miệng anh.

-Anh thỏa lòng chưa? Làm người khác sợ đứng tim là sở trường của anh à?

Có cuộc gọi tới từ Tiên Tiên:

-Eee... mày còn sống hay đã chết.

-Mày đừng có thôi mồm đi.

-Ôi nghe được giọng mày tao mừng quá.

-Ừ rồi sao?

-Tao chỉ hỏi thế thôi. Tao cúp máy nha. Byeee

Chào tôi xong Tiên Tiên cúp máy. Tôi thì bốc cả nắm snack cho lên mồm, ăn cho hả giận.

[Khu sinh thái Cẩm Thanh..]

17h chiều...

Hít hà Tôi mở cửa xe đi xuống. Trước mắt là một màu xanh mượt của rừng cây. Cây cổ thụ cao vút, xòe tán lá rộng tạo ra một khoảng mát dưới đất.

-Các em tập trung.

Thầy giáo cầm cái loa đỏ huyền thoại trên tay, thầy giáo lớp 11D1 cũng là một mĩ nam của trường nhưng lại rất sợ cô giáo tôi, chúng tôi cũng ko hiểu tại sao. Chúng tôi ai về lớp người nấy, tôi mừng rỡ chạy ra cạnh Tiên Tiên.

-Các em sẽ bắt cặp với nhau để đi làm nhiệm vụ. Có thể bắt cặp giữa hai lớp.

Thầy nháy mắt với Nam Phong là tôi hiểu ngay cái ý đồ bắt cặp vợ vắn này là của ai. Lệnh vừa ra, tất cả lũ con gái hướng về các mĩ nam lớp 11D1 mà nhăm nhè. Có anh thì 3, 4 đứa bám lấy làm lũ con trai lớp tôi không có ai để bắt cặp cả. Tiên Tiên và Bảo Minh đã đứng với nhau từ đầu rồi, còn mình tôi. Bây giờ, một là vợ lấy thằng nào lớp tôi mà đứng cạnh, hai là “đội” Nam Phong đến túm về. Sao bây giờ tôi muốn anh Gia Khang ở đây quá vậy TOT

-Aaa Gia Khang.

Mình Anh đang ngẩn người ra thì bỗng réo lên, Mai Linh đang tiến về phía Nam Phong thì y như rằng, cô ta nhìn thẳng vào tôi. Cái nhìn muốn giết tôi thành nghìn mảnh! Nam Phong cứ từng bước từng bước đi về phía tôi. Mặt vẫn lạnh lùng tới khó xử, tôi thì đứng đực ra chờ chết. Anh đứng trước tôi, cả thân hình to lớn bao trùm lấy tôi, nắm lấy tay tôi rồi kéo về phía trước. Gia Khang thì dựng xe, gượng cho Mình Anh khoác lấy tay. Mai Linh thì đành phải đứng với một anh chàng 11D1, không ngừng nhìn ánh mắt ganh ghét về phía tôi, đang tay trong tay với Nam Phong.

-Aww nhìn tụi nhỏ mà tôi nhớ thời học sinh quá.

Cô giáo tôi hai tay chấp lại, người uốn éo, miệng liên hồi xuýt xoa. Thầy giáo đứng bên cạnh nhìn cô rồi nói vào loa:

-Các em đi dựng trại rồi chuẩn bị làm bữa party tối nha.

-Em cầm cặp cho tôi bà đứng yên ở đây.

Nam Phong đưa cái balo nặng trĩu của anh cho tôi. Tôi đứng bơ vơ nhìn mọi người kà m việc, không hề biết mình đang lọt vào ống kính của một người.

-Ồ thỏ trắng.

Tôi chỉ thẳng về phía một con thỏ. Tôi thấy chả ai để ý tới mình nên liền chạy theo con thỏ đó.

.

.

.

Nam Phong lấy chiếc trại ra và trở về chỗ Bảo Nhi đang chờ nhưng anh không thấy cô đâu cả, thấy mỗi cái balo của anh nằm dưới đất.

-Thấy Bảo Nhi đâu không?

Nam Phong kéo giắt Tiên Tiên lại, hỏi gấp.

-Anh làm trò gì vậy? Anh lôi nó theo bên mình xong đi hỏi tôi là sao?

Tiên Tiên chau mày. Anh cũng chau mày rồi nhìn xung quanh...

-A.. thỏ ơi. Từ từ.. đợi tao chút.

Tôi dừng chạy, thỏ không ra hơi. Sờ vào túi, tìm điện thoại để chụp hình thỏ con. Đâu rồi, đâu rồi.. tôi kiểm tra hết túi áo bên này rồi cả bên kia.. chẳng nhẽ rơi lúc tôi chạy rồi sao? Đừng mất huhu hay tôi quên trên xe Nam Phong. Chắc vậy.

-Em tìm gì vậy?

Một giọng nam vang lên làm tôi giật mình, quay đầu lại. Gia Khang dơ máy lên chụp một kiểu.

-Em ăn hình đó.

-Sao anh đi theo em?

-Sợ em lạc.

Anh trả lời tôi rồi tiến tới đứng cạnh. Anh chụp con thỏ trắng trước khi nó chạy vụt vào hang.

-Anh! Máy giờ rồi.

-6h rồi..

-Chúng ta về thôi.

Tôi quay hướng bước đi, nhưng đi đường nào? Tôi mãi cầm đầu chạy theo con thỏ nên có nhìn đường đâu!

-Anh chỉ đường đi.

-Anh quên rồi.

-Huhu đừng trêu em. Đang sắp tối rồi..

Tôi méo mặt bởi câu trả lời của anh. Nó quá hững hờ và hồn nhiên.

-Anh không đùa.

-Vậy.. vậy điện thoại. Đúng rồi anh bật 3G tìm đường đi. Không gọi anh Nam Phong cũng được.

Tôi nói trong tình trạng hoang mang hết mức.

-Gọi Nam Phong? Mà rừng không có sóng.

Anh lại nhắc tôi. Sao tôi lại nói là gọi Nam Phong nhỉ? Mà không có sòng thì gọi trợ giúp kiểu gì đây. Trời cứ dần dần tối, tôi và Gia Khang đi lần đường trong rừng....

-BẢO NHII

-GIA KHANGG

Cả đoàn tản ra tìm chúng tôi, ai cũng sốt ruột. Tự dưng hai con người mất tích.. Nam Phong khi hô hào mọi người, anh rất khác. Về mặt anh lo sợ hết mức nhưng không lộ ra nhiều. Anh đi nhanh và tìm thấy điện thoại của Bảo Nhi, anh tay cầm chặt điện thoại của tôi trong tay, miệng gần nhỏ:

-Bảo – Nhi, tôi – sẽ – giết – em.

-Huhu chúng ta có gặp phải hổ rừng không anh? Lợn rừng nữa.. cả gấu nữa huhu

Tôi đi đằng sau Gia Khang, sợ sệt.

-Em nghĩ khu sinh thái sẽ có mấy con vật đó sao?

Tôi im luôn. Ngu ngốc quá. Nhưng sao mãi không thấy đường ra.

-CÓ AI KHÔNG. CỨU TÔI. CỨU TÔI VỚI.

Tôi hét lên, chắc chỉ còn cách này. Nhưng nghe mãi chẳng có tiếng vọng lại.. vô vọng rồi.

Nam Phong giật mình khi nghe thấy tiếng của Bảo Nhi. Một cách nhanh nhẹn, anh chạy về hướng âm thanh đó, không ngừng hét lên:

-BẢO NHI EM Ở ĐÂU. BẢO NHI, LÀ TÔI ĐÂY.

-Anh Gia Khang, em nghe thấy tiếng vọng. AI ĐÓ, NGHE KHÔNG? CỨU TÔI VỚI.

Tôi dừng lại khi thấy giọng vang, tôi lại hét lớn. Lần này đã nghe thấy tiếng vang lại rõ hơn. Tôi kéo kéo tay Gia Khang, mặt mừng rỡ:

-Là anh Nam Phong. Em chắc chắn là giọng anh ấy. Anh ấy sẽ đi tìm chúng ta mà. ANH NAM PHONG. CỨU EM. EM Ở ĐÂYYYYY

Tôi lại hét lên. Dần dần, tôi nhìn thấy ánh đèn len lỏi giữa bóng tối. Là anh.. tôi mừng tới phát khóc, bỏ tay khỏi Gia Khang, chạy một mạch về hướng ánh đèn.

-Anh Nam Phongg

Tôi ôm choàng lấy cổ anh, nước mắt cũng trào ra. Anh ôm lấy tôi, nhìn thấy Gia Khang đi phía sau, khuôn mặt buồn bã.

-Tôi ở đây rồi.

Anh nhẹ nhàng vuốt vuốt đầu tôi rồi cả ba chúng tôi về trại.

16. Chương 16: Trò Chơi Nhỏ

-Con bé này. Cô dặn em bao nhiêu lần rồi hả. Bỏ cái tật vô tư đó đi. Làm tội các bạn và thầy cô đi tìm.

Cô cốc vào đầu tôi. Rồi quát mắt sang thầy Phan (thầy giáo 11D1), quát:

-Thầy dạy học sinh kiểu gì vậy? Đến đường cũng không nhớ thì đi theo làm gì? Đi theo con bé này để lạc cùng à?

Gia Khang từ khi về trại không nói lời nào cả. Anh ấy cứ buồn buồn sao ấy. Tôi đưa anh chai nước, nhỏ giọng:

-Anh uống đi. Cô em nói thế thôi chứ không có ý trách mắng hay gì đâu. Anh đừng buồn.

Anh ấy nhìn tôi, giọng lạnh đến đột ngột:

-Em đừng quan tâm tới anh nữa. Anh xin lỗi vì đã không giúp gì em.

Anh nói rồi đi về phía Minh Anh. Tôi thì sững sờ luôn. Nam Phong từ đâu đi ra ngồi cạnh, lấy chai nước từ tay tôi.

-Em điên không?

-Này nhé! Anh vừa vừa thôi. Đừng có mà tưởng...

-Tưởng gì?

Tôi không biết trách anh điều gì đây. Anh cứu tôi mà.. chết mất.

-Tôi làm ơn mắc oán. Em không cảm ơn tôi câu nào mà còn định trách móc tôi sao?

Anh dí sát vào khuôn mặt đang ngơ ngác của tôi. Tôi nhón người ra sau, miệng lắp bắp:

-Anh.. em cảm ơn.

Nói rồi tôi chạy ra chỗ Tiên Tiên luôn. Anh uống nước, nhìn theo dáng chạy của tôi, tay đập đập vào túi áo – nơi đang giam giữ điện thoại của tôi.

-Tao thấy Nam Phong thật lòng với mày đấy...

Tiên Tiên ngáp ngừng nói. Bảo Minh cũng nhìn tôi như khẳng định thêm cho câu nói của người yêu.

-Sao mày biết? Tao cũng định hỏi mày vài điều đây.

-Lúc không thấy mày, anh ấy ra hỏi tao mà giọng gấp gáp vô cùng. Anh ấy bắt mọi người đi vào rừng để tìm mày cả tìm thấy mày thì phải kêu lớn tên anh ấy lên. Xong suốt đoạn đường khi chưa tách ra đi riêng, anh ấy chỉ gọi đúng tên mày mặc dù biết cả Gia Khang cũng biến mất.

Tôi bỗng thấy tim mình đập nhanh hơn, thế quái nào. Bản thân tôi cũng kì lạ lắm.. lúc kêu Gia Khang gọi điện, không phải gọi Tiên Tiên hay ai khác mà lại là Nam Phong, xong tới lúc nghe thấy tiếng vang, cái tên Nam Phong hiện lên đầu tiên trong đầu tôi để rồi khi thấy anh thì mừng tới phát khóc, chạy thẳng tới anh và ôm chặt như sợ mất. Chẳng nhẽ... tôi thật sự yêu Nam Phong? Đó không chỉ phải là cảm xúc nhất thời?

-Các em ăn rồi, bây giờ chúng ta sẽ chơi một trò chơi trước khi đi nghỉ. Ai chơi thì ở lại..

Thầy Phan đang hí hửng phát động trò chơi thì hầu hết học sinh đứng dậy về trại hết. Bàn ăn giờ đây còn tôi, Nam Phong, Tiên Tiên, Bảo Minh, Gia Khang, Minh Anh và Mai Linh.

-Vậy các em chơi gì thì chơi. Tôi về ngủ đây.

Thầy chán nản nói tiếp rồi đi về trại. Cô giáo tôi thì không biết đi đâu mất tăm từ cuối bữa ăn rồi.

-Chúng ta chơi “Thách hay Trả Lời” nhé.

Mai Linh lên tiếng. Tôi thì ham chơi trò chơi tập thể lắm nên hồ hởi:

-Nghe hay đó. Chúng ta chơi trò đấy đi...

-Thách hay trả lời.

Gia Khang xoay chai chỉ đúng vào tôi ngay từ lượt chơi đầu.

-Trả lời đi.

-Em yêu tôi hay Nam Phong?

-Nam Phong.

Tôi trả lời rất nhanh nhẹn nhưng khi nào bộ ngưng để suy nghĩ thì tôi mới ớ ra. Tất cả mọi người xung quanh nhìn tôi bất ngờ, Nam Phong thì nhìn chăm chăm.

-Vậy ư?

Gia Khang nói nhỏ rồi ra khỏi bàn, về trại.

-Tốt lắm Bảo Nhi. Cô làm hỏng mọi thứ!

Minh Anh đứng dậy, đặt mạnh chai nước xuống bàn rồi quay ngoắt lại, chạy theo Gia Khang. Mai Linh nhìn Nam Phong tiếc nuối rồi cũng đứng dậy về trại. Tiên Tiên cười lớn rồi kéo Bảo Minh đi nốt, để còn mình tôi với Nam Phong. Nam Phong bật cười, tay khoanh trước ngực:

-Em yêu tôi tới vậy sao?

-Anh.. thật ra thì.. em mới nhận ra thôi.

Tôi lấy hết can đảm hôn chụt vào má Nam Phong rồi chạy nhanh về trại mà Nam Phong dựng lên ban này...

“Thật không ngờ..mình vừa làm trò biến thái gì vậy?” tôi lúi chần gối mang từ nhà đi ra để chuẩn bị đi ngủ. Tôi muốn vui đầu đi ngủ trước khi Nam Phong lòi ra làm trò gì đấy mà không ai đoán trước được.

Tiếng phéc mô tuya của trại kêu rẹt rẹt, tôi đang chồm chần kín đầu thì chui mỗi đầu ra, thấy anh.

-Em định độc chiếm trại của tôi sao?

-Anh vào đây làm... làm gì?

Tôi bật ngồi dậy, chần quẩn kín người. Anh nhìn tôi rồi cũng lúi chần gối ra trải. Anh làm xong thì nằm ra. Một tay để trên bụng, tay kia để dưới đầu.

“Eo ôi, đến cái dáng nằm của anh ấy cũng như kiểu siêu mẫu nam đang tạo dáng chụp ảnh vậy.” Tôi giật mình sợ hãi cái suy nghĩ của mình, tôi yêu anh nhưng không tới mức nhìn cái gì của anh cũng đẹp, cũng tốt! Mà cái tình yêu mới chớm nên anh còn “xấu” lắm! Tôi lắc lắc đầu đứng dậy đi ra ngoài nhưng bị anh lên tiếng cản:

-Em định đi đâu vào giờ này?

-Em sang bảo Bảo Minh sang đây ngủ cùng anh. Em ngủ với Tiên Tiên.

-Được rồi. Nhưng trước khi đi ra đây tôi nói nghe cái này!

Anh vẫn nhắm mắt, vẻ lười biếng lộ ra. Tôi vì muốn thoát nhanh nên tiến lại gần. Vừa ngồi xuống, Nam Phong bắt ngờ xoay người, tay kéo tôi nằm sát vào ngực anh. Tôi sợ tới há miệng luôn!

-Đi ngủ. Em chống cự là tôi làm quá lên đó... em hiểu chứ?

Tôi ngược lên, cái khuôn mặt mà đôi khi tôi muốn xé nát đang ở kề cạnh tôi. Khuôn mặt này đẹp, lông mi dài, đôi môi hồng không khác gì con gái, lại còn cái mũi tây cao đúng chuẩn nữa. Tôi có đấy có chống thì cũng không thoát nổi “móng vuốt” của anh nên đành nằm im. Tôi mới chợt nhớ... đây là lần thứ hai nằm trong vòng tay anh, cảm giác lần này khác lần trước... nó không phải sợ sệt, cảm ghét anh nữa. Lần này là sự ấm áp, yêu thương tới kì lạ. Cả người anh nằm nghiêng, tay ôm chặt tôi. Tôi nằm mãi cũng buồn ngủ, hồn nhiên dụi dụi đầu vào ngực anh rồi vòng tay ôm anh ngủ ngon lành.

Sáng hôm sau...

Tôi bỏ chần sang một bên, tay gãi gãi đầu, mắt thì kèm nhèm dử mắt. Anh vẫn đang nằm bên cạnh, nhìn hoàn toàn khác lúc thức, vô cùng thánh thiện. Tôi nhẹ nhàng đi ra ngoài, tay cầm theo bộ đồ cá nhân. Bên ngoài sáng lắm rồi nhưng chưa thấy có ai thức dậy. Tôi hí hửng nhảy chân sáo về hướng nhà vệ sinh của khu resort bên cạnh.

-Bảo Nhi kinh thật. Đêm qua ngủ cùng anh Nam Phong đấy.

-Mày đừng có dại mà dây vào nó. Ngoài anh Nam Phong, anh Gia Khang cũng có tình cảm với nó hay sao ý!

-Có mà điên.. dây dưa vào nó có ngày toi. Mà cũng buồn cười, nhìn nó ngổ ngổ khờ khờ, ai ngờ tầm ngắm tầm ngắm... nguy hiểm quá.

-Mà tối qua thấy bảo nó còn lớn tiếng thừa nhận yêu anh Nam Phong trước lời gần như tỏ tình của anh Gia...

”Xoạch”

Tôi đứng ngoài cửa nhà vệ sinh nữ, nghe hết cuộc nói chuyện của hai đứa con gái lớp tôi mà rơi cả đồ xuống đất. Hai đứa nó đi ra thấy tôi đã chạy một đoạn xa....

-Huhuhuhuhuhu

Tôi ngồi co gối ở cạnh một con suối nhỏ gần khu cắm trại, hộp đồ cá nhân kê cạnh. Tôi khóc lớn. Sao tôi bị mọi người ghét tới vậy? Tôi làm gì mà bị coi là người không nên dây dưa, nguy hiểm? Thật vô lý quá! Tôi khóc càng lớn hơn.

-Mới sáng ra em làm trò gì vậy hả? Ổn ào nó quen.

Giọng trầm lañ vang lên. Tôi quệt nhanh dòng nước mắt, anh ngồi xuống cạnh tôi.

-Ai trêu em?

-Chả ai.

-Thế sao khóc?

-Tại anh huhu tại anh hết huhuhu

Tôi quay sang anh, nước mắt lại trào. Tôi tay nắm liên tục vào người anh. Tay tôi bị anh giữ lại, anh kéo tôi vào lòng, tay ôm rồi vỗ về:

-Rồi. Anh có lỗi. Em đừng khóc nữa! Anh sẽ không bao giờ khiến em khóc vì anh nữa.

Tôi mặt áp vào ngực anh, khóc hết một đứa trẻ. May mà chỗ này không ai biết nên tôi được tựa vào anh mà khóc thoải mái. Những lời anh nói tôi đều ghi nhớ, nó khắc sâu vào con tim mới biết yêu của tôi.

-Ôi chán quá. Vậy là hết dã ngoại rồi.

-Bye cây cối! Tao về đây.

-Đi uống nước lúc về nha!

Tôi ôm balo vẫn còn mấy gói snack bên trong, đứng cạnh Nam Phong đang cất trại vào cốp. Các bạn ai nấy đều vui vẻ và có chút luyến tiếc chuyến đi này. Tôi thì cứ ngơ ngơ nhìn anh Gia Khang đang thu dọn đồ cùng Minh Anh. Gia Khang từ tối qua đã cư xử rất khác với tôi. Anh tránh tôi, không quan tâm tôi nữa! Tôi tham lam quá sao? Hay những điều sáng nay tôi nghe được đều là nhận xét đúng về con người tôi? ...

[Trước cổng biệt thự họ Trương..]

-Em..

Nam Phong dừng xe trong sân nhà. Anh quay sang định kêu Bảo Nhi vào nhà nhưng cô đang ngủ rất ngon. Sao cô hồn nhiên tới vậy? Khóc cười hồn nhiên, cô ôm balo trong tay mà vẫn ngủ ngon rất ngon. Anh cười nhẹ, mở cửa bước xuống. Mở cửa xe, anh nhẹ nhàng bỏ chiếc balo hồng sang một bên, bế cô ra khỏi xe và vào nhà.

-Cậu chủ...

Bác Hàn vừa lên tiếng, anh đã ra hiệu trật tự rồi đưa Bảo Nhi về phòng.

[Phòng khách...]

-Cậu chủ. Hôm qua ông chủ đã thu mua công ty nhà Bảo Nhi rồi.

-Cái gì?

-Mới được mẹ kế của Bảo Nhi kí. Còn cần phải có một giấy tờ chủ quyền mà Bảo Nhi cầm thì mới chính thức thuộc về chúng ta.

-Khi nào Bảo Nhi dậy, ông nấu gì cho cô ấy ăn. Tôi đi có việc.

Anh chau mày, giọng có phần giận giữ. Anh cầm chìa khóa xe và ra khỏi nhà...

[Trụ sở UBS...]

-Tổng giám đốc. Chủ tịch đang họp.

Cô thư kí đứng dậy, cản Nam Phong. Anh lừ mắt một cái rồi mở toang cửa phòng họp đi vào.

-Công ty chúng ta cần mở thêm...

-Tất cả ra ngoài hết cho tôi.

Nam Phong cắt ngang cuộc họp, cô thư kí thì đứng ngoài sợ sệt. Mọi người trong phòng họp từ các cổ đông tới trưởng phòng đều răm rắp nghe theo lệnh của C.E.O trẻ tuổi. Chưa đầy 5 cái chớp mắt, phòng họp rộng lớn chỉ còn hai người là bố con ruột nhà họ Trương bị ngăn cách bởi chiếc bàn gỗ dài, ông Vương thì ngồi yên trên ghế, xoay lưng lại với Nam Phong đang tỏa ra làn khí nóng hừng hực. Anh gào lớn:

-Ông làm trò gì vậy? Ngân hàng đi thu mua công ty thời trang để làm gì?

-Ta làm gì, con không liên quan.

-Ông sẽ không làm được đâu. Tôi cảnh cáo ông, nếu ông còn làm gì liên quan tới nhà họ Vũ thì cũng là làm gì tôi.

Anh quay đi, ra khỏi phòng họp.

[Biệt thự họ Trương..]

Tôi bị cơn đói bụng đánh thức vào lúc tầm hai, ba giờ chiều gì đó. Tôi lồm cồm bò ra khỏi giường, ra ngoài kiếm đồ ăn...

-Ee.. sao nhiều đồ ăn ngon vậy anh không gọi em? Cả bác Hàn nữa!

Tôi nhanh nhẹn kéo ghế cạnh Nam Phong ra rồi ngồi xuống, khoanh tay trước ngực. Trên bàn có tới hai hộp pizza cỡ lớn, hộp gà rán và khoai tây chiên đầy ự làm tôi chảy nước miếng.

-Bác Hàn ghét ăn đồ này nên đã về nhà rồi. Còn em thì tôi không gọi! Để em ăn hết của tôi à?

-Hứ ai thèm... nhưng mà bụng anh không chứa được hết từng này đồ ăn đâu ^^ vậy nên em sẽ giúp anh gánh ít nhất một nửa chỗ này.

Tôi nói, tay cầm một miếng pizze đầy pho mai lên cắn một miếng. Sao nó ngon quá! Có lẽ do tôi đang đói.. cứ thế tôi ăn gần hết một chiếc pizza và hai cái đùi gà rán to bự chẳng.

-Em no chưa?

-Dạ rồi ^^

-Vậy dọn đi.

Nam Phong đã dừng ăn từ lâu rồi nhưng vẫn cứ ngồi nhìn tôi. Anh nói xong mà lạnh lùng bỏ đi, để tôi với một đống hộp và xương xẩu.

-Aaa Ben ăn đi nha. Tao dành mày một cái đùi gà đó!

Tôi xé nhỏ thịt rồi cho vào bát của Ben. Như mọi khi là nó ăn tới ăn nhưng hôm nay cứ nằm bẹp dí trong chuồng, đưa mắt nhìn tôi rồi lại nhắm mắt. Tôi chạy ra nhắc nó lên thì thấy nó chẳng phản ứng gì thì bỗng thấy lo lo. Tôi kêu Nam Phong..

[Animals care hospital..]

-Nó bị trầm cảm thôi.

-Trầm cảm ý ạ?

Tôi hết sức ngạc nhiên khi bác sĩ thú y nói về bệnh tình của Ben. Chó mà cũng trầm cảm sao?

-Đúng vậy. Có thể do chủ ít nói chuyện hoặc bị các con cùng loài hắt hủi. Nhưng do nguyên nhân đầu là nhiều hơn...

Nghe xong dặn dò của bác sĩ, tôi và Nam Phong bế Ben ra xe để về nhà.

Trên đường...

-Ben à! Từ nay sau giờ học, chị sẽ dành ra 1 tiếng để chơi và nói chuyện với em nhaaaa Thích chưa ^^

Tôi xoa xoa đầu Ben, nó đặt đầu trên đùi tôi rồi ngủ. Nam Phong thì tập trung lái xe hết mức. Chả hiểu từ lúc chiều mặt anh đã như đang suy nghĩ chuyện gì đó quan trọng vậy!

-Bảo Nhi.. anh hỏi em vài điều được không?

-Được ạ.

Tôi ngồi trên thêm gỗ đung đưa chân. Anh bắt đầu đặt ra câu hỏi:

-Trước khi bố em mất, ông ấy có đưa cho em giấy tờ gì không?

-Có! Cả một tệp luôn nhưng hồi đó em còn bé nên em đã gửi nhờ anh Tuấn – luật sư riêng của bố em.

-Vậy sáng mai chúng ta đi gặp bác ấy và lấy lại giấy tờ đó. Em đủ tuổi để tự cầm nó rồi.

Anh nói xong đứng dậy, cũng kéo tôi vào trong nhà.

[Trường Newton..]

-Cuối giờ đi xem phim nha!

Tiên Tiên quay xuống rủ rê tôi.

-Hôm nay không được, tao đi có việc rồi.

Tôi trả lời, tay gấp mấy tờ giấy cô Lan Anh nhờ viết để đi nộp...

-Cô!

-À ừ. Cảm ơn nhaaa yêu cưng quá :3

Cô cầm tập giấy, chu mỏ lên thơm gió tôi. Tôi cười cười rồi quay trở về lớp...

Trên đường về lớp...

-A! Anh Gia Khang. Anh đi đâu..

Tôi thấy anh Gia Khang liền reo lên. Nhưng như một người xa lạ, anh đi qua tôi, không cười không nói... Tôi dừng bước, trong đầu xoay vòng vòng. “Mình làm gì sai nhỉ? Anh bị làm sao vậy chứ?”.

-Đó là do em. Từ chối tôi một cách thẳng thừng.

Gia Khang bước từng bước, anh lẩm nhẩm câu nói. Gia Khang đã khác xưa...

[Cuối giờ...]

Từ khi Nam Phong và tôi đính tin đồn yêu nhau, anh đã có thể “dùng” xe ở cổng trường. Tôi mở cửa xe bước vào trước nhiều ánh mắt ngưỡng mộ..

-Em sao vậy?

-Không sao ạ.

Tôi lắc lắc đầu, nhìn ra ngoài. Anh bỏ một tay ra khỏi vô lăng, cầm lấy tay tôi.

-Có chuyện gì?

-Tại sao anh Gia Khang lại cư xử như thế với em?

-Em đừng bận tâm tới cậu ta.

-Nhưng...

-Không nhưng nhì gì hết. Em hãy cứ nghe lời tôi đi.

Tôi đành ngậm ngùi. Tôi quả rất muốn biết tại sao anh Gia Khang lại như vậy nhưng suy đi tính lại, có lẽ do tối hôm trước, tôi “từ chối” anh.

[The Kafe..]

-Anh ấy kia kìa.

Tôi chỉ về phía anh Tuấn – luật sư riêng của bố tôi. Nam Phong với phong thái của một C.E.O, bước về hướng đó với bao ánh nhìn đang vây quanh. Tôi thì lụi thụi đi đằng sau..

-Vậy là giờ em muốn lấy lại giấy tờ tập đoàn?

-Vâng.

Tôi gật gù tỏ vẻ hiểu chuyện nhưng trên thực tế, cả cuộc nói chuyện toàn là Nam Phong đứng ra nói. Anh Tuấn nhìn sang Nam Phong:

-Tôi thì không tin tưởng cô nhóc này đâu. Nhưng nếu có cậu thì tôi yên tâm rồi. Tôi cũng đã biết về chuyện thu mua, bà Kim cũng điện cho tôi vài lần để đòi giấy tờ nhưng tôi cương quyết không trao trả. Đây cậu cầm lấy.

Anh Tuấn đặt lên bàn một tệp giấy được bọc kín. Chuyển sang bên Nam Phong.

-Cảm ơn anh.

Nam Phong cầm tệp giấy đứng dậy, anh Tuấn cũng đứng dậy. Riêng tôi vẫn ngồi ăn nốt kem trong cốc cookie...

[Biệt thự họ Trương..]

-Chuyện thu mua là chuyện gì thế anh?

Tôi ngồi xuống ghế thờ. Hôm nay là ngày gì nóng thế, căn biệt thự này luôn bật hệ thống điều hòa 24/24 mà sao tôi vẫn tứa mồ hôi như thường. Nam Phong xoa xoa đầu tôi rồi nhắc nhở:

-Em không cần bận tâm. Hôm nay nóng, tối nay tôi đưa em đi chỗ này.

Tôi thấy anh cứ thích lấp liếm đi câu hỏi của tôi thế nhỉ? Có chuyện gì sao?

7h tối...

-Đi đâu vậy? Em thực lòng không muốn ra ngoài chút nào.. nóng lắm.

Tôi ngồi trong xe oto, than vãn với anh. Anh cười rồi nói:

-Đi chỗ này mát ngay!

Xe Nam Phong dừng trước cổng Royal City. Tôi đã tới đây một hai lần gì đó với hai đứa bạn rồi...

-EM KHÔNG BIẾT CHƠI TRÒ NÀY ĐÂU HUUH

Tôi gần như thét lên khi anh dẫn tôi vào khu trượt băng. Lần trước đi với Tiên Tiên cả hai đứa đều sợ không dám chơi...

[Royal City, sân băng..]

-Đi kiểu gì nhỉ?

Tôi cầm hai chiếc giày trượt ngồi xuống ghế. Nhìn mọi người xung quanh đều xỏ vào dễ dàng mà sao tôi thấy khó dẽ?

-Em chưa xong sao?

-Em không biết đi giày này...

Tôi nói với âm lượng cực nhỏ. Nam Phong chau mày rồi quỳ một chân xuống, tay cầm chân tôi xỏ vào một bên giày. Khỏi cần nói, với vẻ lạnh lùng công tử của anh từ khi bước vào đã làm say đắm bao nhiêu người ở sân băng này rồi. Giờ còn hành động rất ga lăng mà đáng yêu này nữa.. mọi người xung quanh nhìn tôi

“hâm mộ”, ánh mắt ước ao tôi là họ. Tôi thì ngượng tới chín mặt, ai đời để người khác đi giày ình.. quá què luôn.

-Em lấy cái đó làm gì?

Anh nhíu mày khi thấy tôi với lấy con cánh cụt, một vật giúp người chưa biết chơi khỏi bị ngã.

-Để em không bị ngã chứ sao?

-Tôi là gì của em? Tôi để em ngã ư?

-Anh là siêu nhân, em bỏ nó lại là được chứ gì?

Tôi xí một cái rồi bám tay Nam Phong đứng dậy. Tôi đứng dạng hai chân, hai tay thì bám chặt vào Nam Phong. Vậy là chúng tôi bắt đầu trượt băng.

-Em bỏ tay ra..

-Không. Em sợ ngã lắm.

Tôi run rẩy khi Nam Phong quay người lại đối diện với tôi, hai tay anh nhẹ nắm lấy bàn tay tôi. Anh trượt băng chắc giỏi lắm, trái lại tôi thì đứng còn chưa vững. Mặt mày tôi co cứng lại vì sợ khi Nam Phong bỏ tay ra...

17. Chương 17: Công Bố Chính Thức

-Aaaa em biết trượt băng rồi.

Tôi trượt sau Nam Phong, miệng không ngớt reo hò vì vui sướng. Anh dừng lại bắt chợt làm tôi mất đà.. trên sân băng, bao nhiêu ánh mắt đổ dồn về hai chúng tôi.. tôi đã nhanh vòng tay qua eo Nam Phong, ôm chặt, cả người tôi áp sát vào tấm lưng săn chắc của anh.

-Em ôm tôi chặt như vậy mãi nhé.

Anh nhẹ nhàng nói, lời nói đầy “mùi mặn”, khác xa với hình ảnh lạnh lùng thường thấy. Ban đầu tôi tưởng anh chỉ là một người lạnh lẽo, khô khốc, ai mà ngờ được chứ! Đúng là tình yêu có khả năng biến việc không thể thành có thể mà...

-Yum Yumm

Tôi cầm thìa lên ngậm vào miệng. Trước mặt là một nồi lẩu kem ngon tuyệt. Đủ vị dâu rừng, vani, choco, xoài, khoai môn,... luôn. Tôi nhìn anh rồi cúi xuống xúc một thìa choco to rồi giơ lên trước miệng anh:

-Aaa

-Em nghĩ tôi là trẻ con à?

Anh nhìn tôi rồi lấy thìa, xúc một góc lớn ở phần kem vani cho vào miệng. Tôi hét lên:

-Vani là của em!

Tôi giận giữ cho thìa kem đang dần chảy nước vào miệng. Kem lạnh tan dần trên đầu lưỡi, ôi sao mà mê li tới vậy...

[Tập đoàn MT,...]

-Anh gọi em tới đây làm gì?

-Anh và em yêu nhau đi.

Gia Khang gác chân trên bàn làm việc, anh nhìn Minh Anh đang đứng trước mặt.

-Em có nên coi đó là lời tỏ tình không? Hay chỉ là một đề nghị để anh bắt đầu một kế hoạch nào đó?

-Tùy em. Mai mở cuộc họp báo. 8h tại The Megazine Best.

[Biệt thự họ Trương..]

Tít Tít.. :tiếng báo tin nhắn:

-Tin nhắn gì vậy anh?

Tôi bắt đầu tò mò về các cuộc gọi và tin nhắn của Nam Phong. Đây là quan tâm người yêu sao ^^ . Nam Phong đọc xong tin rồi nhét điện thoại vào túi quần. Kéo tôi ngồi gần anh hơn. Tôi dựa lưng vào người anh.

-Mai Gia Khang và Minh Anh họp báo công bố lễ đính hôn.

-Thật sao?

Tôi thốt lên vui sướng, quay người nhìn anh. Tôi cầm tay anh, mặt thì hớn hở:

-Vậy là em không lo gì nữa rồi. Gia Khang chắc đã nhận ra không yêu em.. chắc anh ấy vui lắm. Mai anh đi chứ?

-Em đi thì tôi đi. Cũng tới lúc tôi cần làm một điều rồi..

-Điều gì thế?

Tôi thở thê nói, nhìn anh tò mò. Anh nở nụ cười gian rồi bế thốc tôi lên vai, anh giữ chặt hai chân của tôi để tôi không dấy dựa được...

[Chủ nhật, 7h30..]

Tôi nhìn thấy Nam Phong đang đi giày, anh hôm nay rất đẹp trai. Chiếc áo len ghi mặc ngoài sơ mi, khoác áo khoác da đen bóng bẩy, jeans rách và đôi convers đen trắng. Anh thấy tôi ngẩn ra nhìn anh thì cười:

-Đi moto hay oto?

-Hả? Gì cũng được.

Tôi bình tĩnh, nhìn anh rồi cười lấy lệ. Hôm nay tôi cũng giản dị hết anh, len cổ cao với họa tiết xoắn, khoác áo khoác layer bên ngoài, dưới là jeans rách màu xanh nhạt. Tôi cũng lấy đôi convers trùng màu với Nam Phong.. sao tôi thấy anh có nhiều thứ giống tôi thế nhỉ?

-Em có muốn ăn sáng không?

Anh ngồi trên moto, kính mũ bảo hiểm kéo xuống sau khi nhắc nhở tôi. Tay ném chiếc mũ bảo hiểm kitty cho tôi. Tôi luống cuống đỡ rồi đội vào.

-Anh đừng có nghĩ em là cầu thủ bóng chày nữa được không?

Tôi nói cho anh rồi kéo kính bảo hiểm xuống, trèo lên xe.

[The Megazine Best..]

-Anh ấy tổ chức ở đây sao?

-Ừ.

Tôi nhớ lại lần công bố giả trước mà hãi hùng. Tôi cầm tay anh đi vào trong. Khi này vẫn khá sớm nên chưa có nhà báo, phóng viên nào có mặt.

-Hai người tới đây làm gì?

Gia Khang đang nhắc nhở nốt phần phụ để chuẩn bị bắt đầu chương trình thì nhìn thấy hai chúng tôi.

-Chúc mừng anh nha! Em không ngờ..

-Ai mời hai người tới?

-Minh Anh. Bảo Nhi, chúng ta ra kia ngồi.

Nam Phong trả lời rồi liền tay kéo tôi đi theo, tôi nhìn chân chân Gia Khang. Anh không thấy tôi hay sao? Kiểu thái độ gì vậy chứ?

-Hôm nay chúng tôi muốn...

Gia Khang và Minh Anh đang chuẩn bị công bố tin quan trọng thì bỗng tiếng hét ở đâu đó:

-Thiếu gia Nam Phong đang ngồi cạnh Vũ Bảo Nhi.

Tôi và Nam Phong ngồi góc khuất nên không ai nhận ra. Tự nhiên có tiếng hét làm cả căn phòng náo loạn. Gia Khang cũng mất bình tĩnh, nói vào mic:

-Chúng tôi sẽ đính hôn.

Cả khán phòng như quên nghe lời công bố nóng nảy vừa rồi, ai nấy đều bàn tán:

“Chẳng phải Vũ Bảo Nhi kia sao? Sao ngồi đó được?”

“Người yêu cũ lại ngồi đây làm gì?”

“Nam Phong sao lại nắm tay Bảo Nhi thế kia? Chuyện gì vậy?”

Tất cả chuyển hướng máy ảnh, máy thu âm, mic về phía hai chúng tôi. Anh nắm tay tôi rất chặt, tôi cũng vậy. Anh bất ngờ đứng dậy:

-Tôi là Trương Nam Phong. Còn đây là Vũ Bảo Nhi, người yêu của tôi.

Anh tuyên bố một cách đồng dục. Từng chữ anh nói ra đều rất kiên định. Mọi người được phen, liền hỏi:

-Chả phải cậu và Gia Khang là bạn thân, còn cô đây... là người yêu cũ của...

-Việc công bố đó là giả. Bảo Nhi và Gia Khang chỉ muốn làm dụ tin nhằm mà các vị tung ra. Còn tôi và cậu ta đã chính thức không còn là bạn thân.

Nam Phong nhìn về phía Gia Khang đang như một ngọn lửa cháy hừng hực. Rồi kéo tôi ra khỏi nơi này...

[Biệt thự họ Trương..]

-Anh..

-Sao?

-Vừa nãy.. anh.. sao làm vậy?

-Vì đến lúc em chính thức là bạn gái tôi.

-Nhưng...bố anh...ông ấy...

-Ông ta chả liên quan tới chúng ta. Em đừng bận tâm.

-Nhưng...

-Em muốn ăn thì đừng có mà nhưng nữa.

Anh đứng dậy, cầm lấy chìa khóa xe. Chắc anh đã nghe thấy cái bụng của tôi biểu tình từ lúc về. Tôi ngậm luôn miệng, luống cuống cầm áo khoác chạy theo anh.

[Trên đường,..]

-Anh... sao hình chúng ta lại ở trên kiaa?

Tôi thẳng thốt lên khi nhìn ra ngoài, các bảng led quảng cáo đều có hình hai chúng tôi khi ở buổi họp báo sáng nay, tôi thì ngơ ngác nhìn anh, anh mặt lạnh lùng, tay trong tay. Anh vẫn lái xe, không tỏ vẻ gì quan tâm tới câu nói của tôi. Tôi xì một tiếng rồi nói mĩa, âm lượng cực nhỏ:

-Chắc anh lên đó mấy chục lần rồi nên quen. Chắc cũng nhiều cô lên cùng...

Anh dừng xe đột ngột, tôi xúu nữa lao ra khỏi xe rồi. Đầu đập nhẹ vào thành xe trước.

-Aaaaa anh sao làm vậy hả?

Tôi xoa xoa đầu, lăm lét nhìn anh. Anh có nhất thiết phải trả thù kiểu đó không? Nhỏ mọn. Anh chắc nghe thấy câu nói một mình của tôi, mặt rất nghiêm nghị, dứt khoát:

-Em là người đầu tiên. Đừng có nghĩ tôi như vậy! Tôi không thích. Em rõ chưa?

Tôi bặm môi, quay sang nhìn anh mà tức nổ mắt. Đừng xe bắt chẹt làm người ta bị u trán thì thôi lại còn trách người ta. Ai khiến anh nghe chứ? Bực mình.

[K-food,...]

-Ăn ở đây ạ?

-Đừng nói với tôi em cũng dị ứng đồ Hàn nhé!

-Anh có ý gì vậy hả? Em mới hỏi thể thôi mà.

Tôi dẫu mở, anh mở cửa xe đi xuống. Tôi cũng nhanh tay mở cửa. Vừa đóng cửa xe thì Nam Phong mặt hầm hầm, áp sát tôi vào thành xe. Người tôi co rúm lại, hai tay bấu sát mép áo. Anh cúi mặt xuống, gần:

-Tôi nói em bao nhiêu lần thì em mới nhớ? Việc mở cửa xe là của tôi. Hiểu không?

Tôi gật gật đầu, mặt tỏ vẻ ân hận. Anh cười nhẹ rồi tay rút túi quần, đi về phía cửa chính nhà hàng. Tôi vượt ngực, thở phào nhẹ nhõm. Đúng là đặc biệt kèm dị biệt. Chẳng ai có kiểu lãng mạn khác người như anh Nam Phong này cả. Như kiểu giết người tới nơi rồi. Tôi vừa nghĩ, vừa lạch bạch chạy theo anh.

-Anh... mọi người nhìn.

Tôi giờ quynh menu lên che mặt, nói với anh. Anh giật nhẹ quynh menu từ tay tôi, tôi úp mặt xuống bàn. Chị phục vụ đứng cạnh cười nhỏ rồi lại quay sang Nam Phong, nhìn chằm chằm.

-Em không muốn ăn gì sao?

-Cho em một bánh gạo cay, mì lạnh và một nước khoáng có ga.

Tôi vẫn úp mặt xuống bàn, miệng gọi món. Nam Phong ẩn đầu tôi lên, tôi thấy anh hôm nay thần nhiên quá mức. Lần trước lúc ở nhà hàng Nhật, anh kính mũ che kín mà lần này lại để ọi người nhìn. Cái khuôn mặt đẹp hút hồn thể kia thì sao có thể không bị nhìn ngó được chứ? Tôi thì khác, muốn giấu mặt đi còn không được đây. Cứ bị mọi người nhìn mà phát rợn.

-Em mau ăn đi.

Nam Phong gấp một miếng kim chi lên giờ trước miệng tôi. Tôi nhìn mọi người xung quanh, ai cũng há miệng như chờ miếng kim chi kia cho vào vậy. Tôi lại nhìn anh, ánh mắt hết sức mang ý:" Anh hãy tự ăn đi."

Nhưng vừa nghĩ, cái mồm tôi tự động mở ra. Ôi mẹ ơi, bao nhiêu người trong nhà hàng này đều nuốt nước bọt ừng ực, từ nhân viên tới khách ăn đều nhìn ngó chúng tôi. Đang ăn gần hết đồ thì một đám người quần áo đen, kính đen lao vào nhà hàng. Một tên nhìn như đầu xỏ tia mắt một lượt nhà hàng rồi dừng ở tôi. Tôi ngơ người nhìn, anh đang ăn ngẩng lên thấy tôi vậy liền quay lại. Anh lập tức đứng dậy, rút thẻ ngân hàng ra đặt lên bàn, tay kia kéo tôi đi theo. Mấy người áo đen cũng chạy theo.

Anh kéo tôi ra bằng cửa sau, chưa đầy 5 , tôi và anh đã trong một cuộc rượt đuổi ác liệt. Anh cầm tay tôi chạy qua nhiều con phố, tôi chốc chốc lại quay ra sau nhìn thì thấy đám người áo đen vẫn chạy theo ngay sát chúng tôi.

-Em nhanh chân lên.

Nam Phong kéo tôi vào chợ đêm đông nghịt người. Đám người áo đen cũng cố len lỏi nhanh để bắt được chúng tôi. Hết chợ, đám người kia vẫn đang theo sau. Anh đang chạy thì dừng lại, kéo tôi vào một con ngõ nhỏ hẹp. Tôi và anh áp sát vào nhau. Tôi thở không ra hơi, người đầm đìa mồ hôi. Anh cũng không hơn, trán lấm tấm mồ hôi, hơi thở mạnh mẽ có hương bạc hà mát lạnh cứ phả vào mặt tôi. Tôi lấy cái khăn tay ra, thấm nhẹ lên trán anh. Anh nhìn tôi, ánh mắt chan chứa tình yêu. Tôi mỉm cười với anh...

-Chúng mày lên kia xem, mấy đứa còn lại theo tao.

Giọng tên đầu xỏ vang lên. Chúng không thấy tôi và Nam Phong nên chắc tức lắm.

Sau khi thấy chúng đã đi xe chỗ chúng tôi, Nam Phong và tôi trở lại nhà hàng lấy xe để về nhà...

[Trên đường..]

-Đường này lạ thế?

Tôi nhìn phía trước rồi nhìn sang bên cạnh, đường này không phải về biệt thự.

-Chúng ta sẽ ở Times hôm nay.

Times City á? Chẳng phải là nhà của Bảo Minh ở đó sao? Tôi phải gọi cậu ta mới được.. có cậu ta bảo vệ cho tôi khỏi Nam Phong lúc nguy cấp thì tốt quá. Tôi hí hoáy nhắn tin cho Bảo Minh thì anh cũng lao xe xuống hầm.

[Chung cư Times City..]

Nam Phong mở khóa cửa rồi đi vào. Đúng là chung cư cao cấp, hiện đại từ công tắc đèn. Tôi cởi giày rồi chạy vào xem nhà. Có 1 phòng khách, 3 phòng ngủ, 1 phòng bếp. Nam Phong đặt xuống bàn hai cốc nước, tôi cầm cốc lên tu ừng ực.

-Em chắc chết mất. Mấy người đó là ai thế?

-Người của bố anh.

-Của bố anh. Sao lại đuổi theo chúng ta?

-Thôi em nghỉ đi. Tôi đi chỗ này, tối em muốn ăn gì?

-Em muốn ăn ngủ... à nhầm đi ngủ.

-Vậy lúc muốn ăn nhắn tin cho tôi.

Nam Phong xoa xoa đầu tôi rồi đi. Tôi ngã người xuống sofa rồi ngủ...

[Trụ sở UBS..]

-Ông định làm gì nữa?

-Nếu con không nghe ta thì ta sẽ... sẽ làm nhiều điều tối con bé kia.

-Ông... nếu ông chạm vào một sợi tóc của Bảo Nhi, tôi sẽ giết ông.

-Mày.. tao nuông chiều mày quá rồi nên mày mới thành ra thế này phải không?

-Tôi thành gì cũng đều tại ông thôi.

Nam Phong đập mạnh tay xuống bàn, giọng giận giữ. Anh quay bước ra cửa, trước khi đi, anh nói:

-Ông nên nhớ đấy. Đừng chạm vào cô ấy.

[Căn hộ Times..]

-Bảo Nhi.

Nam Phong chắc đã về và gọi tôi. Tôi cố gượng dậy nhưng tôi bị vật xuống đất vì cơn đau bụng dữ dội.

-Bảo Nhi.. em sao vậy?

Nam Phong chạy vào đỡ tôi, mặt hốt hoảng vô cùng.

-Hầy.. tại anh đi lâu quá để em đói meo ý mà.

Tôi cười gượng, tay xoa xoa cái bụng đau.

-Em đau lắm không? Tôi gọi bác sĩ nhé.

Nam Phong đỡ tôi lên ghế, tay rút điện thoại ra. Tôi bắt đầu đau tới mức vã mồ hôi hột. Tôi rịn đầu vào tay anh.

-Trưa này cô bé ăn phải đồ cay phải không?

Bác sĩ ôn tồn hỏi. Tôi chỉ gật đầu nhẹ. Anh đưa bác sĩ ra ngoài.

-Cô ấy lại đau dạ dày?

-Đúng. Cậu nên để ý tới cô ấy hơn. Tình trạng dạ dày của cô ấy đang tồi đi. Nếu không cẩn thận với đồ cay thì sẽ nguy hại tới tính mạng.

Bác sĩ tháo kính mắt ra. Kê vài đơn thuốc rồi ra về.

-Anh... em đói.

Tôi rên rỉ. Nam Phong ngồi xuống cạnh tôi sau khi tiễn bác sĩ. Anh với dáng vẻ ân cần, nhẹ nhàng hỏi:

-Em muốn ăn gì?

-Ăn mì bò ^^

Tôi tíu mắt trả lời, cái bụng vẫn đau âm ỉ nhưng không làm tôi thấy no được.

18. Chương 18: Thiếu Gia Độc Đoán

-Oaaaaaa

Tôi nhìn bát mì đầy ự thịt bò đang nóng hổi trước mặt. Tôi cầm đũa lên rồi nhìn anh:

-Ai nấu cho anh thế? Người nấu tốt bụng cho nhiều thịt bò ghê! Hay do em may mắn nhỉ hihi

-Em...

Nam Phong chỉ “em” lên một tiếng rồi không nói gì thêm. Chắc anh định đòi phần với tôi nhưng thấy tôi đang ốm nên thôi đây mà. Tôi cười cười rồi hì hục ăn mì ngon lành.

-Anh quên cho ớt, cho chanh!

Tôi nói trách anh, anh cầm dọn bát đũa rồi nói:

-Em nghiêm cấm không được ăn đồ chua và cay!

-Cái gì? Cấm đồ chua và cay á?

Tôi đứng bật dậy, la lớn. Tôi là con gái, mà con gái thích ăn đồ chua và cay nhất. Bây giờ cấm tiệt là sao? Huhuhuhu ToT

-Đúng. Em nhớ đó.

Tôi uống cốc nước để hạ giận. Không giải thích mà chuyên chỉ cấm đoán vô cơ.

[8h tối, Times city..]

Cả chiều tôi ở lì trong phòng, cứ hết nằm ngủ rồi lại ra cửa sổ ngắm thành phố. Rồi chuyện gì đến vẫn phải đến... tôi đói!

-Anh...

-Em ra đây là gì?

Nam Phong ban chiều thấy thái độ của tôi nên không vừa ý. Anh ngồi ở sofa, tay lướt trên bàn phím macbook. Anh đeo kính cận nhìn y hệt một C.E.O thành công, không giống một sách tỷ nào! Tôi mặt làm bộ dạng cún con, mắt long lanh, mũi chun chun, môi chu ra rồi ngồi xuống cạnh anh:

-Thôi mà.. em biết lỗi rồi. Em biết anh chỉ muốn tốt cho em.

Tôi nhìn anh chăm chăm rồi nói ra cái câu mà chưa bao giờ tôi nghĩ sẽ phải nói với Nam Phong. Quá là kiểu người cầu xin tha thứ..

-Em nói thật không? Hay chỉ vì em đói nên mới nói những lời như thế?

Nam Phong dừng đánh máy, quay sang nhìn tôi soi xét. Tôi mặt ửng xuống, môi bĩu rồi lí nhí:

-Tại em đói! Nhưng chỉ là một chút xíu liên quan tới câu nói ban nãy.. em biết lỗi thật mà.

-Được rồi. Tôi bắt đầu nuôi một con ỉn con rồi.

Anh gập máy tính rồi quay sang véo hai má phúng phính của tôi. Lại được đà đây mà.. nhưng mà cố chịu đi, ăn no rồi quay lại trả thù cũng không muộn đâu!

[Kem Quán]

-Cho em một chanh...cam...

Tôi gọi đồ uống nhưng toàn vào đồ cấm... Nam Phong nhìn vẻ khó xử của tôi rồi giắt lấy quyển menu:

-Một lẩu kem vani và socola!

-Đúng rồi. Ăn kem là tốt nhất.

Tôi cười cho có rồi nhìn Nam Phong:

-Anh.. em bị bệnh gì nặng lắm à? Sao cấm tiết đồ chua cay thế?

-Em bị bệnh dạ dày.

-Ôi dời ạ!

Tôi thốt lên, bệnh đó tôi lạ gì nữa. Ngoài hen, tôi bị dạ dày từ bé. Tôi bị bệnh vậy nhưng lại cực khoái đồ chua cay... ớt lúc nào ăn cũng chẳng thấy cay bao giờ, đồ chua ăn vào nhắm mắt nhắm mũi mà vẫn khẳng khẳng không chua. Tính tôi nó vốn vậy rồi nên giờ cấm ngứa miệng lắm!

-Đó! Anh khỏi lo!

Sau một hồi kể lể và giải thích cho Nam Phong thì anh vẫn khẳng khẳng:

-Em cấm không được đụng tay vào đồ cấm! Nghe chưa?

-Nghe rồi nghe rồi.

Tôi nhại lời anh rồi cười hì hì. Anh kéo tôi nằm vào đùi anh, mặt áp sát vào mặt tôi, nói giọng đe dọa:

-Em thích nói kiểu đấy không?

-Dạ không..

Tôi sợ nhăn mặt, anh toàn làm tôi rơi vào thế nguy hiểm.

[Sáng hôm sau,..]

-Bác nói cái gì cơ?

Giọng Nam Phong lớn tiếng, mới sáng ra đã có chuyện gì vậy? Tôi uể oải vươn vai, cố lết ra ngoài xem tình hình.

-Được rồi. Cảm ơn bác!

Nam Phong cúp máy, ném thẳng điện thoại xuống đất vỡ tan ngay trước mắt tôi. Tôi trợn tròn mắt kinh sợ. Ai đã làm anh tức tới mức này.

-Em đi ăn sáng một mình nhé. Tôi có việc gấp cần giải quyết.

Anh chuyển ánh mắt dịu dàng nhìn tôi, thơm vào trán tôi một cái rồi đi khỏi. Tôi nhìn theo bóng dáng anh mà thắc mắc nhưng rồi cái bụng réo rất lên, tôi nhắc máy gọi Bảo Minh..

[The Best Magazine..]

-ÔNG LÀM GÌ VẬY HẢ?

-Như con thấy, tập đoàn ta đã thu mua tập đoàn Vanga thành công.

-TÔI HỎI ÔNG, ÔNG LÀM GÌ VẬY?

-Con. Tốt nghiệp lớp 12 tới xong sẽ đính hôn với Vũ Mai Linh, tiểu thư của tập đoàn Vanga.

-Ông bị gì vậy? Ông hết bắt tôi lấy Hạ Từ Vĩ, bây giờ lại là Vũ Mai Linh? Ông điên à?

-Đừng nói gì nữa. Ta có chuyến bay về Thụy Sĩ rồi. Mai mẹ con sẽ về Việt Nam. Nhớ đón bà ấy!

Chủ tịch Trương Vương Long đứng dậy, Nam Phong đã tới muộn. Buổi họp báo tổ chức rất sớm và mọi chuyện đã ăn bài, anh không thể thay đổi. Anh chăm chăm nhìn ông bố mình mà tưởng tượng, nếu giờ có một khẩu súng ở đây. Anh sẽ bắn chết ông...

[Highland coffee..]

-Aa.. ngon quá.

Tôi uống một ngụm sữa trắng, ngược mắt nhìn TV ở quán.

“Sáng nay, 12/3, tại trụ sở họp báo The Best Magazine, tập đoàn ngân hàng UBS đã thu mua thành công tập đoàn thời trang Vanga. Câu hỏi được đặt ra là, tại sao ngân hàng lại thu mua thời trang? Tin tiếp theo, chính phủ...”

#Choang

Cả cốc sữa trên tay tôi tuột rơi vỡ tan tành. Bảo Minh cũng đã nghe thấy bản tin vừa rồi. Cậu chàng sững sờ nhưng điềm tĩnh đứng dậy thanh toán rồi kéo Bảo Nhi ra khỏi quán.

[Chung cư Times..]

-Nam Phong đâu?

-Đi có việc rồi.

Bảo Minh đưa tôi về căn hộ của Nam Phong. Tôi thất thần ngồi nhìn về một hướng vô định, Bảo Minh tỏ ra lo lắng vô cùng. Tiên Tiên cũng biết tin nên gọi Bảo Minh xem tình hình. Chừng 10 sau, Nam Phong về.

-Thôi. Hôm nay cậu nghỉ học đi. Tôi sẽ xin phép cho!

Bảo Minh đứng dậy, nói với tôi rồi ra về. Nam Phong cởi giày, ngồi xuống cạnh tôi. Tôi đứng dậy, đeo cặp trên vai định bỏ đi:

-Cậu ấy bảo em nghỉ mà. Anh cũng nói em nghỉ hôm nay. Ngồi xuống.

-Chả có lí do nào để nghỉ cả! Anh không có quyền bắt tôi làm gì cả! Đồ lừa đảo.

Tôi nhìn Nam Phong mà nức cười. Sao tôi không nghĩ tới việc tự dừng anh ta đòi tôi lấy lại giấy tờ của tập đoàn nhỉ?

-Em – vừa – nói – gì?

-Tôi nói anh không có quyền bắt tôi làm gì hết! Thiếu gia LỪA ĐẢO ạ!

Tôi cố nhấn mạnh từ lừa đảo để anh ta biết mình đã lộ bộ mặt thật.

-Em nói lại xem. Tôi không nhượng bộ đâu!

-Ai cần nhượng bộ? Anh lấy giấy tờ của tập đoàn của bố tôi để đưa cho bố anh? Thế không phải lừa đảo sao?

Tôi tức tới phát khóc. Tôi khóc gào lên.

-Tôi hỏi anh. Tại sao anh làm thế với tôi? Trả tập đoàn lại cho tôi ngay. Trả ngay. Tôi sẽ kiện các người.
Tôi quệt nước mắt rồi dùng cảm bứt tay khỏi tay Nam Phong, đi ra khỏi căn hộ.

19. Chương 19: Giận Dỗi Là Có Hại

-Chúc mừng nha.

-Tôi biết tin rồi nhé. Cung hỉ.

-Sướng nhất hội rồi nhé.

Những đứa con gái chu mỏ, không ngớt lời chúc mừng Mai Linh. Tôi thất thần bước vào lớp, Minh Anh tay khoanh trước ngực tiến lại:

-Mày còn mặt mũi tới lớp sao?

-Tránh ra.

Tiên Tiên đẩy Minh Anh ra một bên rồi kéo tôi ra khỏi lớp.

[Sân thượng, trường Newton..]

-Chuyện gì vậy? Nam Phong đâu?

-Anh ta lừa tao. Như mày thấy trên TV thôi, tao để công ty do bố tao tay trắng làm nên vào tay người khác!

Tôi nhếch môi, nụ cười mà chưa bao giờ tôi cười. Một nụ cười đầy thất vọng và u buồn. Tiên Tiên nhìn tôi rồi hơi sợ:

-Mày đừng nghĩ thế! Tao cá là Nam Phong không làm trò tiểu nhân đó đâu! Mày chưa biết chuyện gì thì...

-Chưa biết chuyện gì? Sao ai cũng coi tao là đứa không biết gì thế? Mày cũng nghĩ đầu tao để trồng hoa sao? Tao thật buồn.

Tôi như bị lời nói của Tiên Tiên kích động, tôi gào lên điên dại rồi bỏ đi...

[Sân trường Newton..]

-Bảo Nhi! Em đứng lại cho tôi.

Bao nhiêu con mắt của các học sinh nhìn tôi và anh. Tôi vừa chạy xuống sân thì thấy Nam Phong, tôi đi lướt qua anh nhưng bị giữ lại. Anh cũng đang tức giận không kém gì tôi. Tôi dừng bước rồi quay lại nhìn anh, cười nhạt:

-Bỏ tay tôi ra.

Anh nhìn tôi, ánh mắt đã hết sự dịu dàng bao ngày qua, giờ đây như một con dao bằng đá sắc lẹm. Anh hầm hừ nhìn tôi, con người này toát ra một luồng khí lạnh cóng như ở Bắc Cực.

-Em đừng nói gì cả. Đi theo tôi.

#Bóp

Tôi giơ thẳng tay, tát một cái nghe thấy rất vào mặt Nam Phong. Tất cả mọi người ồ lên đáng sợ. Ai cũng lăm lăm nhìn thái độ của Nam Phong. Anh đã điên lên thật rồi. Anh bỏ mạnh tay tôi xuống rồi găm gừ:

- Em.làm.gì.vậy?

-Anh là đồ lừa đảo. Cái tát đó là của anh, Trương Nam Phong ạ. Đừng có gặp tôi nữa. Tôi hận anh!

Tôi quát lên, tay nắm chặt, những gân mạch máu nổi lên... có vẻ như tôi tức thật sự. Tôi quay bước đi nhanh ra khỏi trường.

[Bến xe bus..]

Tôi đã ngồi ở bến chờ xe cả một buổi sáng, tôi chính xác là một cái xác không hồn. Cứ từng giây từng phút từng giờ trôi qua, từng chiếc xe bus cứ lần lượt mở cửa đón khách rồi lại đóng cửa đi tiếp.

-Bảo Nhi.

Một giọng nam trầm vang lên. Tôi vẫn chờ ra như tượng. Người nam đó dựng xe, bỏ mũ bảo hiểm ra rồi ngồi xuống cạnh tôi:

-Hôm nay em nghỉ học à?

Cái giọng trầm đó làm tôi vô thức quay sang nhìn gương mặt người con trai ngồi cạnh... tôi ngạc nhiên tới kinh hãi. Người con trai ngồi cạnh là Gia Khang. Tôi nói lắp bắp vài từ:

-Sao...sao anh...

Tôi chẳng nói nổi một câu. Tôi lại quay ra nhìn đường nhìn xe cộ. Gia Khang thấy thái độ của tôi liền lên giọng:

-Trưa rồi. Em chưa muốn ăn sao?

Tôi lắc đầu chậm chậm, cái bụng thường ngày rất dễ “nổi dậy” mà hôm nay cũng im lặng lạ thường, tâm trạng tôi lúc này đã quyết định tất cả.

-Em đi theo tôi.

Gia Khang kéo tôi lên xe rồi phóng đi.

[7h tối, Bar'n'Club..]

“Sometime you wonder..”

Chuông điện thoại reo, màn hình hiển thị tên “Nam Phong đẹp trai”.. chắc anh ta đã tự ý thay tên trong danh bạ! Tôi tắt máy rồi nhét vào túi áo. Gia Khang đã ngồi cùng tôi từ lúc đưa tới đây đến bây giờ. Bar lúc tôi đến chẳng có ai nhưng giờ lại khác, đông người dần. Tôi vẫn ngồi trên quầy bar, khoanh tay trên bàn rồi gục mặt xuống. Gia Khang như tôi để ý đã uống mấy cốc rượu loại nhẹ, anh bắt cần... khác hẳn người ngày xưa. Tôi bật dậy, tay với lấy chai rượu vodka dốc thẳng vào họng. Tôi vừa uống, hàng loạt hình ảnh hiện lên:

“-Tôi ở đây rồi.”

“-Em ôm tôi chặt như vậy mãi nhé.”

“-Em cấm không được đụng tay vào đồ cấm! Nghe chưa?”

“-...”

Nước mắt trào ra, tôi dốc gần nửa chai vodka thì ngã xuống sàn nhà.

-Huhuhuuhu tại sao anh lại đối xử với tôi như vậy? Tại sao tôi lại yêu anh chứ? Tại sao TRƯỞNG NAM PHONG...

tôi ngồi trên đất mà gào khóc, Gia Khang lạnh nhạt đỡ tôi dậy.

-Em đừng đau khổ nữa.

Gia Khang đứng đối diện tôi, anh nhẹ nhàng nâng cầm tôi lên và gần.. gần hơn.. anh hôn lên môi tôi...

Cùng lúc đó..

-Vũ Bảo Nhi! Em dám tắt máy của tôi sao?

Nam Phong đứng trước cửa quán Bar'n'Club, anh cảm thấy rất đúng đắn khi cài đặt xác định vị trí trên máy của Bảo Nhi.. anh sợ cô bị lạc như lần ở Hàn Quốc nên đã làm vậy

.. tắt cả vì anh sợ lạc cô! Nam Phong mở cửa bước vào, thay vì đi vào và kéo Bảo Nhi ra ngoài thì anh đứng hình, tay nắm chặt, nổi các mạch máu đỏ hằn lên. Anh đang thấy bạn gái của anh môi kề môi với bạn từng

thân của anh. Nam Phong lập tức lao vào, kéo Gia Khang ra với một lực rất mạnh làm tôi cắn vào môi Gia Khang trước khi anh chàng ngã ra sàn, mọi người xung quanh ồ lên kinh sợ rồi đều né sang một bên:

-Mày thấy Bảo Nhi nồng nhiệt không? Cắn cả môi của tao này!

Gia Khang quệt giọt máu nhỏ ở môi rồi đứng dậy. Nam Phong xô vào, cầm vạt áo của Gia Khang:

-Mày muốn gì?

-Tao muốn mày mất con nhỏ kia.

Gia Khang mặt du côn, tay chỉ về phía tôi đang dần dần gục ngã xuống đất.

-Bảo Nhi. Bảo Nhi

Nam Phong chạy lại đỡ tôi rồi lay mạnh người tôi, tôi lan man mấy câu mang hơi rượu rồi gục hẳn:

-Anh cút đi. Tôi ghét anh.

20. Chương 20: Nguy Cấp

[Vins Hospital..]

-Bảo Nhi đâu? Anh làm gì bạn tôi hả? Sao nó phải vào viện?

Tiên Tiên hét vào mặt Nam Phong đang thất thần ngồi ở dãy ghế chờ phòng cấp cứu. Nam Phong đã đưa Bảo Nhi vào viện ngay khi cô ngất đi trong vòng tay anh...

-Từ Từ. Ngồi xuống đã.

Bảo Minh nén cơn thịnh nộ của Tiên Tiên lại rồi kéo nó ngồi xuống ghế.

-Bảo Nhi sao rồi?

-Đang làm phẫu thuật.

-Phẫu thuật? Sao lại phải thế?

-Cô ấy không ăn gì cả mà lại tu nửa chai vodka, dạ dày không chịu được.

Nam Phong trả lời lần lượt câu hỏi mà Bảo Minh đặt ra. Tiên Tiên thì liên mồm lẩm bẩm cầu trời cho Bảo Nhi.

15 trôi qua.. một y tá chạy ra từ phòng cấp cứu:

-Ai ở đây nhóm máu OB?

-Tôi

-Mời anh đi kiểm tra và lấy máu ngay. Bệnh nhân Vũ Bảo Nhi bị mất máu mà ngân hàng máu của bệnh viện còn quá ít nhóm máu này.

Cô y tá nói với Nam Phong – người có nhóm máu OB, anh nhanh chóng hết mức đi theo...

-Bao giờ thì cô ấy tỉnh lại?

Nam Phong hỏi trưởng khoa – người trực tiếp phẫu thuật cho Bảo Nhi. Bác sĩ lật giở tập hồ sơ bệnh án rồi nói:

-Thuốc mê vẫn đang còn tác dụng nên khoảng 1h nữa bệnh nhân mới tỉnh lại. Cần 1 tuần để hồi phục và theo dõi.

-Được rồi. Cảm ơn ông.

Nam Phong nói rồi bước ra khỏi phòng trưởng khoa.

Hành lang bệnh viện..

Dáng người con trai cao ráo in bóng xuống sàn nhà. Anh từng bước từng đi tới phòng bệnh vip1, nơi người yêu anh đang trong đó. Anh cuối đầu trầm lặng, cái vẻ lạnh lùng đó làm cô y tá vừa mở cửa bước ra không khỏi giật mình nhưng rồi lại bị hút hồn.

-Hai người về đi. Tôi sẽ chăm sóc cô ấy.

Nam Phong lên tiếng, Tiên Tiên đứng dậy, định nói gì đó nhưng bị Bảo Minh kéo ra về...

-Bảo Nhi, tôi xin lỗi em.

Nam Phong nắm tay Bảo Nhi chặt rất chặt. Anh nói rồi thở dài, cái thở dài ngao ngán. Cô chắc không biết anh đã lo cho cô thế nào đâu! Sau khi nhận cái tát “ưu ái” của cô, anh vô cùng giận giữ. Anh giận vì cô không chịu nghe lời anh giải thích. Anh tưởng có thể không yêu cô nữa nhưng không phải, cả sáng anh đã gọi hơn chục cuộc điện thoại cho cô, anh bỏ cả ăn trưa vì đi tìm cô theo GPS để rồi nhìn thấy cảnh anh không muốn thấy... liệu cô có thấu hiểu tấm lòng anh?

[Phòng bệnh Vip1,...]

-Aishh

Tôi rên khê, mắt mở dần ra. Mọi thứ xung quanh nồng nặc mùi thuốc sát trùng làm tôi buồn nôn. Tôi thấy tay mình nặng trĩu một bên, đang định vùng ra thì thấy Nam Phong đang gục trên tay tôi ngủ. Tôi nhìn đồng hồ đã gần chỉ tới số 12. Đã quá muộn mà anh còn ở đây với tôi sao? Mà sao người tôi cứ choáng váng, bụng nhói nhói.

-Em tỉnh rồi à?

Giọng lạnh lùng, khàn khàn vang lên làm tôi dừng những thắc mắc trong đầu lại. Tôi căm ghét nhìn anh rồi nằm xuống giường, kéo chăn lên sát cổ.

-Em dù có ghét tôi tới mức nào nhưng đã hứa thì phải giữ lời. Ai cho em uống nhiều rượu tới vậy?

-Mặc tôi. Anh về đi.

-Em nên suy nghĩ về hành động của bản thân đi. Đừng để tôi phải làm gì tới em!

Nam Phong hơi lên giọng nhưng rồi chỉnh lại chân cho tôi, anh bước ra khỏi phòng.

-Alo.. mà y tới bệnh viện..

-Bảo Nhi, mà y tỉnh rồi à? Mà y ngu à? Sao biết mắc bệnh rồi lại còn uống nhiều tới vậy? Nếu không có Nam Phong hiến máu thì giờ tao đang ở nhà tang lễ với mà y rồi...

Điện thoại rơi xuống nệm. Tôi cứng đờ cả người.

“Nam Phong đã hiến máu cho tôi sao? Tại sao anh ta làm vậy? Nếu đã lợi dụng tôi để được công ty rồi thì nên vứt tôi đi chứ?”-Tôi mơ màng suy nghĩ. Sau chừng 5 , tôi vô thức chạy thục mạng ra hành lang, tìm kiếm bóng dáng quen thuộc rồi thấy anh đang đứng ở cuối hành lang...

-EM XIN LỖI NHƯNG TẠI SAO ANH LÀM VẬY VỚI EM HUUU

Tôi luồn tay ôm chặt Nam Phong từ phía sau, mặt áp vào lưng anh mà khóc. Anh xoay người lại, ôm tôi rồi vuốt vuốt mái tóc:

-Tôi đã nói tôi không làm điều đó. Nhưng lỗi một phần do tôi.. nên tôi cũng xin lỗi em.

Tôi cố vùi mặt vào ngực anh, tay vẫn ôm chặt.

[Biệt thự họ Trương..]

-Em ngủ đi. Em phải nghỉ ngơi một tuần.

Nam Phong cho tôi xuất viện sớm. Anh kéo chăn đắp cho tôi, khuôn mặt tái nhợt.

-Anh... anh ngủ cùng em nhé... trông anh thiếu sức lắm.

Tôi nằm gọn sang một bên, tay đập đập xuống giường. Anh chẳng ngần ngại mà leo lên giường, tựa lưng vào thành giường.

-Anh khỏe. Em ngủ đi.

Nam Phong nói, tôi vòng một tay ôm lấy anh rồi ngủ ngon lành.

21. Chương 21: Tin Tưởng

-Chuyện như vậy ư?

Tôi hét lên trong bất ngờ khi nghe Nam Phong giải thích lại mọi chuyện. Tôi đã sai thật.. chẳng những không nghe anh nói mà còn thẳng tay tát anh trước mặt mọi người...

-Vậy em ân hận điều gì không?

-Hề hề... em á... ân hận gì nhỉ? Anh chắc không đau đúng không? ^^

Tôi cố gắng lấp liếm câu chuyện nhưng anh lại nói thêm:

-Em ngủ xấu quá. Mà hôm qua còn dám rủ anh ngủ cùng!

Tôi phồng má lên, nhìn anh mà thấy ghét >< [trường="” cấp="” 3="”>

-Nhìn kia.. mặt dày chưa? -Khiếp! Đi cùng xe với người đính hôn của em mình..

-Kính chưa.. làm như không có chuyện gì hay sao ý! Tôi vừa bước xuống xe đã lọt tai mấy lời không hay về mình. Tôi đứng đợi anh rồi cùng lên lớp, suốt dọc đường đi, mọi người ủa nhau chỉ trỏ tôi và anh. Anh vẫn giữ thái độ lãnh đạm như một tảng đá vôi, tôi thì lại như đá đang tan... [Lớp 10D1,..] Tôi đi vào lớp trước sự nhìn ngó của tất cả mọi người trong lớp. Máy chiếu bật, những hình ảnh của tôi và Nam Phong rồi lại xen những hình ảnh của Gia Khang cùng tôi ngày hôm qua.

-Như các bạn đã thấy, mọi điều tôi nói là sự thật! Bảo Nhi tà lưà các thiếu gia! Rõ hơn là người đã có đính hôn với tôi và Mai Linh. Trương Minh Anh đứng trên bục giảng, tát máy chiếu. Cả lớp nhìn tôi rồi lắc đầu và bàn tán. Tôi suy sụp hoàn toàn, cố bơ đi mọi chuyện vừa xảy ra và đi về chỗ. Tôi vừa bỏ cặp xuống bàn thì Mai Linh đi cùng Minh Anh về chỗ. Mai Linh giả vờ ả nhẹ Minh Anh làm cô ta va vào tôi. Tôi bị ép bụng vào thành bàn. Tôi nhắm mắt, tay ôm bụng rồi ngồi bệt xuống đất.

-M..máuuuuu Minh Anh ré nhỏ khi thấy tay tôi nhuộm màu đỏ. Đúng lúc Bảo Minh và Tiên Tiên đi vào lớp. Bảo Minh vút cặp trên bục giảng, nhanh tay bế tôi ra khỏi lớp. [Lớp 11D1..]

-Tôi vừa gặp Bảo Minh đó. Thằng bé đầu nấm đẹp trai quá! Mà thấy bé cô bé nào đấy đang chảy máu ở bụng nhìn kinh lắm. Jenny vừa vào lớp đã nói toáng lên. Nam Phong đứng bật dậy, tiến ra bàn của chị ta:

-Cô nói Bảo Nhi?

-À đúng rồi. Vũ Bảo Nhi đấy. Đáng đời vì đã tát cậu sáng hôm qua. Nam Phong chẳng nghe về sau của câu nói, anh chạy ra cầu thang máy nhưng không kịp liền chạy theo cầu thang bộ, miệng lầm bầm: “Tôi đến đây.” [Phòng y tế,..]

-Bảo Nhi lớp 10D1 đúng không? Cô Hồng Nga

- giáo viên y tế của trường tôi. Cô tốt nghiệp khoa Y học hiện đại ở London nên tay nghề rất giỏi!

-Dạ... Tôi trả lời, cả người mệt lử, bụng thì đau liên tục.

-Tránh ra. Cái giọng lạnh lùng nhưng lại rất uy lực, cả đám đông tản ra. Anh bước vào phòng, tôi cố gượng dậy nhưng bị anh ra hiệu nằm yên. Anh ngồi xuống cạnh tôi, đánh giọng:

-Em nằm chờ tôi ở đây. Tôi sẽ đưa em về! Rồi anh lại đứng dậy, đi ra ngoài.. [Lớp 10D1..] Nam Phong với dáng vẻ lạnh lùng đi vào lớp, Mai Linh cùng lũ con gái rú rít lên. Mai Linh đồng đánh chặn Nam Phong lại:

-Anh tới gặp em à? Chúng ta ra ngoài nói chuyện nhé... ở đây em ngại :) -Tôi với cô quen nhau không? Cái vẻ bên lên phát kinh tởm của Mai Linh làm Nam Phong ngứa mắt, anh tránh sang một bên đi về phía bàn Bảo Nhi lấy cặp sách của cô rồi đi ra ngoài.

-Aaa anh à. Mẹ bảo sao hôm qua anh không đón mẹ đây.

-Em liệu lo cho thân mình đi. Nam Phong đung mắt em gái ngay cửa lớp, anh nói cái giọng khiến Minh Anh đang tí mắt cười bỗng biến sắc vì cô ta biết rằng câu nói đó của Nam Phong thật sự mang ý muốn giết cô. ****

-Em đi theo tôi. Nam Phong dìu tôi ngồi dậy nhưng tôi sức không đủ, vừa đứng dậy đã ngồi sụp xuống. Nam Phong đeo cặp tôi trước ngực, quỳ một chân xuống, kéo tay tôi lên cổ anh rồi công tôi. Tất cả học sinh lại bắt đầu bàn tán, thật sự ai nhìn cảnh nfy cũng bất ngờ, ngay chính tôi vẫn chưa quen cách đối xử âm áp này của anh.

Một đại thiếu gia mang tiếng lạnh như đá băng trăm năm giờ lại đeo balo ở phía trước ngực, công bạn gái trên lưng với vẻ ân cần hết mức... có ai tin nổi chứ? [Biệt thự họ Trương..]

-Em cởi áo ra.. Nam Phong vừa đặt tôi xuống giường đã ra lệnh rất kinh khủng. Tôi đang đau nhưng cũng cố gắt lại: -Anh điên à? Em là CON GÁI! Vả lại cô y tế đã băng bó vết thương lại cho em rồi. Nam Phong giờ mới nhận ra câu nói của mình có chút vô lí, anh cười nhẹ rồi ngồi xuống cạnh tôi. Anh kéo chăn lên đắp cho tôi, chỉnh lại nhiệt độ điều hòa.

-Em sẽ phải ở nhà hết tuần này! Không đi học nữa. Tôi cũng sẽ nghỉ! Nam Phong lại nói cái câu khiến tôi sốc. Từ khi quen anh, tôi đã nghỉ kha khá ngày học.. giờ sắp tới kì kiểm tra lên lớp, anh lên 12 còn tôi 11, không học thì làm bài kiểu gì? Giỏi tới mấy cũng sẽ khó vượt qua. Tôi lau mồ hôi trên trán rồi nài nỉ:

-Em không sao mà... 8 tuần nữa là thi lên lớp rồi... anh giỏi rồi không nói làm gì nhưng em kém lắm T.T nên em cần đi học.

-Tôi nói không là không!

-Đi mà huhu em không chịu đâu huhu -Vây được rồi, em cứ nghỉ đi. Tôi phải đi chỗ này. Tôi giả vờ gào khóc làm anh đổi ý nhưng có vẻ vẫn chưa được. [Biệt thự Trương gia..]

-Minh Anh đâu? Nam Phong vừa bước vào cửa của Trương gia đã nhìn thấy bà Ái Phương ngồi ở sofa trắng. Trương gia dường như là một tòa biệt thự được xây dựng theo các công trình cung điện nổi tiếng thế giới và dành riêng cho bà chủ Ái Phương

- phu nhân tập đoàn UBS. Bà Ái Phương đang chăm chú xem chương trình TV thấy Nam Phong liền mừng rỡ chào đón:

-Con bé ở trên gác. Con ngồi xuống đây đi.. con uống cà phê hay gì?

-Miễn đi. Tôi lên nhà có việc. Nam Phong lạnh lùng lướt qua phòng khách và lên lầu. ****

-Trương Minh Anh. Nam Phong mở cửa từng phòng rồi gọi tên cô em gái. Minh Anh thò đầu ra khỏi phòng đã nhận ra sự giận giữ ẩn hiện đâu đó nhưng vẫn cố gắng đổi mặt.

-Anh tìm em?

-Đúng. Tôi cần nói chuyện. [Sân vườn..]

-Là em làm chuyện đó đúng không?

-Chuyện gì? -Những chuyện liên quan tới Bảo Nhi. Nam Phong nhìn Minh Anh bằng ánh mắt tra hỏi. Minh Anh biết rằng Nam Phong chắc đã rõ đầu cua tai nheo tất cả mọi việc nên mới tới đây tìm cô. Minh Anh ấp úng:

-Đúng vậy. Nhưng..nhưng em làm vậy có gì sai? -Nếu còn động vào Bảo Nhi dưới mọi hình thức nào thì kết thúc. Nam Phong đứng dậy, lạnh lùng buông lời chết người rồi đi thẳng. [Phòng khách, biệt thự Trương gia]

-Anh đứng lại. Minh Anh gào lên. Cô đã chịu hết nổi khi thấy anh trai của mình đã yêu Bảo Nhi thật sự. Đúng lúc bà Ái Phương mang trà và bánh ra từ bếp, bà trầm giọng:

-Nam Phong, ta có chuyện muốn nói với con. Cả Minh Anh cũng ngồi xuống. **** [Biệt thự họ Trương..] Tôi gượng ngồi dậy sau giấc ngủ li bì. Tôi nhẹ nhàng xỏ dép bông vào chân rồi bước ra phòng khách.

-Bảo Nhi kia rồi. Tôi ngạc nhiên khi thấy sự có mặt của dì Kim và Mai Linh ở phòng khách. Bác Hàn vừa kêu tên tôi thì phải. Bác đặt khay nước xuống bàn kính rồi hỏi:

-Cậu chủ nhà chúng tôi chắc sẽ về muộn. Hai người cần nhắn gì không?

-À, thực ra tôi tới thăm Bảo Nhi và sẽ đưa con bé về chăm sóc. Mai Linh sẽ ở đây trong thời gian Bảo Nhi về nhà. Dì Kim nói, cái giọng giả ân giả nghĩa vô cùng. Bác Hàn chắc đã rõ nên nói:

-Chuyện này thực tình tôi không có quyền hạn. Bà hãy hỏi cậu chủ Nam Phong trước.

-Ôi, bác không cần lo. Bảo Nhi, mẹ nói chuyện với con được chứ? Bác không phiền nếu..

-Được thôi. Bác Hàn đứng dậy, nhìn tôi cổ vũ rồi đi ra ngoài. Tôi ngồi xuống ghế, dì Kim lập tức chuyển giọng:

-Chắc con đã biết Mai Linh có đính hôn với Nam Phong rồi. Và con nên đồng ý về nhà với ta vì ta sẽ cho con biết một bí mật về mẹ con.

-Bà nói.. nói cái gì? Bí mật về mẹ tôi? Tôi sững người, mặt tái ngắt. Mẹ ruột tôi là một người phụ nữ bí ẩn, bố tôi kể rằng mẹ đã mất khi sinh tôi ra. Bà bí ẩn tới mức không có lấy một bức ảnh. Tôi từ nhỏ đã quen với sự thiếu thốn tình mẹ nên cũng ít hỏi bố về mẹ. Vậy mà giờ dì ghẻ lại biết một bí mật về mẹ tôi sao?

-Đúng thế. Chỉ cần con chấp nhận về nhà một tuần thì ta sẽ cho con biết bí mật đó. -Được. Tôi đồng ý rất nhanh. Chắc Nam Phong sẽ không giận tôi vì tôi muốn biết bí mật về mẹ chứ? ****

-Bà có chuyện gì? Nam Phong ngồi xuống sofa, giọng lạnh tanh. Bà Phương nhấp chút trà rồi nói:

-Mẹ muốn con không có liên quan tới con bé Vũ Bảo Nhi đó nữa. -Bà biết gì mà nói? -Mẹ biết nó sẽ phá hủy tương lai con trai mẹ. Còn Minh Anh hãy giúp anh con làm việc đó.

-Thứ nhất, tôi không phải con trai của bà. Thứ hai, tương lai của tôi như thế nào là do tôi quyết định, không phải cô ấy hay ai cả. Nam Phong đứng dậy, ánh mắt hiện hữu sự giận dữ, giọng anh đánh lại hết mức. Anh bước nhanh khỏi căn biệt thự mà anh luôn không muốn bước chân tới. [Biệt thự họ Trương..] Tôi đang dọn dẹp đồ của mình lên xe tải thì thấy xe Nam Phong dừng trước cửa.

-Em làm trò gì vậy? Tôi bảo em ở...

-A Nam Phong đây rồi. Tôi xin phép đón Bảo Nhi về nhà chăm sóc 1 tuần. Mai Linh sẽ ở đây cho tới khi nào Bảo Nhi quay lại. Dì Kim chặn lời nói của Nam Phong. Tôi cũng gật gật đầu rồi cố nói:

-Em.. em chỉ về một tuần thôi. Nam Phong lừ mắt nhìn tôi, dù không muốn cho tôi đi nhưng anh vẫn đồng ý. Tôi chào tạm biệt anh rồi lên xe cùng dì Kim. [Xưởng may Vanga cũ..] -Sao lại tới đây ạ?

22. Chương 22: Bắt Cóc

[Biệt thự họ Trương..]

-Cô làm trò gì vậy?

Nam Phong vừa bước vào nhà đã bị Mai Linh đang ướm chiếc áo phông lên người. Anh khó chịu, gắt lên. Mai Linh mỉm cười:

-Em mua áo đôi. Em nghĩ chiếc áo này vừa với anh.

-Cô có điên không? Cút ra ngay.

Nam Phong đẩy Mai Linh sang một bên, đi vào trong.

[Xưởng may Vanga cũ..]

-Dì Kim! Dì dẫn con tới đây làm gì?

-Lát mẹ con sẽ tới đây.

-Mẹ...mẹ con...tới đây? Dì không... không đùa chứ?

-Sao dì phải đùa con?

Dì Kim dẫn tôi vào bên trong xưởng may cũ của tập đoàn nhà tôi, rồi nói cái câu làm tôi không muốn tin vào tai mình."Bấy lâu nay mình vẫn có mẹ sao? Mình sắp được gặp người mẹ mà mình vẫn luôn tò mò ư?". Sự nghi ngờ đó làm tôi ngỡ người rồi ai đó giữ chặt tôi từ đằng sau, một tay người đó bịt chặt miệng tôi bằng một chiếc khăn tay trắng có mùi hắc hắc, người tôi nặng trĩu, không quấy được nữa, mắt nhắm nghiền vào và chìm trong bóng tối.

-Thuốc sẽ hết tác dụng trong 1tiếng nữa! Bà nhanh nhanh xong việc đi.

Giọng trầm mà đầy âm mưu vang lên trong xưởng may.

[Biệt thự họ Trương..]

-Cô cút ngay ra ngoài.

Nam Phong gầm gừ khi Mai Linh mở cửa bước vào phòng. Anh đã gần hết sức chịu đựng rồi.

-Em định lấy đồ của anh đi giặt thôi. Anh không cần như vậy đâu ^^

Mai Linh cố mỉm cười cho hạ cơn giận của Nam Phong. Nam Phong cầm cầm áo khoác và chìa khóa xe đi ra ngoài. Mai Linh hét lên:

-Anh đừng đi... không được đi.

-Sao em không nghe máy của tôi?

Nam Phong quăng điện thoại sang một bên, chau mày khó chịu. Anh bắt đầu có suy nghĩ rằng cô đã quên anh! Bỗng chuông điện thoại reo lên, số lạ. Anh cầm điện thoại lên thì giọng đầy hốt hoảng của Tiên Tiên:

-Anh..anh Nam Phong.. Bảo Nhi có ở cạnh..cạnh anh không?

-Không, cô ấy về nhà với bà Kim rồi. Có chuyện...

-Huhu vậy là thật rồi..BẢO NHI BỊ BẮT CỐC RỒI!!!!!!

Tiên Tiên hét toáng vào điện thoại, Nam Phong xoay vô lăng rất nhanh, nhấn ga hết tốc độ phóng tới chỗ Tiên Tiên.

[Biệt thự họ Tống..]

-Huhu..có số lạ gửi em ảnh và một mẫu tin thế này huhu..họ tổng tiền em huhu những 1triệu USD làm sao có thể... huhu

Nam Phong vừa tới cổng thì thấy Tiên Tiên và Bảo Minh đang chạy xồng xộc ra ngoài xe. Tiên Tiên đưa cho Nam Phong xem tin nhắn mà cô nhận được.

-Đây không phải vụ tổng tiền. Nếu tổng tiền phải chọn tôi chứ không phải cô. Nhưng kí hiệu VG có nghĩa gì?

-Là viết tắt tên của tập đoàn Vanga... nó có trong ảnh sao?

Tiên Tiên chột dạ trả lời, tay giật lại điện thoại để nhìn kĩ bức ảnh. Quả không sai, góc ảnh có xuất hiện biểu tượng tập đoàn nhà Bảo Nhi...

- Đúng rồi! Đây là biểu tượng đầu tiên của tập đoàn chỉ có ở một nơi, đó là xưởng may số 1... Chúng ta mau đi thôi.

Nam Phong kéo nhanh hai người họ lên xe anh rồi phóng đi theo lời dẫn đường của Tiên Tiên.

[Xưởng may cũ tập đoàn Vanga..]

-Đổi kế hoạch sao? Bà và con gái bà thật vô dụng! Có chuyện con con đem ích lợi cho bản thân mà cũng làm không xong.

Tôi nghe thấy tiếng ai đó đang quát mắng, mắt dần mở ra. Xung quanh là các bàn may cũ đã gỉ hoen, trước mắt tôi là một người nào đó rất quen. Tôi bị trói chặt chân tay vào một cột sắt lớn, miệng bị dính băng rất chặt.

-Tỉnh lại rồi sao cô bé?

-Ừm ừm ừm...ừm ừm ừm..

(thả tôi ra..thả tôi ra..)

-Đừng có cố nói gì. Chẳng ai hiểu cũng không ai nghe thấy đâu haha

-Mày có muốn nghe giọng người yêu mày không?

-Ừm ừm..ừm ừm

(Xin anh..xin anh)

-Được, tôi sẽ gọi hộ.

Tên gian manh tay cầm điện thoại của tôi, bấm số gọi Nam Phong...

Nam Phong đang tăng tốc độ tới kích cùng, nhanh tới mức hai hàng cây bên đường phải nghiêng ngả khi xe lướt qua. Bỗng chuông điện thoại cài đặt riêng cho Bảo Nhi vang lên, anh nghe máy..

-Chào thiếu gia, tôi xin mạn phép dấu tên. Chắc thiếu gia muốn nghe giọng của tiểu thư Bảo Nhi chứ?

Hắn xé hờ chiếc băng dính trên miệng tôi ra, tôi cố hét nhanh vào loa điện thoại:

-Nam Phong em đang ở..ừm ừm..

Chưa kịp thì đã bị hắn bịt miệng lại, tôi cố gắng nói nhưng không thể.

-Thật là một giọng nói đáng yêu. Thiếu gia mau mau chuyển tiền vào tài khoản của tôi đi. Không thì tôi không bảo đảm được tính mạng của vị tiểu thư này đâu.

Nói xong hắn đập máy rồi bật cười ha ha. Thật là một tên biến thái độc ác! Tôi quấy mãi nhưng không thoát nổi...

-Anh sao không nói gì vậy? Hắn ta nói gì? Bảo Nhi sao rồi?

Tiên Tiên ngồi ghé sau nhướn người lên, hỏi gấp gáp. Nam Phong chẳng nói chẳng rằng, anh đang nghi ngờ một người...

[Cổng xưởng may cũ..]

Một đám người áo đen đứng thành hàng ngang chặn đầu xe Nam Phong. 3 người họ bước xuống, một tên bước lên, nói:

-Chỉ thiếu gia Trương Nam Phong được vào trong.

Nam Phong bước đi dứt khoát trên nền đất sỏi. Tiên Tiên đứng cạnh Bảo Minh mà thấp thỏm lo cho Bảo Nhi. Tay cô lăm lăm cầm điện thoại để gọi cảnh sát khi cần...

-Quả là một người đàn ông tuyệt vời!

Hắn vỗ tay cách quãng, tôi thì vừa vui vừa lo khi thấy Nam Phong bước vào. Một đám người bặm trợn tay lăm những thanh sắt dài vây quanh anh. Tôi hết hoảng, toàn cơ thể túa mồ hôi đầm đìa, tay tôi đã dần lách được khỏi sợi dây thừng.

-Cậu cũng thật tuyệt đó Lưu. Tôi nghĩ cậu giờ đang phải làm thuê kiếm sống cho gia đình chứ không ngờ lại thành tên bắt cóc lưu manh thế này.

Tên đó là Lưu, phải rồi. Chính hắn đã ném trái bóng làm tôi sưng cả quả bưởi trên đầu đây mà... Tôi sợ nhớ ra rồi kinh hãi khi phát hiện được lí do hắn nhắm vào tôi! Đó là để dụ dỗ Nam Phong.. hắn muốn trả thù.

-Hahahah hình như đại thiếu gia họ Trương rất thích quyết định cuộc sống của người khác.

Tên Lưu thấy Nam Phong đang tiến lại, giọng nói mỉa mai hết mức. Nam Phong rút khẩu súng ra chìa thẳng sọ của tên Lưu nhưng tay tên Lưu cũng đã kề ngay một con dao vào cổ họng tôi.

-Nếu tôi sợ chết đã không bắt con nhỏ này hahah hãy bỏ súng xuống đi.

Tên Lưu bật cười ha hả, nụ cười càng thêm thỏa mãn khi Nam Phong từ từ cúi người, đặt khẩu súng xuống đất rồi đá ra xa, tôi thì cũng sợ hết mức, anh ấy dễ bị khuất phục vậy sao? Hay vì tôi nên...

-Chúng mày còn đứng đó làm gì?

Lưu ra lệnh, toàn bộ bọn tay sai di chuyển xung quanh Nam Phong. Những thanh sắt dài mài trên nền sỏi đá tạo ra âm thanh kinh sát, nhìn kĩ còn có những tia lửa nhỏ tóe ra. Rồi một tên lao vào, thanh sắt bị Nam Phong giữ chặt một đầu, tay ấn đỏ hỏn những mạch máu. Rồi một tên từ phía sau vung mạnh thanh sắt vào chân anh. Anh khụy đầu gối xuống. Khi tất cả đám tay sai và cả tên Lưu đó đang “nhảy” vào đánh anh thì tôi đã thoát ra được.

...Với tốc độ nhanh nhất, tôi xô tên Lưu ra và ôm chầm lấy anh. Anh vật người lại, nằm đè lên tôi để đỡ lấy cú đập của tên Lưu. Anh cứ như vậy ôm chặt lấy tôi, tôi nhìn người anh bắt đầu có máu chảy liên tục bật khóc nhưng chẳng thể làm gì...

Bên ngoài dường như...

-Bảo Minh.. hình như có tiếng xô xát trong kia.. tớ gọi cảnh sát nha..

Tiên Tiên đứng sau Bảo Minh, nói nhỏ. Bảo Minh cũng đã nghe thấy nhưng không làm gì được vì có quá nhiều tên, anh không đấu lại. Bảo Minh gạt nhẹ đầu, Tiên Tiên liền ấn nút gọi.

-Có cảnh sát, cậu chủ. Chạy thôi.

Một tên chạy xồng xộc từ ngoài vào, giọng cấp báo. Tên Lưu ra hiệu dừng tay rồi định tháo chạy nhưng muộn rồi, cảnh sát đã phong tỏa toàn bộ khu này....

[Bệnh viện đa khoa Gamay..]

-Anh Nam Phong, cố lên. Đừng chảy máu nữa huhuhu đừng làm em sợ huhuhu

Tôi chạy theo giường cấp cứu, miệng gào lên. Tay tôi nắm chặt tay anh từ khi lên xe cấp cứu nhưng tới cửa phòng cấp cứu, tôi phải dừng lại. Cái cảm giác nuối tiếc tột cùng khi thấy anh một mình vào phòng cấp cứu... nó khiến tôi nhớ lại lần tôi phải vào viện mổ ruột và lí do ngu ngốc là giận anh mà uống rượu. Còn anh phải vào đây vì cứu tôi... Sự hi sinh của anh có xứng đáng với tôi không?

Tôi ngồi xuống ghế trước cửa phòng cấp cứu mà run sợ và mồm thì liên tục cầu nguyện.

23. Chương 23: Cuộc Gặp Mặt Bất Ngờ

-Anh Nam Phong... Mày đã làm gì anh ấy?

Giọng Mai Linh gây náo loạn cả hành lang khu cấp cứu. Đi sau Mai Linh là Minh Anh và một phụ nữ đầy uy quyền. Đúng lúc Tiên Tiên và Bảo Minh tới bệnh viện, Tiên Tiên đẩy Mai Linh ra khỏi người tôi:

-Vậy mẹ con cô đã làm gì Bảo Nhi?

Mai Linh lừ mắt nhìn chúng tôi rồi về sột sắng nhìn vào phòng cấp cứu. Người phụ nữ tiến lại gần tôi hơn:

-Cháu là Bảo Nhi?

-Dạ....

-Cháu xinh quá.

Bà ấy đưa tay lên vuốt mấy sợi tóc lơ thơ của tôi vào sau mang tai, giọng đầy trêu mến nhưng rồi chính từ bà ấy lại nói một câu đay nghiến cả tim gan tôi:

-Bác mong cháu sẽ không tiếp tục với Nam Phong. Đừng cố gắng khi chính cháu biết kết quả ra sao.. cháu có thể về. Cảm ơn đã đưa Nam Phong tới bệnh viện.

Tôi may có Tiên Tiên và Bảo Minh đứng cạnh đỡ, tôi định mấp máy trả lời thì cửa phòng cấp cứu mở toang ra, Nam Phong được đưa ra ngoài. Có vẻ anh đã qua khỏi. Tôi bị Minh Anh chặn lại không cho tới gần:

-Cô nên đi đi. Chúng tôi ghét nhìn thấy khuôn mặt cô.

[The Coffee Inn..]

-Mày đừng suy nghĩ nhiều nữa. Mà công an đã ở vụ điều tra tên Lưu kia rồi.

-Hãy bảo họ đừng làm gì hết. Tên Lưu do túng quẫn quá mà làm chuyện dại dột thôi...

Tôi khuấy tan cốc cookie-cream, đầu đang suy nghĩ về câu nói của người phụ nữ ở bệnh viện. Đó...chắc chắn là mẹ của anh Nam Phong. Nhưng tại sao bác ấy lại không có thiện cảm với tôi vậy? Bảo Minh và Tiên Tiên ngồi đối diện tôi biết tôi có điều bận tâm nên không hỏi han gì thêm.

[Sáng hôm sau, trường Newton..]

Tôi vừa bước vào cổng trường đã bị mọi người nhìn ngó rồi bàn tán gì đó. Tôi cúi gằm mặt đi tiếp mà không để ý Minh Anh đã đứng chặn tôi lại từ trước.

-Mày là đồ sao chổi! Tại sao anh tao năm lần bảy lượt phải khổ sở vì loại mày chứ? Hả..Hả..Hả

Minh Anh vừa nói vừa lấy tay đẩy người tôi. Tôi giờ không có sức chống trả, tôi cũng đang hỏi bản thân câu tương tự...

[Bệnh viện đã khoa Gamay,..]

-Con nên ăn chút gì đi.

Bà Ái Phương xúc một thìa cháo rồi đưa lên gần miệng Nam Phong. Anh đã tỉnh lại từ đêm qua, phục hồi sức khỏe rất nhanh khiến bác sĩ không tin vào mắt mình. Anh gạt phăng bát cháo còn nóng xuống đất. Bà Ái Phương tránh kịp, bà chau mày rồi ra lệnh lạnh tanh:

-Các cậu canh cửa. Không cho nó ra ngoài cũng không gặp ai khác ngoài những người có lệnh của tôi.

Những vệ sĩ riêng nghe lệnh của mẹ Nam Phong liền ra ngoài cửa đứng. Bà cũng cầm ví ra về...

[Căng tin trường Newton..]

-Tao nghe nói Nam Phong đã tỉnh lại từ đêm qua rồi.

-Ừ. Anh ấy vừa nhắn tin cho tao. Nhưng tao đang thắc mắc...anh ấy yêu tao thật sao? Thích gì ở đứa như tao chứ?

Tôi vừa nói thì có một đám người áo đen lao vào căng tin và kéo tôi ra ngoài trước sự sững sờ của các học sinh.

Đám người đó đưa tôi ra một chiếc xe BMW đen bóng loáng rồi mở cửa xe, mời tôi vào trong. Tôi hơi nghi ngờ những cung chui tọt vào trong xe. “Oimeoi” đó là từ tôi vừa hét lên trong đầu. Bên cạnh tôi là người đàn bà ở bệnh viện hay là mẹ của Nam Phong. Bà ấy bỏ chiếc kính mát xuống, đôi môi đỏ nở nụ cười gian xảo đến rợn người rồi nhìn tôi:

-Ta nói chuyện với cháu một lúc được chứ?

-Vâng.

Tôi gật nhẹ đầu, hai tay bầu vào nhau lo sợ....

.....

-Bác mong cháu sẽ hiểu điều bác nói.

Bà Ái Phương nói xong đóng cửa kính xe lại, ra hiệu cho lái xe chuyển bánh. Tôi thì đứng trước cổng trường một mình, đầu óc xoay vòng suy nghĩ. Có lẽ... tôi phải chấm dứt mọi chuyện... trong ngày hôm nay. Nhưng tôi vẫn quên hỏi bà ấy, tại sao lại tỏ ra không thích tôi vậy?

24. Chương 24: Trao Đổi

-Em sẽ về biệt thự chứ?

-Em muốn ở nhà thêm vài hôm. Anh mau khỏe nha.

Tôi nằm trên giường, trả lời điện thoại của Nam Phong. Câu chuyện sáng nay giữa tôi và mẹ anh vẫn còn in rõ trong đầu tôi, từng lời nói của bà ấy.

“Cháu không phù hợp với Nam Phong và với gia thế của họ Trương chúng ta. Mong cháu sẽ không cố bám lấy Nam Phong. Và để cho công bằng, ta sẽ trả lại công ty của nhà cháu khi cháu chia tay Nam Phong!”

Đó là những gì bà ấy đã kết lại, tôi quá sững sờ. Bà ấy nói y như là người biết rõ về tôi nhất. Tôi thực ra đang ở nhà Tiên Tiên, dì Kim từ hôm qua đã biến mất...

[Bệnh viện đa khoa Gamay..]

Nam Phong để điện thoại lên giường, anh đang ngồi vắt vẻo trên chiếc sofa cạnh cửa sổ. Ngắm trời ngắm đất không làm anh bớt được sự nhàm chán và nhớ Bảo Nhi. Có tiếng gõ cửa nhưng anh chẳng buồn quan tâm...

-Em mang cháo tối cho anh này.

Mai Linh mở cửa đi vào, cô đặt một tô cháo nóng lên bàn. Cô nhận ra Nam Phong chẳng hề đoán hoài tới cô nên chạy ra ghế ngồi. Anh đứng dậy rồi trèo lên giường, nhắn tin gì đó cho người của anh. Đêm nay, anh “vượt” viện...

[Nửa đêm,..]

“Sometime you wonder, what if you could rewrite the momment..”

Tôi đang dần đi vào giấc ngủ thì chuông điện thoại reo... là Nam Phong. Tôi hôm nay đã quá mệt mỏi rồi. Tiên Tiên từ lúc đi học về mất hút, làm tôi phải ở một mình cả tối mà giờ này vẫn chưa về. Tôi bỗng bâng khuâng suy nghĩ vẩn vơ mấy giây rồi mới nhắc máy trả lời:

-Alo...

-Em hãy đi ra sân vui chơi đi. Đi theo mũi tên có sẵn.

Nói đúngm một câu tối ý, Nam Phong dập máy. Tôi ngu ngơ định ngủ tiếp nhưng ma sai quỷ khiến thế nào lại mặc áo khoác và đi xuống nhà.

Tôi nghe theo “sự chỉ dẫn ngắn gọn” của Nam Phong, cứ mũi tên chỉ đâu tôi đi về đó. Dần dần thì tôi cố gắng vui chơi. Tôi thấy có vật đang lao về phía mình, đó là Ben. Nó chạy tới quần quít lấy tôi rồi dụi dụi đầu, ẫn tôi về phía trước. Tôi cùng nó đi vào trong. Điện thoại lại kêu:

-Em nhắm mắt lại đi.

Cái giọng sai khiến của Nam Phong vẫn hách dịch như ban đầu. Tôi lại nghe lời, mắt nhắm nghiền lại, tay vẫn giữ điện thoại sát tai rồi lại là giọng nói đó vang lên nhưng không phải qua điện thoại nữa, mà là giọng người đứng đối diện tôi. Tôi tí hí rồi mở to mắt ra. Trước mắt tôi mọi thứ đều sáng rực, đèn điện trang trí khắp nơi. Những chùm bóng bay lớn nhiều màu mọc trên rổ và đuôi của một chiếc xe đạp... khoan, xe đạp này nhìn quen lắm... có phải,... Nam Phong tránh sang một bên, tôi chạy ù về chiếc xe rồi nhìn kĩ càng để khẳng định điều mình đang nghĩ trong đầu.

“Đúng rồi.. Đúng là nó rồi.”

Tôi hét lên rồi quay sang ôm chầm lấy Nam Phong, anh rên nhỏ vì bị tôi ôm mạnh quá do các vết thương vẫn chưa hết tím. Tôi bỏ anh ra rồi cười hì hì. Nhưng tại sao, anh đang trong viện cơ mà.. nhưng điều này là sao? Tôi đang tự lự định hỏi han thì #pup #pup, tiếng pháo giấy vang lên. Tiên Tiên và Bảo Minh xuất hiện càng làm tôi khó hiểu, Tiên Tiên véo hai má tôi rồi nói lớn:

-CHÚC MỪNG SINH NHẬT NHA LỘ LEMMMMMMM TUỔI 17 RỒI NHAAA

Lúc này tôi mới sực nhớ, hôm nay là 28/4, chính là sinh nhật tôi. Mọi chuyện cứ rối tung rồi ập tới liên tục khiến tôi quên bống cả ngày mà tôi coi là tuyệt vời nhất trong năm. Tôi mừng tới bật khóc. Nam Phong ôm tôi vào ngực rồi vỗ về:

-Vui là phải cười, không được khóc. Khóc tôi vứt em cho sói ăn thịt.

Cái câu dỗ dành của Nam Phong khiến tôi phụt cười. Ai lại đi nói kiểu đó chứ? Anh nghĩ tôi là ai mà sợ anh “vứt cho sói”? Thà dọa bị anh ăn thịt tôi còn run rẩy hahaha.

“Yooooooooooooo”

4 đứa chúng tôi chạm cốc rồi lao vào ăn bánh. Hóa ra con nhỏ Tiên Tiên bỏ cả chiều tối ra để sang nhà Bảo Minh làm bánh cho tôi. Đúng là bạn tri kỉ! Tôi xấn một miếng bánh đầy kem rồi dơ trước miệng Nam Phong rồi nói:

-Bệnh nhân nên ăn nhiều chút ^^

Anh nhìn tôi với vẻ lạnh lùng hết mức, tay đưa lên quệt kem dính trên khóe môi tôi. Tôi dờ ra nhưng hành động tiếp theo của anh mới khiến tôi sợ hãi. Anh đưa ngón tay lên miệng anh rồi ăn chỗ kem vừa lau cho tôi. Trời ơi, Tiên Tiên đang ăn thì hốt hoảng bịt miệng lại để bánh không rơi ra ngoài. Tưởng chừng nó cũng có ý nghĩ giống tôi, ai ngờ:

-ÔI TRỜI ƠI... GATO QUÁ HUUU BẢO MINH SAO CẬU KHÔNG LÀM ĐƯỢC NHƯ ANH ẤY HẢ????

Tiên Tiên quay sang đập bôm bốp vào vai Bảo Minh, cậu ấy lấy tay giữ tay Tiên Tiên lại rồi #chụt... Bảo Minh bất ngờ hôn vào môi Tiên Tiên làm con nhỏ nó trợn trừng mắt rồi Bảo Minh vừa rời môi nó, nó gào lên:

-Aaaaaaaa... cậu làm gì thế hả? Thích chết khoongggggggggggg...

Bảo Minh đứng dậy, chạy nhanh để không bị Tiên Tiên túm gọn và hành hạ. Tôi bật cười ha hả rồi ngã ngửa luôn vào lòng anh. Anh nhìn tôi rồi cúi xuống sát mặt tôi, nói:

-Em sẽ không đánh anh nếu anh làm vậy chứ?

Tôi bịt miệng lại rồi lắc lắc đầu. Thật là hai việc làm trái ngược nhau.

25. Chương 25: Bên Em

-Anh nhìn kia.

Tôi chỉ lên bầu trời. Trời đêm hôm nay nhiều sao lại rất quang. Đúng là sinh nhật tôi có khác ^^ Tôi lấy tay nối các ngôi sao trên không trung tạo ra các hình thù khác nhau. Anh cũng cười nhẹ nhàng rồi ngược nhìn bầu trời đêm. Cả sân vui chơi này chỉ còn tôi và anh. Bầu không khí tĩnh mịch đến yên bình. Tôi tưởng chừng có thể ngủ ngay trên bãi cỏ xanh mượt này nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt anh tôi lại nhớ tới vụ trao đổi mà bà Ái Phương đã đặt ra. Tôi nhận tôi yêu anh nhiều tới mức khó dứt bỏ nhưng không thể vì mình mà để anh phải chịu khổ lần này qua lần khác được... tôi và anh chắc không phù hợp... từ địa vị tới tư chất, chẳng có lấy một cái gì tương đồng, không phải tôi không tin vào tình yêu này mà tôi không tự tin rằng mình có thể giữ nó. Tôi ngồi dậy rồi hỏi anh:

-Nếu một ngày... em nói chúng ta nên dừng lại thì anh sẽ ra sao?

-Nếu có một ngày như thế, tôi sẽ không bao giờ để ngày đó xảy ra. Và đương nhiên tôi sẽ chỉ việc nằm chờ em tới chăm sóc mà thôi.

Anh nhìn tôi rồi cương quyết trả lời rồi kéo tôi nằm xuống bãi cỏ đã ngấm chút hơi sương đêm. Tôi tựa đầu trên ngực anh, nghe rõ tới từng nhịp tim của anh rồi đều đều, tôi đi sâu vào giấc ngủ.

-Em đừng có giả tưởng như thế nữa. Tôi không thể yêu em hết mức nếu em không tin vào tôi.

Nam Phong nhìn xuyên cả bầu trời rồi đưa tay nhẹ nhàng vuốt mái tóc mềm mại của Bảo Nhi. Anh vẫn còn nhói nhói vài chỗ bị bầm tím vậy mà cả tối nay, từ khi trèo cửa sổ, trốn khỏi bệnh viện để tới sân vui chơi này, tự tay bơm hơn 100 quả bóng bay nhiều màu, treo dây đèn, kim tuyến khắp nơi, lau đi lau lại chiếc xe mà anh đã “suýt” vứt đi của Bảo Nhi. Anh bỗng bật cười rồi cảm thấy may mắn khi lần đó, sự thực là anh chỉ cất nó vào gara nhưng vì muốn trêu Bảo Nhi nên nói đã vứt đi, báo hại anh bị ăn một cái tát đầy tức giận của Bảo Nhi. Bảo Nhi phải chăng biết hết những điều anh làm cho cô? Nam Phong vẫn thấy Bảo Nhi có chút gì đó không tin vào anh, không tin vào tình yêu anh dành cho cô.

[Trường Newton..]

-Bảo Nhi. Em ra ngoài gặp cô.

Cô Phương vừa kết thúc bài giảng thì gọi tôi. Tôi lững thững đi ra theo cô...

-Cái gì ạ? Em phải chuyển phòng học ý ạ?

-Ừ. Nam Phong nói...

-Anh Nam Phong làm chuyện này ạ?

-Không... thôi nói chung em cứ mang hết sách vở rồi lên phòng D302 nhé.

Cô Phương úp mở rồi bước đi. Cô cũng bị Nam Phong đe dọa sao? Đúng là quá thể mà. Đêm qua còn nhẹ nhàng và tốt tính bao nhiêu. Tôi cũng bị tính tò mò làm che mắt, nhanh tay bê cặp và sách vở lên phòng D302.

[D302, Trường Newton..]

-Em đến rồi hả?

Tôi vừa thò đầu vào trong căn phòng còn mùi sơn mới thì đã nghe tiếng Nam Phong. Anh đang ngồi “làm việc” rất chăm chú, vậy mà biết tôi tới. Anh liếc mắt ý bảo tôi vào trong rồi lại quay vào đọc mấy tập giấy dày cộp. Tôi đóng cửa lại rồi chạy tới bàn anh, đúng là anh anh ấy đang làm việc của tập đoàn. Vậy đúng lý phải muốn một không gian yên tĩnh, một mình chứ sao còn gọi cái đứa bị anh mặc định là “thiếu năng” và “quấy phá” là tôi tới đây? Tôi đang nhìn anh rồi suy nghĩ, anh quay sang nhìn tôi:

-Em ngấm đủ chưa? Rồi thì sang bàn bên kia và học đi. Chả phải em nói không muốn bị tụt hạng sao?

Tôi xì một tiếng rõ lớn, anh này chuyên gia ảo tưởng sức mạnh. Nhưng tôi học thì phải có người dạy chứ? Đang định hỏi móc lại thì anh nói tiếp:

-Lấy sách bài tập toán, làm từ bài 33 đến 43 trang 105. Làm xong nộp cho tôi. Không xong không ăn cơm.

Tôi cứng họng thật luôn. Cái gì mà 33 đến 43... tận 10 bài mà đâu phải bài dễ dàng, chỉ năm mười phút là xong đâu. Có bài phải mất cả tiếng tôi mới mò ra cách làm hoàn hảo nhất đó. Tôi phụng phịu nhưng chả làm lung lay điều gì, đành ngậm ngùi đi ra bàn đối diện anh và bắt tay vào làm bài.

#Hất xì

Tôi chắc sổ mũi rồi, chắc đêm qua bị ngấm phải sương lạnh. Cứ tưởng anh thấy tôi sắp ốm mà sẽ nói “Thôi, em không phải làm nữa. Hãy ra ghế kia ngủ một giấc đi.”. Nhưng kì thực lại khác xa, Nam Phong chỉnh nhiệt độ điều hòa rồi hỏi:

-Làm được mấy bài rồi. Sắp tới giờ ăn trưa rồi đấy. Em không muốn nhịn cơm giảm cân đó chứ?

Tôi bĩu môi nhìn anh mà chỉ muốn cho ăn đấm. Tôi chỉ ngại thôi chứ tôi hơi bị siêu Toán đấy. Trong lớp chưa ai vượt qua tôi đâu ^o^

-Xongggggg

Tôi reo lên khi đồng hồ vừa lúc tròn 12h trưa. Nam Phong kí xoẹt xoẹt vào cuối tập giấy rồi nhìn tôi:

-Em chỉ cần sai một lỗi thôi thì bữa trưa hôm nay em phải khao anh.

-Được. Còn em đúng hết anh cũng sẽ phải khao em đó. Nói trước, em đang đói lắm đây.

Tôi quệt mũi tự tin vào bài làm của mình nhưng ôi mẹ ơi, anh ấy gạch vô số gạch màu mực đỏ vào quyển vở của tôi. Tôi cắn răng lo lắng nhưng anh nói:

-Tốt. Em ăn gì gọi đi. Bữa này tôi phải khao rồi.

-Yeeeeeeeeee

Tôi hét lên sung sướng, mở điện thoại gọi đủ món ăn của đủ các quốc gia trên thế giới. Tôi đang đói thật đó!!!

-Mẹ à... Cái gì cơ ạ? Anh trốn viện rồi sao?

Mình Anh hét âm lên trong lớp. Mai Linh vừa nghe thấy từ “anh” cũng hốt hoảng không kém.

-Con nhỏ Bảo Nhi đâu?

Mai Linh đi ra bàn Tiên Tiên, giọng gắt lên. Tiên Tiên đứng dậy, thét:

-Con nhỏ nào? Lộn ngôn vừa thôi. Bằng vai phải lứa với nhau mà con này con kia. Để ra nó à mà gọi nó là con?

Mai Linh tức lắm nhưng không dám động tay động chân vì Bảo Minh ở ngay sau Tiên Tiên, khuôn mặt không có gì là vừa ý hết.

[D302..]

-A w em no quá huhu

Tôi tay xoa xoa cái bụng đã căng tròn. Nam Phong nhìn tôi rồi lại nhìn đồng hồ rỗng chất đồng trên bàn, thở dài:

-Anh sẽ kiệt sức vì cho em ăn mất. Em là con gái hay là lợn vậy?

-Anh thích chết không? Em bây giờ bằng tuổi anh rồi đấy. Đừng có cậy lớn bắt nạt bé!

-À đúng...

Nam Phong đứng dậy rồi vòng qua chỗ tôi đang “ngả lưng”. Anh kéo tôi đứng dậy rồi át tiếng:

-Em biết ngày bao nhiêu là sinh nhật tôi không?

-Ồm..ngày..ngày..để em tra google đã.

Tôi vừa rút điện thoại ra thì bị Nam Phong giật lấy rồi giơ lên cao. Với chiều cao ngất ngưỡng của anh, tôi có nhảy lên cũng chẳng với tới T.T Tôi cố với tay lên và rồi mất đà, tôi và anh ngã xuống sofa. Tôi nằm đè lên người anh, toan đứng dậy nhanh thì bị anh ghì chặt.

-Nếu em không nói được thì đừng hòng thoát khỏi vòng tay tôi.

-Thôi.. tha cho em.. sinh nhật ngày 9 tháng 9 năm 1997. Sắp 18 tuổi. Được chưa?

-Chưa. Thiếu.

-Anh có nghe thiếu không chứ em nói đủ ngày tháng năm sinh của anh rồi mà.

Tôi khẳng khái, nhìn mặt Nam Phong đang khinh khỉnh.

-Em còn phải hứa sẽ tổ chức sinh nhật thật hoành tráng cho anh. Đường đường là một đại thiếu gia, anh sẽ không chấp nhận một buổi tiệc xuống xã.

-Thế thì anh đi mà tự tổ chức. Em đâu đủ tầm để tổ chức một SỰ KIỆN QUAN TRỌNG MANG TÍNH CAO CẤP tới thế.

Tôi ấn mạnh vào ngực anh bật dậy, miệng nói rõ chữ tròn vành từng từ. Theo phỏng đoán của tôi thì anh phải “bật” lại ngay nhưng...

Nam Phong cau mày, từ sofa ngã xuống sàn. Tôi ban đầu tưởng anh giả vờ nhưng thấy mấy giây sau vẫn không có hướng gì chuyển mình nên tôi vốn vã ngồi xuống đỡ anh dậy:

-Anh Nam Phong... Anh làm sao thế?

-Tôi muốn em tổ chức sinh nhật đặc biệt một chút cũng không được sao?

-Được...được hết được tất. Nhưng anh bị sao vậy?

Mặt tôi đang hốt hoảng lắm thì anh đứng dậy, tay phủi phủi quần áo, giọng lạnh tanh:

-Em hứa rồi đấy. Giờ thì đi về thôi.

-A . Em sẽ giết anh!!!!

26. Chương 26: Hé Lộ

[Cổng trường..]

-Này.

Lại cái giọng chanh chua của Mai Linh. Nó ấn một ngón vào vai tôi. Tôi giật mình quay sang, lắp bắp:

-Có chuyện.. gì thế?

-Mày ở đâu cả sáng thế?

-Tôi... mà cô hỏi làm gì? Liên quan gì tới cô?

Tôi bắt đầu cứng rắn hơn trong lời nói, có lẽ tôi cũng có chút xiu suy nghĩ có “Nam Phong chống lưng” :”). Minh Anh từ đâu xuất hiện:

-Anh Nam Phong và mày ở cùng nhau cả sáng đúng không? Mày biết anh ấy trốn viện không?

-Tôi...

Đang không biết nói gì thì tiếng động cơ oto #brừm #brừm ngay sau Mai Linh và Minh Anh. Nam Phong bước xuống xe, kéo tôi về sau anh:

-Hai người. Từ nay không được bén mảng tới trước mặt Bảo Nhi.

Tôi nhăn mặt, anh làm vậy chỉ hại em thôi Phong ơi!!!! Nam Phong nói xong kéo tôi vào xe. Anh xoay vô lăng và phóng đi. Minh Anh chưa kịp nói câu gì nên tức lắm, chân tay con nhỏ rậm rịt lên đường bê tông muốn bể.

[Biệt thự họ Trương..]

-Bà làm gì ở đây? Hai bà.

Tôi và Nam Phong vừa bước vào phòng khách đã thấy mẹ anh Nam Phong và dì Kim ngồi ở ghế, cười cười nói nói. Dì Kim nhìn tôi rần ðe làm tôi hơi sợ, núp luôn sau Nam Phong. Bà Ái Phương đứng dậy:

-Hóa ra con đã về nhà và đi học sao? Muốn ra viện thì bảo mẹ. Sao phải trèo cửa sổ từ tầng ba rồi vượt rào cho vất vả? Có lý do quan trọng nào sao...?

Nói tới đó, mẹ anh hơi nghiêng đầu nhìn tôi. Tôi lại càng thêm sợ... ánh mắt của người phụ nữ này rất khó đoán...

-Không liên quan tới bà. Mau ra khỏi nhà tôi.

Nam Phong trả lời rất nhanh gọn rồi kéo tôi đi về phòng. Bà Ái Phương vẫn cười tươi nhìn theo chúng tôi.

[Phòng khách,..]

-Bà thật là... sao không nói thẳng mặt con bé không biết điều đó?

-Con bé không biết điều? Bà gọi con bé như vậy sao? Nó là con bà cơ mà?

-Con ư? Trời ơi, nó là con gái riêng của ông xã quá cố nhà tôi với người mà ông ấy không hề yêu. Hồi đó tôi cũng thấy hơi ân hận, sao tôi lại đẹp tới mức khiến ông ấy si mê tới mức có thể bỏ vợ, mặc con chứ?

Bà Kim nói rồi mỉm cười nhẹ, cầm tách trà lên nhấp môi. Bà Ái Phương lại khác, đôi môi đang mỉm cười hé thì giờ hơi bặm lại, tay bà siết chặt chiếc clutch. Bà đang tức giận? Nhưng vì điều gì?

[Phòng Nam Phong..]

-Sao em không về phòng?

Nam Phong nhìn tôi bằng ánh mắt tra hỏi, tôi mím môi rồi cố trả lời cho nuốt:

-Em chưa thích về phòng?

-Em đang lo mẹ anh sẽ vào và tra hỏi em đúng không?

-Đúng... à không :) làm gì có chuyện đó chứ hahah buồn cười nhĩ..

Tôi cười phớt lờ như kiểu tự chế giễu bản thân ngay lúc này. Miệng nói câu trước đá câu sau đụng câu sau nữa, “chữa cháy” thì chả đâu vào đâu... Nam Phong lắc lắc đầu rồi đi vào phòng tắm, không quên nói:

-Em muốn làm gì thì làm. Anh đi tắm!

-Ai bắt anh khai báo chứ? Hứ thừa hơi!

Tôi lèm bèm vài câu rồi kéo chiếc laptop của anh ra xem.

-Oaaaaa anh chụp nhiều ảnh đẹp ghê.

Tôi vừa mở một files ra đã thấy vô số kiểu ảnh đẹp tuyệt. Tôi lướt qua các bức ảnh rồi bỗng khựng lại, một tấm ảnh trong sáng nhất từ trước tới nay.

Bức ảnh có một cô gái đang ngủ say, tay ôm chú chó giống Whisky. Mái tóc óng mượt lòa xòa trên khuôn mặt cô gái, chắc cô đang mơ về một giấc mơ đẹp thì phải! Môi chúm chím mỉm cười, hai má hồng hồng. Nhưng... cô gái này chả phải chính là tôi sao? Và bên cạnh là Ben. Tôi hơi ngờ ngàng rồi bấm tiếp, các bức ảnh sau cũng có tôi là nhân vật chính. Lúc tôi ngủ gục trên bàn ăn, chơi đùa với Ben nhưng đa phần là chụp khi tôi đang ngủ. Và khi lướt tới bức ảnh cuối, tôi buộc phải lấy hai tay bịt chặt miệng mình lại. Thật là kinh khủng. Bức ảnh cuối Nam Phong cũng có mặt. Tôi nằm ngủ lim dim trên đùi anh, anh nhẹ cúi xuống hôn vào môi tôi. Bức ảnh này ánh sáng, không gian, thời gian vô cùng hoàn hảo. Nhưng tôi lại

không thấy vậy. Tôi từ từ gấp máy tính lại, đầu đang tự trấn tĩnh lại. Tôi đi ra trước cửa nhà tắm rồi gõ cửa, nói đủ lớn cho Nam Phong nghe rõ:

-ANH LÀ ĐỒ BIẾN THÁI CÓ SỞ THÍCH KHÁC NGƯỜI!!!!

Nói xong tôi đi về phòng mình.

[Biệt thự họ Trương..]

Tôi vừa đi ra bếp để chuẩn bị bữa tối thì đã thấy Mai Linh và Minh Anh chất đồng mảy túi thức ăn sẵn ở trên bàn bếp. Tôi định trở về phòng để họ không thấy phiền và “ngứa mắt” thì bị Mai Linh gọi giật lại:

-Nếu ngại nấu ăn thì ra sân sau cắt cỏ đại đi. Tôi thấy cô cũng giống lũ cỏ dại đó đấy. Rất hợp với cô phải không?

Tôi cúi gầm mặt rồi đi ra sân sau, thà rằng làm một chút còn hơn đứng đó bị nghe thêm trăm câu chế giễu.

[7h tối, sân sau..]

Tay tôi bắt đầu bị trầy đỏ lên vì cầm kéo quá lâu. Người cúi mỗi nhừ mà mới được có nửa vườn. Bụng bắt đầu reo nhưng chắc tôi vào lại bị đuổi ra cho xem. Có bao giờ Mai Linh với Minh Anh chịu để yên cho tôi?

-Ai bảo em làm việc này?

Nam Phong xuất hiện đột ngột, tay giật cái kéo ra khỏi tay tôi. Tôi cười gượng:

-À tại em thấy có nhiều cỏ dại quá mà trong kia mọi người cũng làm việc nên mình không được rảnh rỗi.

-Vào trong ăn tối!

Anh cầm tay tôi lôi vào trong nhà...

-Ngồi xuống đó đi.

Mai Linh lại giả bộ tốt bụng rồi. Nam Phong kéo ghế ra rồi bảo tôi ngồi xuống. Lướt qua bàn ăn, tôi chả ăn được món nào hết. Cả bàn hôm nay là đồ Nhật. Mai Linh lại nở nụ cười khinh khỉnh, tay gấp một miếng sushi nhưng #tạch.. tiếng bình siêu tốc vang lên. Nam Phong đứng dậy, mọi người nhìn theo anh, tôi cũng không ngoại lệ. Anh mở ngăn tủ trên, lôi xuống một gói mì yêu thích của tôi – gà nắm kimchi!!! Anh bóc gói mì cho vào bát, cho gia vị đầy đủ rồi rót nước sôi. Anh bê bát mì đặt trước mặt tôi, giọng thản nhiên:

-Em dị ứng đồ Nhật. Ăn mì đi.

Tôi cố nhin cười. Trời ơi, chưa bao giờ tôi yêu anh nhiều như lúc này! Anh chắc chỉ xếp sau bố tôi về khoản chiều chuộng tôi thôi. Mà đường đường là đại thiếu gia, trước mặt mẹ mình lại đi úp mì cho bạn gái ăn hahahah nghe đã thấy ngược đời rồi. Tôi mải nghĩ mà mì suýt trương, tôi cầm đũa lên và ăn ngon lành. Mai Linh nhìn tôi mà ánh mắt long lên sòng sọc, Minh Anh thì nhìn Nam Phong khó hiểu.

[Biệt thự họ Trương..]

-Mấy người còn chưa về sao?

Nam Phong ngồi trên sofa, tay lướt trên bàn phím macbook. Tôi khép nép ngồi cạnh anh, dì Kim lên tiếng:

-À, đây chúng ta về đây. Bảo Nhi, về thôi.

Tôi hơi sững sờ nhưng Nam Phong đóng macbook lại, tay kia kéo tôi đứng dậy, nói:

-Không tiễn.

[Bảo Nhi's room..]

-Em chưa muốn đi ngủ sao?

Nam Phong thấy tôi vẫn loay hoay làm gì đó liền nhắc nhở. Tôi quay sang, hỏi nhỏ:

-Anh.. anh có bằng ergo không..

-Em. Cẩm từ lần sau không được nghe bất cứ lời sai bảo của ai. Trừ tôi.

Nam Phong dán ergo cho tôi, giọng rắn đẽ. Anh có ý tốt, muốn tôi không bị bắt nạt nhưng vẫn chẳng quên lợi ích của mình =.=

-Mà này. Sao sở thích chụp ảnh của anh kinh dị thế?

-Kinh dị?

-Không ý em là nó biến thái... à không, phải là kì dị mới đúng.

Nam Phong nhìn tôi khó hiểu khi tôi tự độc thoại. Tôi liền chạy nhanh sang phòng anh lấy chiếc laptop rồi quay trở lại.

-Đây. Thế anh gọi đây là sở thích ư?

Tôi mở files ảnh lên. Anh có chút khó chịu vì bị tôi chọc nhưng vẫn có vờ lạnh lùng:

-Sở thích mỗi người khác nhau. Em cấm được tôi sao? Em mau ngủ đi. Đừng lảm chuyện nữa!

Anh kéo chăn lên rồi mau chóng tắt đèn phòng tôi, ra khỏi phòng.

[Cổng biệt thự họ Trương..]

-Sao bà còn ở đây?

-Chắc con không muốn từ bỏ con bé. Con bé chắc cũng không rời con. Vậy ta phải nói một chuyện cho con. Thực ra Bảo Nhi, nó là.....

27. Chương 27: Cắt Viện Trợ

Nam Phong bước vào trong nhà, anh vừa nghe một câu chuyện có lẽ không tốt nhất từ trước tới nay. Anh mở tủ lạnh, lấy chai vodka loại nặng nhất ra....

Sáng hôm sau...

-Eoooo sao anh lại uống rượu?

Tôi thấy Nam Phong gục trên bàn ăn, tay vẫn giữ hờ chai rượu đã vơi nửa. Người anh bốc mùi cồn nồng nặc khiến tôi khó chịu. Tôi đỡ anh đứng dậy, khoác tay anh qua cổ tôi rồi kéo vào trong phòng.

-Anh rất không tốt biết không? Ai cho anh uống rượu? Em bị cấm nên anh cũng phải cấm rượu. Hiểu không?

Tôi “vứt” Nam Phong xuống giường, tay vuốt ngực thở phào, người anh đầu phải nhẹ nhõm gì đâu? Anh miệng lèm bèm lời rượu:

-Bảo Nhi.. tôi cấm...cấm em rời xa tôi. Nếu em...mà làm vậy...tôi sẽ giết em!

Tôi thấy nực cười, hai tay chống nạnh, thổi phì lên làm tóc mái bay phất phơ. Đã say rồi còn nói nhiều... đã thế tôi chụp lại một bức ảnh làm kỉ niệm.

[Trường Newton..]

-Ôi trời.

Tôi than khi thấy máy điện thoại của tôi “trút hơi thở cuối cùng”, thật đáng chết khi tối qua không sạc pin! Tôi đã “để” Nam Phong ở nhà, nhờ bác Hàn chăm sóc anh ấy hộ. Tôi đã quyết phải đi học cho đủ, không thể vì anh Nam Phong nay mà nghỉ thêm buổi nào đây...

[Biệt thự họ Trương..]

-Aish.

Nam Phong hơi nhồm dầy, đầu lắc lắc. Anh đã uống hơi nhiều tối qua. Nam Phong mở điện thoại xem giờ thì ảnh nền điện thoại hiện lên. Đó là hình mặt Bảo Nhi lúc ngủ, anh bật dậy. Chạy sang phòng Bảo Nhi...

[10D1..]

-Từ nay sẽ không ai nộp tiền học ày đâu. Chuẩn bị mà nghỉ học đi.

Mai Linh đặt tờ giấy của tòa về việc “Cắt viện trợ” lên bàn rồi cười sung sướng. Tôi cầm tờ giấy lên đọc rồi cắt vào cặp. Chuyện này cũng chẳng phải mới, nếu nói cắt thì đã từ lâu rồi. Tôi sử dụng tiền thừa kế trong tài khoản của bố lập dành riêng cho tôi để đóng học phí và chi tiêu lặt vặt, Dì Kim chỉ nộp cho tôi một học kì đầu do bị tòa nhắc nhở...

[Biệt thự họ Trương..]

“Thuê bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được...”

Nam Phong lo lắng tột độ khi Bảo Nhi tắt máy, anh đang lái xe trong tình trạng mới tỉnh rượu.

[10D1..]

Cả lớp đang tập trung “hết công lực” vào bài test 20 của cô Phụng, im lặng tới mức nghe rõ nhịp tim đập nhanh của những đứa không làm được bài.

-BẢO NHI.BẢO NHI.

Giọng nam lạnh lùng nhưng lại mang rất nhiều sự lo lắng vang lên. Cả lớp tôi ngẩng mặt lên xem “kẻ” phá đám giờ kiểm tra, tất nhiên tôi là đứa đầu tiên. Tôi vừa nhìn rõ bản mặt kẻ gọi lớn tên tôi thì tôi muốn ngất xỉu... Có ai khác ngoài Nam Phong chứ. Anh đứng ngoài cửa, mặt mũi hồng hồng, tóc thì rối rung...ai chưa biết Nam Phong thì chắc sẽ nghĩ đây là một tên khủng mới ngủ dậy. Nam Phong đang nhìn lướt qua lớp tôi rồi dừng ánh mắt ở tôi.

-Em nộp bài ạ.

Tôi dừng dừng cầm bài kiểm tra lên, đặt trên bàn giáo viên. Cô Phụng nhìn tôi rồi quay sang nhìn Nam Phong:

-Hai em xuống phòng hội đồng cho tôi.

Tôi lẳng lặng đi ra ngoài, cầm tay Nam Phong kéo đi.

[Phòng hội đồng..]

-Anh làm sao vậy?

Tôi sờ trán Nam Phong rồi hỏi. Anh nhìn tôi, nhìn đằng trước nhìn đằng sau:

-Câu đó anh phải hỏi em! Ai làm gì em không?

Tôi sốc hoàn toàn với câu hỏi đó, tôi phồng mũi trả lời:

-Ai dám làm gì Bảo Nhi này chứ? Mà đầu óc anh có vấn đề gì à? Sao lại uống tới hơn nửa chai vodka thế, mà đã vậy còn dọa giết em cơ!

Nam Phong cúi đầu, chẳng nói chẳng rằng, tôi thầm sung sướng nghĩ: “Chắc xấu hổ cả hối hận rồi haha không ngờ Nam Phong thiếu gia có ngày phải cúi đầu không dám đối mặt với mình!!!”

-Hai em là một cặp rồi hả?

Cô Phụng đặt tập giáo án, túi xách xuống bàn rồi ngồi xuống đối diện chúng tôi. Tôi cúi gằm mặt coi như thừa nhận, Nam Phong lên tiếng:

-Vâng. Cô có chuyện gì cần nói không? Không thì xin phép bọn em về.

-Ai cho về? Em phá tiết kiểm tra của tôi mà giờ làm như không có chuyện gì là sao hả Nam Phong?

-Em không cố tình. Chỉ muốn bảo vệ học sinh của cô thôi.

Cô nghe xong thì quay sang tôi:

-Bảo Nhi, em giải thích sao?

-Dạ..em..em nói chuyện riêng với cô được không ạ?

-Được rồi. Hai em về đi.

Cô Phượng và tôi trở lại, Nam Phong nhìn tôi đang cười khù khờ thì thấy “bất an”, đứng dậy lôi tôi theo.

[Trên oto..]

-Em nói gì với cô ấy thế?

-Em chỉ nói đầu óc anh có vấn đề để cô hiểu chuyện thôi.

Nam Phong đang lái xe thì bỏ một tay ra, bóp hai má tôi làm môi tôi chu ra.

-Em nói như vậy thật sao?

-Đúng *giọng méo mớ*

-Đúng?

Nam Phong bóp mạnh hơn, tôi bắt đầu thấy đau nên liền chữa cháy:

-Nếu không nói vậy thì làm sao chúng ta có thể về nhà chứ? *giọng méo mớ*

Nam Phong bỏ tay ra, lấy tay xoa xoa một bên má đỏ ửng của tôi:

-Cũng đúng. Tôi chịu thiệt chút. Em thông minh hơn rồi đấy!

[Biệt thự họ Trương..]

-Em định đi đâu vậy?

-Em...em ra ngoài chút thôi.

-Để tôi đưa em đi!

-Không cần. Anh ở nhà nấu bữa trưa đi! Nhaaaaa.

Nói rồi tôi chạy nhanh ra ngoài rồi bắt taxi. Hôm nay tôi đi xin việc!

28. Chương 28: Công Việc Bất Chính

-Em 17tuổi? Học trường Newton? Muốn thêm kinh nghiệm để làm kinh doanh.

Người phỏng vấn hay rõ hơn là anh quản lí nơi tôi đang phỏng vấn hỏi. Tôi chỉ răm rắp gật đầu đồng ý. Câu cuối là Tiên Tiên dạy tôi, nó nói: “Mày sẽ có chắc công việc nếu có câu đó trong hồ sơ!”. Và quả không sai, tôi được nhận việc. Đây là 1 quán coffee take away mới mở, tôi tìm được trên mạng. Tối tôi bắt đầu công việc luôn, tôi cầm trên tay bộ đồng phục mà hơi lạ, sao nó thiếu vải quá vậy?

[Biệt thự họ Trương..]

-Em đi lâu vậy?

Nam Phong đã ngồi sẵn ở bàn ăn, tay cầm đôi đũa gẩy gẩy đĩa ngô chiên – món yêu thích của tôi. Tôi rửa tay rồi ngồi xuống cạnh anh, giọng trên đùa:

-Oaaaaaa. Anh nấu hết chỗ này sao? Cho em ư?

-Anh nấu. Cho cả anh. Giờ ăn đi, nói nhiều.

Nam Phong gấp một miếng sườn chua ngọt vào bát tôi rồi bắt đầu ăn. Tôi nhìn cả bàn ăn mà cảm động muốn rơi nước mắt, toàn món tôi thích thôi. Ngô chiên, sườn chua ngọt, thịt viên sốt cà chua và canh trứng đậu... không ngờ Nam Phong có thể vào bếp nấu cho tôi những món này cơ đó. Anh học nấu ăn ở đâu nhỉ? Tôi nhìn anh tò mò rồi bắt đầu ăn bữa trưa ngon tuyệt này.

[Tôi...]

-Mấy giờ rồi nhỉ?

Tôi đang gối đầu trên đùi Nam Phong, chơi điện thoại thì bật dậy, hỏi. Nam Phong xem đồng hồ đeo tay rồi nói từ tốn:

-6giờ 30phút 2giây.

-Ôi chết. Em sắp muộn rồi!!!!

Tôi chạy suýt vấp chân dập mặt.

-Em định đi đâu?

-Từ nay tôi em phải..phải sang nhà Tiên Tiên học! 10h em về.

-Tôi đưa em đi.

-Em sẽ tự đi. Anh cũng học đi.

Tôi cầm túi xách rồi chạy ù ra cửa, bắt taxi.

[Saint Club..]

Tôi ngỡ ngàng khi đứng địa chỉ mà sáng tôi vừa tới xin việc thì giờ, nó lại là một club. Tôi buộc mình đi vào trong hỏi cho rõ....

-Em đã kí hợp đồng. Muốn hay không thì phải 1tháng nữa em mới được thôi việc. Bây giờ bỏ em sẽ phải đền bù gấp 10 tiền lương 1tháng.

Tên quản lí lừa đảo tôi. Tôi rõ ràng đã đọc cực kĩ hợp đồng rồi mới kí! Sao giờ lại thành ra như vậy? Tôi ức lắm nhưng giờ mà bỏ mọi đầu tiền đền người ta. Vả lại, tôi vẫn là phục vụ bàn nhưng chỉ khác địa điểm thôi... “Bảo Nhi cố lên, 1tháng thôi.” – tôi tự nhủ rồi cầm chiếc váy ngắn cũn cỡn vào phòng thay đồ.

[Biệt thự họ Trương..]

-Alo.

-Đi khai trương Saint club không? Họ có lời mời mà rồi mà.

-Được.

Nam Phong trả lời điện thoại của một người bạn. Dù sao anh cũng đang rảnh rỗi cả muốn thay đổi không khí chút, nhân ngày Bảo Nhi “vắng nhà”.

Tôi bước ra khỏi phòng thay đồ, cố kéo chiếc váy cho dài ra.. **NÓ THỰC SỰ QUÁ NGẮN!!!!** Tôi bị người ta dúm ột tập số và đĩa bùng bẻ. Hôm nay là ngày khai trương nên có chương trình giảm giá, mọi người đến càng ngày càng đông. Tôi hít thở sâu rồi bắt tay vào công việc...

-Được lắm. Phong cách khá hợp với mày đó Phong, đen xám một màu lạnh. Mấy em kia xinh kìa.

Lâm Vũ-bạn của Nam Phong rủ tai anh. Anh ngồi xuống ghế, nơi được chủ quán sắp xếp để tiếp đãi khách Vip 1....

-Quý khách gọi đồ gì ạ?

Tôi đứng trước một bàn có khoảng 5 người con trai tầm tuổi Nam Phong. Một tên bất ngờ kéo tôi xuống cạnh hắn, tôi hốt hoảng hét lên.

-Aaaaa anh định làm gì tôi.

Tiếng hét của tôi đã làm kinh động tới tất cả các khách trong club này. Tên gian tà bỗng nổi khùng vì đã có hơi bia:

-Ai làm gì cô? Cô điên à? Tự xà xuống quần lấy tôi. Xin lỗi mau. Tiếp khách kiểu gì vậy?

Hắn nói như đổ hết lỗi cho tôi. Hắn cầm tay tôi mạnh rất mạnh rồi gần:

-Cô.không.xin.lỗi.sao?

Tôi đang định “vùng lên” thì tay hắn buông tay tôi ra. Nam Phong đang đứng trước tôi, tay xiết chặt cổ tay tên ham sắc kia:

-Xin lỗi cô ấy mau.

-Nam Phong... cậu làm gì... xin lỗi cô. Xin lỗi xin lỗi.

Đáng lẽ tôi sẽ phồng mũi vì được minh oan nhưng ngay lúc này, tôi ước sao có cái hang rộng để chui tọt xuống đất cho đỡ xấu hổ. Nam Phong quay sang nhìn tôi, ánh mắt giận giữ lắm. Anh cầm tay tôi rồi quát:

-Ai tuyển cô gái này vào đây?

Tất cả mọi người trong club dừng mọi hoạt động lại, chăm chú nhìn Nam Phong đang tức giận. Quản lý bước lên trước:

-Là tôi. Nhưng cô ấy nộp đơn xin việc vào đây.

-Thứ nhất, không quán bar hay club nào thuê nhân viên dưới 18tuổi. Thứ hai, anh hãy nhìn kĩ khuôn mặt này, nó có giá rất đắt mà chỉ để cho những kẻ tầm thường như thằng kia ngắm sao? Anh và cả club này sẽ không có tương lai đâu.

Nam Phong nói xong lời tôi ra ngoài.

[Trung tâm thương mại..]

-Bây giờ em phải thay ngay bộ khác cho tôi. Chuyện kia tôi sẽ xử sau!

Nam Phong mở cửa xe cho tôi rồi nói răn đe. Tôi ngẩn tũn mặt, đi theo sau ngoan ngoãn y một con cún nhỏ nghe lời....

Tôi đi lên tầng, nhặt bừa một chiếc váy xinh xinh và đôi giày bệt. Tôi tháo đôi giày cao gót ra, trời ơi, chân tôi bị rộp đỏ lựng. Nam Phong nhìn ra rồi nói với chị nhân viên bán hàng:

-Vứt đôi guốc này hộ tôi. Vad tôi lấy đôi búp bê này.

Nam Phong đá đôi cao gót sang một bên, bế bổng tôi lên. Tôi ngượng nghịu rồi hét nhỏ:

-Thả em xuống mau. Mọi người để ý đấy.

-Em ngậm miệng lại đi. Em bây giờ không có quyền lên tiếng.

Và cứ như vậy, Nam Phong bế tôi trên tay, cầm cả túi giày màu hồng nhạt đi hết 5 tầng khu thương mại để xuống hầm xe. Nếu thang máy không phải sửa chữa thì tôi sẽ không thấy đen đui tới cực độ thể này.

29. Chương 29: Ở Nhà Ăn Bát Vàng

[Biệt thự họ Trương..]

-Em định đi đâu nữa? Ngồi xuống kia.

Nam Phong thấy tôi đang rón rén định đi vào phòng thì gọi giật lại, chỉ vào sofa. Tôi đành ngậm ngùi ngồi xuống ghế, Nam Phong cũng ngồi xuống:

-Em nghĩ tôi là gì của em?

-Là bạn trai, là người..người yêu em nhất... sau bố!

Tôi nói ra cái câu tôi chưa bao giờ nghĩ sẽ phải nói. Nam Phong như vẫn chẳng vừa ý với tôi, mặt lạnh lùng:

-Vậy sao? Vậy bố em sẽ nghĩ sao khi em đi làm ở một Club sao?

-Anh...anh đừng có lời bố em vào. Em nhận là em sai khi làm ở đó nhưng em bị người ta lừa. Được chưa? Anh chưa rõ chuyện gì đã nói em như thế???

Tôi gào lên với Nam Phong rồi bỏ vào phòng.

15phút sau...

#Cộc #Cộc

“Mở cửa ra ngay. Em không trốn mãi được đâu “. Giọng Nam Phong hơi gần vang lên. Tôi đang trùm chăn kín mít thì bực mình trèo xuống, ra mở cửa.

-Em muốn ăn kem thì ra sân sau.

Nói đúngm một câu Nam Phong tay dứt túi quần quay đi, tôi giờ nắm đấm sau lưng anh, bặm môi bặm lợi vì ức.

[Sân sau, biệt thự họ Trương..]

Tôi xị mặt ngồi xuống cạnh Nam Phong, anh lại nhìn tôi:

-Em mặc váy này xinh hơn váy kia.

-Em cũng thấy vậy!

Tôi thấy anh có vẻ đã tha thứ lỗi lầm của tôi nên tôi yên tâm cầm hộp kem Socola Vani lên ăn.

-Tại sao em trốn anh đi xin việc? Em muốn tiền tiêu vặt để ăn uống thì hãy bảo anh! Anh sẽ...

-Anh nhìn mặt em giống đứa hay ăn vặt lắm sao?

Mặc dù hồi cấp 2 tôi là đứa ăn vặt thành thần nhưng cam đoan, giờ đã hết!!! Tôi nói bắn cả kem vào mặt Nam Phong, tôi vội vàng kéo tay áo rồi lau cho anh. Nam Phong gạt tay tôi ra, giọng tra hỏi:

-Vậy em đi làm kiếm tiền làm gì?

-Em... em muốn đi làm! Mai em sẽ đi xin làm ở Fresh Garden vậy!!!!

-Em muốn. Để tôi xin cho em.

-Khoonggggg!!! Anh nghiêm cấm nhúng tay thò mũi vào việc này!

Tôi ngăn cản ngay ý định giúp đỡ của Nam Phong, nếu anh mà mở miệng xin hộ chắc tôi được giao làm chủ một đại lí mất T.T Người có quyền cao chức trọng mà...

-Vậy em phải ở nhà thêm 1tháng nữa! Thi cử xong xuôi, hè mới được đi! Tôi sẽ cho em ăn nếu em sợ không có cái ăn.

-Anh này.....anh tin em sẽ giết anh luôn ở đây khoonggggg!!!!

Tôi đến chết mất.. anh ấy nghĩ tôi là gì mà cứ suốt ngày gán với đồ ăn thế huhu tôi chỉ ăn nhiều hơn các cô gái khác nữa phần thooiii.

[Biệt thự Vanga..]

-Mẹ!!!! Con không chịu được nữa rồi. Bạn con vừa gọi bảo Nam Phong bảo vệ Bảo Nhi ở một quán bar mà hành động đầy tình cảm cơ huhu

Mai Linh gào lên, cô đã chịu hết nổi rồi. Cô cố gắng ăn mặc sành điệu, nổi bật nhất để được Nam Phong để ý nhưng tới một cái liếc mắt anh cũng không dành cho cô, cô lại đổ lên đầu Bảo Nhi và nghĩ rằng nếu Bảo Nhi còn bên cạnh Nam Phong giây phút nào là anh sẽ yêu Bảo Nhi nhiều hơn. Bà Kim đang đắp mặt nạ mặt ong liền từ tốn nói:

-Mai ta sẽ nói chuyện với con ranh đó. Con đã đưa tờ giấy của tòa cho nó chưa?

-Rồi. Nhưng mẹ định làm gì nó?

-Con không cần biết. Hãy chăm chút cho sắc đẹp và cầm tiền đi mua mấy bộ đẹp đẹp mà mặc đi!

Bà Kim quăng chiếc thẻ kim cương của ngân hàng Bắc Á Bank lên bàn rồi nhắm hờ mắt, suy nghĩ.

[Biệt thự họ Trương..]

-Oáp!

Tôi ngáp một cái dài rồi ngã ra sàn gỗ nằm. Hai tay để trên bụng, chân đung đưa. Nam Phong cũng nằm xuống cạnh tôi, Ben chen vào giữa. 3 chúng tôi nằm đó, nhìn trời đất nhìn trăng sao đêm nay. Tôi sẽ được nằm điều hòa, ăn bát vàng trong 1tháng tới saooo??? Là may mắn hay xui xẻo đây?

[Ngày hôm sau,..]

-Em mau ăn đi. Hôm nay chủ nhật, phải đưa Ben đi khám bệnh định kì!

Nam Phong đặt một đĩa trứng và bánh mì, cốc sữa tươi mát để ngay trước mặt tôi, giục. Tôi xé một miếng bánh mì bỏ vào miệng, quay sang nhìn Ben. Mặt nó có vẻ không vừa ý với việc “đi khám bệnh định kì”, nó nhìn Nam Phong rồi hơi khừ khừ. Tôi thấy Nam Phong bị bệnh tự quyết khiến nhiều người ghét quá.. tôi và Ben chắc xếp vào loại đầu =)))) tôi cũng gan dạ nhìn đều Nam Phong một cái rồi lại cười khi khi với Ben.

[Pets Hospital..]

-Ben rất khỏe. Cân tăng đều và nên giữ độ béo như thế này, đừng béo hơn. Nên đi dạo nhiều hơn, sức đề kháng của Ben rất tốt. Ben là chú chó sướng nhất mà tôi từng điều trị.. đầu bếp và các món khác nhau trong 1tuần, hơn cả người.

Bác sĩ viết vài chữ vào sổ khám của Ben, nói. Tôi ngồi cạnh Nam Phong và Ben mà sưng cả người. “Ben có đầu bếp và các món khác nhau trong 1tuần” ư?

Bước ra từ phòng khám, tôi vẫn nhìn Nam Phong và Ben với vẻ bất ngờ.

[Biệt thự họ Trương..]

Nam Phong bảo tôi thay bộ quần áo nào cho thoải mái nhất rồi ra sân sau. Tôi vừa bước ra sân thì đã thấy Nam Phong, anh nhìn rất khỏe khoắn với chiếc áo raglan tay lỡ đen xám phối cùng quần short bò. Tôi thì cũng rất khỏe với style đầu quần đó, áo phong xám slogan với short bò rách te tua, tóc búi lỏng.

-Anh định làm gì theee?

Tôi ngồi xổm xuống cạnh Nam Phong, anh đang lấp ống nước vào vòi nước rồi... #Xiiiiiiiiii anh phun thẳng nước vào mặt tôi. Tôi vợ luôn thùng nước bên cạnh, úp vào đầu Nam Phong ướt sũng người. Tôi cười lớn rồi chạy vội ra đằng ống nước Nam Phong lấp từ trước rồi mở vòi. Nam Phong bỏ thùng nước ra, vuốt mặt rồi bật nước mức lớn nhất... chúng tôi bắt đầu trò phun nước vào nhau.

Khung cảnh y một bộ phim Hàn Quốc, vào một ngày chủ nhật đầy nắng đầu Hè, trong sân sau của tòa biệt thự, cỏ cây xanh mướt, tôi và Nam Phong đứng ở hai phía, cố gắng phun cho đối phương ướt sũng, Ben cũng ướt nhẹp vì người ta có câu “trâu bò đánh nhau, ruồi muỗi chết” mà. Nam Phong lắc lắc đầu, mái tóc vung vẩy nước nhìn mê li với vẻ đẹp lai tây của anh. Tôi đang nhìn anh thì #xiiii...anh lại lừa tôi rồi. Tôi lấy khăn lau mặt rồi tổng tấn công lại hahahah

1tiếng 15phút sau...

-Em mới quá!!

Tôi bóp tay đã mỏi nhừ, người vẫn ẩm vì vụ chơi nước vừa rồi, Nam Phong cũng thấm mệt vì chơi xong anh còn tắm cho Ben, nó đang chạy nhảy trên cỏ. Nam Phong mở lời:

-Anh và Ben có hoàn cảnh giống nhau nên anh đã nuôi nó đấy.

-Hoàn cảnh? Anh nói rõ hơn đi.

-Thực ra mẹ anh mất từ hồi anh lên 4...

-Cái gì? Vậy bác Phương..

-Bà ta là mẹ kế và là...

Nói tới đây Nam Phong bỗng khựng lại như mập mờ chuyện gì đó không dám nói. Tôi đương nhiên chẳng bắt anh nói ra, hóa ra anh và tôi đều mất mẹ từ khi còn quá nhỏ. Cũng có nét tương đồng đấy chứ!

30. Chương 30: Lên Lớp-ngủ Hè

1tháng sau...

[Biệt thự họ Trương..]

-Yeeeeeeeeee.

Tôi cầm tờ báo điểm và giấy lên lớp lao vào nhà. Tôi vui khôn xiết khi bỏ rất nhiều tiết học nhưng tôi vẫn đạt điểm rất cao:

Văn: 9

Toán: 10

Anh viết-nghe-nói: 10-9.5-9

Tôi phe phẩy tờ giấy trước mặt Nam Phong khoe, chắc chắn tôi cao điểm hơn anh. 1tháng qua Nam Phong “chăm” tôi từng bữa ăn tới giấc ngủ, đi đâu làm gì đều có anh theo. Cũng nhờ anh mà tôi hiểu được mấy bài khó nên tôi đã tự lập luận rằng:

Anh chăm tôi->không có thời gian học->kém điểm hơn tôi!!!!

Nhưng có vẻ tôi đã sai, Nam Phong đang lơ đãng nằm ở ghế sofa, tay giờ tờ báo điểm của anh. Tôi vừa cầm vào đã run run muốn khóc vì ước vọng vượt mặt Nam Phong của tôi đã tan vỡ. Tôi không tìm nổi số 9 nào trong bảng điểm HOÀN HẢO này...tất cả đều đạt điểm tuyệt đối. Tôi bĩu môi rồi đi vào phòng thay quần áo.

-Em đi đâu?

-Hôm nay là 30/5, là ngày mở ra mùa hè! Tức em được đi xin việc!!!!

-Tôi đưa em đi.

Nam Phong ngồi dậy từ từ, cầm khóa xe oto và kéo tôi theo.

[Trước cửa hàng Fresh Garden..]

-Em chắc không muốn tôi vào xem hộ hợp đồng chứ?

Nam Phong ngó ra cửa hàng bánh, nói giọng có chút trêu chọc tôi. Tôi nhìn anh rồi mở cửa xe, bước xuống.

-Vừa nãy người yêu cô đưa tới đây à?

Chị Vân – Mai Vân, nhân viên bán hàng đã có 1năm làm ở cửa hàng này. Chị ấy bằng tuổi Nam Phong, học ở trường cấp 3 Wellspring. Khuôn mặt như một diễn viên Hàn Quốc, dáng thì chuẩn tới từng centimet... tôi và chị ý tuy cùng mặc bộ đồng phục của Fresh Garden nhưng tôi thì nhìn y một cô gái vắt sữa bò ở Hà Lan..còn chị ý thì khỏi cần bàn cãi, nhìn chị ý là thèm ăn bánh rồi T.T Quay lại câu chuyện bây giờ, tôi suy nghĩ chốc lát rồi trả lời:

-Dạ đâu có ạ ^^ người yêu em mà giàu tới vậy em đã ở nhà hưởng phúc rồi chứ đâu phải đi làm thế này hì hì sáng em bị người ta đụng nên đeo tới đây hộ đó.

Tôi vừa trả lời vừa gói mấy gói bánh, lúc nhìn lên thấy chị Mai Vân đang bán bánh cho... Nam Phong @@ Tôi hâm thật rồi, bằng nấy câu nói vừa rồi đều lọt tai anh ấy sao???

-Bánh của anh đây.

Chị Mai Vân cười tươi rạng rỡ, đưa túi bánh cho Nam Phong. Anh chẳng cười lại với chị ấy, nhìn tôi chăm chăm rồi đẩy túi bánh sang chỗ tôi.

-Trông cô có vẻ mệt. Ăn bánh đi. Cô.Lấy cho tôi cái khác.

Tôi cứng đờ người rồi lắp bắp:

-Dạ...quý khách ăn... à tôi không mệt. Quý khách quá quan tâm rồi ạ.

-Quý khách? Tôi?

Tôi bị Nam Phong vắn lại nên bí quá, cúi chào một cái rồi chạy một mạch vào bộ phận xuất bánh.

Giờ ăn trưa, Fresh Garden..

-Sáng nay anh Nam Phong lại qua đó.

Chị Mai Vân nói lớn, chúng tôi đang trong giờ nghỉ trưa nên mọi người đều ăn uống và tám chuyện sôi nổi. Riêng tôi mới vào, chưa thân quen ai nên cúi đầu ăn đến hạt cơm cuối cùng.

-Bảo... Bảo Nhi được Nam Phong cho bánh đó.

Giọng chị Vân có chút thay đổi nhưng vẫn tươi cười. Mọi người quay sang tôi tra hỏi:

-Em quen Nam Phong à?

-Em biết Nam Phong không?

-Nghe nói em cùng trường với Nam Phong!!!

-.....

Tôi uống một ngụm nước cho xuôi cơm rồi xua tay chối đẩy:

-Không không. Em biết thì cũng giống mọi người biết đến anh ấy thôi.

Rồi cái gì đến cũng phải đến, một anh cầm điện thoại xông ra cạnh tôi:

- Chẳng phải Vũ Bảo Nhi lên báo với tite Người yêu của thiếu gia Nam Phong đây sao? Đúng cô bé đó rồi!!!!!!

Tất cả...không sót một ánh mắt nào không nhìn về phía tôi. Có tiếng tuột tay rơi vỡ cốc... Mai Vân nhìn tôi, ánh mắt hằn lên những tia đỏ:

-Em... Vũ Bảo Nhi... sao chị không nhớ ra nhỉ hahaha

Chị ấy bỗng ôm chầm lấy tôi, vỗ lưng tôi đầm đệp như người thân ở xa mới gặp lại...

Từ hôm bị bại lộ, mọi người ở cửa hàng quan tâm tôi nhiều hơn, nhìn tôi với ánh mắt ngưỡng mộ và còn nói khi nào rủ Nam Phong đi ăn uống với họ.

-Mỗi ngày hãy gửi 100 chiếc bánh ngọt các loại đến cô nhi viện Ngôi Sao ở đường AB. Bảo Nhi sẽ nghỉ hết tuần này.

Tôi đang chăm chỉ làm việc thì Nam Phong lao vào cửa hàng, nói một câu gây sốc với tất cả mọi người trong cửa hàng rồi kéo tôi đi.

[Sân bay Nội Bài, Hà Nội..]

-Sao chúng ta tới đây?

-Em không muốn đi du lịch sao?

Nam Phong cười rồi mở cửa xe đi xuống, tôi cũng nhanh nhẹn mở cửa mà chẳng cần chờ anh mở hộ :)
Nam Phong lôi hai chiếc vali to sụ ra khỏi cốp xe, tôi thì thấy bóng dáng hai đứa bạn thân hay đúng hơn là một cặp đang yêu nhau đứng ở cổng chờ.

-Aaaaaaaa

Tôi bá cổ Tiên Tiên. Bảo Minh cũng cười cười, Nam Phong đưa tôi bao chứa visa. Và chúng tôi lên đường đi Thái Lan ^^

31. Chương 31: Kế Hoạch Du Lịch

Sau 2 tiếng ngồi máy bay, bốn chúng tôi đã đặt chân tới đất nước chùa vàng – Thái Lan...

-Bảo Nhi, chúng ta đến rồi!

Tiên Tiên đưa tôi cốc StarBucks rồi chỉ về phía cổng xuống...Là Minh Anh, Mai Linh và Gia Khang? Tôi hơi bất ngờ, tôi đã không gặp Gia Khang sau cái lần ở quán bar, anh giờ lại là hình ảnh khác xưa: mái tóc nhuộm tím trầm, lông mày cạo hai vạch nhìn rất đàn anh đàn chị. Tôi ngẩn người ra, Nam Phong và Bảo Minh xách hành lí ra rồi bắt taxi luôn.

[Trên taxi..]

-Anh biết Minh Anh và Mai Linh, cả Gia Khang nữa...

-Họ tới đây nhưng không liên quan tới chúng ta. Em hãy kệ họ đi.

Tôi vừa mở miệng nói đã bị Nam Phong ngắt lại. Anh nhìn chẳng có vẻ gì hào hứng nhưng đôi lúc lại cười cười...chẳng lẽ Nam Phong có vấn đề về đầu óc thật?

[.....]

-Cái gì cơ?

Tôi và Tiên Tiên hét lên khi Bảo Minh ra nói tôi sẽ ở cùng phòng với Nam Phong, còn Tiên Tiên và Bảo Minh ở một phòng. Tôi cứ tưởng là đây sẽ là một chuyến đi thoải mái, best ever nhất từ trước tới nay chứ đâu ngờ vẫn phải dính tới Trương Nam Phong T~T Tôi đành lòng, cầm đầu chạy theo Nam Phong đang đi vào thang máy.

[Phòng 504..]

-Anh cho em ở cùng phòng với Tiên Tiên đi. đi. đi. đi. (đã bớt 10từ đi!)

-Vậy tôi phải ở cùng Bảo Minh?

-Có sao đâuuuuuuu.

-Tôi không gay. Tôi chuẩn men! Em hiểu chưa?

-Vậy anh thuê thêm phòng đi.

-Em...em nghĩ khách sạn này giống các khách sạn khác sao? Em biết để ở đây, người ta phải đặt trước cả năm trời mà giá một phòng không rẻ đâu. Sống phải tiết kiệm chút!

Tôi bĩu môi khi Nam Phong nói câu “ngược thiên” đó. Anh nghĩ là là ai? Anh có biết trong mắt em, anh có thể mua tới 10 cái khách sạn như này không? Anh mà không thuê nổi thêm một phòng sao? Lại còn bày trò “tiết kiệm” :p Thà rằng nói muốn ở cùng em đi cho rồi hahaha.

Tôi nghĩ trộm xong tự cười tủm tỉm, Nam Phong nhìn tôi rồi lặng thinh, chẳng nói gì.

[Health and Beauty Spa..]

-Oaaaaaa

Tôi reo lên sung sướng, Nam Phong đưa ba bọn tôi tới một spa để thư giãn sau một chuyến bay không dài nhưng đủ mệt. Đang lảng lảng hưởng thụ cảm giác thoải mái thì tôi nhìn thấy hai khuôn mặt mà tôi chẳng muốn nhìn thấy chút nào.

-Cô cũng vào đây sao? Toàn đi phục vụ người khác nên giờ được phục vụ chắc sướng lắm.

-Cút ngay.

Nam Phong vừa từ phòng xông hơi đi ra, gằm gừ. Minh Anh và Mai Linh có phần run rẩy nhưng vẫn cố đáp:

-Anh...mẹ và bố có chuyện muốn gặp anh đó. Cuối tuần bố mẹ về.

Nam Phong tỏ ra không quan tâm tới câu nói của Minh Anh, anh kéo tôi đứng dậy....

32. Chương 32

-A

Tôi thích thú ngắm nghía các hàng quán trên hè phố. Toàn các cửa hàng đồ ăn ngon mắt mà chắc chắn ngon cả vị ^~^

[Cửa hàng quần áo..]

-Sao lại vào đây?

-Em...em muốn có áo đôi!

Tôi cố gắng nói, đây thực ra là mong ước khi có người yêu của tôi... công nhận sến nhưng hai người mặc đồ đôi sẽ rất tuyệt! Tôi tự tay lựa, sau một hồi suy nghĩ tôi đưa anh một chiếc áo phong micky và mình lấy chiếc có minies!

-bidhifjegu#-@(5@* (tiếng thái)

(hai người mặc rất đẹp!)

-#(*\$9 (tiếng thái)

(cảm ơn)

-Jdja3-\$83+@

(Tôi có thể chụp một tấm ảnh được không?)

-Được.

Nam Phong sau khi nói mấy câu tiếng Thái với tốc độ nhanh thì “được” rất quả quyết. Anh khoắng vai tôi rồi kéo sát vào người anh, người chủ shop mặt mũi hí hửng trở lại với chiếc máy ảnh trên tay...

-One..Two..Three! #tách #tách

Người chủ cầm tấm ảnh phẩy phẩy cho hình hiện lên, chị ấy đưa Nam Phong một ảnh rồi cúi chào tạm biệt.

-Sao em không có?

-Em muốn không?

-Thôi..

Nam Phong nhìn tấm ảnh rồi nhét vào ví, tôi thắc mắc nhưng rồi tự xoa tay bác bỏ. Tôi nhìn thấy một cửa hàng nhỏ bày bán bờm tai thú ngộ nghĩnh liền kéo tay Nam Phong về phía đó.

-Anh thích không?

Nam Phong lắc đầu. Tôi ngậm ngùi bỏ tai thỏ xuống.

-Oaaaa đẹp trai lắm đó!

Nam Phong vẫn lắc đầu. Tôi ngậm ngùi bỏ tai mèo xuống.

-Anh đừng nói là không đẹp đó!

Lần này thì Nam Phong ưng thuận cho qua, tôi vỗ tay reo mừng khi chiếc bờm tai gấu đã được chấp nhận. Tôi thì đeo luôn tai mèo lên tóc, anh chỉnh cho tôi rồi lấy máy điện thoại ra làm ngay một kiểu ảnh.

-Em muốn ăn kem.

-Tôi kiệt sức mất.

Nam Phong nói đùa khi tôi đòi ăn kem. Không phải không có lí vì từ lúc tách đi riêng, anh đã tốn kha khá tiền vào việc mua đồ ăn cho cái bụng “không đầy” của tôi.

[Khách sạn..]

-Em đi tắm rồi còn ăn tối.

Nam Phong cởi áo phông ra. Body sáu múi săn chắc, nhìn mê người làm tôi thất thần mấy giây rồi mới run sợ:

-Anh..anh làm..làm trò gì vậy?

-Đi tắm.

Câu trả lời hết sức bình thản của Nam Phong làm tôi run rẩy thật sự, tôi lắp bắp:

-Anh bảo...bảo em đi tắm..tắm mà! Anh định.. định..

Tôi chưa nói nổi cả câu thì Nam Phong tiến tới sát tới trước mặt tôi. Cái thân hình săn chắc của anh đập thẳng vào mặt tôi, hai tay anh đặt lên vai tôi, ôn tồn nói:

-Em nghĩ tôi là loại đàn ông gì thế? Em chưa biết căn phòng này có 2 nhà tắm sao?

Tôi ngược lên nhìn anh, trong đầu nghĩ:”Thật ư? Sao em không biết! Có phải tại em hơi tưởng tượng không?”. Anh cười rồi xoa xoa đầu tôi, đi về phòng tắm.

33. Chương 33: Anh Tỏ Tình

-Oaaaaa! Mày giỏi thật đó Bảo Nhi à!

Tiên Tiên và Bảo Minh đã ngồi ở bàn ăn trước. Nó nhìn thấy tôi đã “thuyết phục” được Nam Phong mặc áo đôi nên có lời khen ngợi. Tôi kéo ghế ngồi xuống, chu miệng:

-Đương nhiên rồi!

Nam Phong chẳng nói gì, anh gọi đồ uống cho tôi và anh. Bụng tôi cũng tới giờ nên réo rất không ngừng. Tôi đứng dậy và ra lấy đồ ăn.

-Wo

Tôi thầm thốt lên trong lòng, khách sạn 5* có khác, tiệc buffe dường như chẳng thiếu món gì...từ Á sang Âu. Tôi đang gấp ít mì ý thì có tiếng chào hỏi:

-Lâu rồi chưa gặp em.

Tôi bất giác quay sang nhìn, chính là Gia Khang. Tôi ngập ngừng chốc lát rồi vừa nhanh tay lấy mì, miệng nói:

-À vâng... chào anh.

-Em vẫn..

Gia Khang đang định mở lời câu thứ 2 thì tôi đang nhanh chân bưng đĩa mì trở về bàn. Tôi đứng ở đó thêm mấy giây nữa chắc đứt dây thần kinh giao tiếp mất...thực sự gặp Gia Khang khiến tôi rất khó xử. Chẳng phải vì anh đã từng thích tôi hay tôi từ chối anh tới phũ phàng, mà do tôi thấy có lỗi khi để tình bạn nhiều năm giữa anh và Nam Phong rạn nứt..

Tôi ngồi xuống bàn ăn, thở phào nhẹ nhõm. Tôi xoay một chút mì rồi đưa lên miệng, Tiên Tiên cũng trở về bàn ăn, trên tay là một đĩa thức ăn đầy ắp:

-Mày vừa nói chuyện với Gia Khang phải không?

-Ừ.

Tôi trả lời. Tiên Tiên uống một ngụm nước rồi nói tiếp:

-Anh ta thật trơ trẽn. Tao thấy thật may khi hồi đấy không si mê anh ta quá mức!

-Thôi mà Nam Phong với Bảo Minh đâu?

-Đi lấy gì đó thì phải.

-Anh định gây bất ngờ cho Bảo Nhi à?

-Ừ. Mất công học giờ không làm cũng phí!

-Học?

Bảo Minh hơi ớ người ra. Nam Phong vẽ vội vã lắm khiến ai nhìn cũng nghĩ sắp làm gì quan trọng lắm.

-Sao lâu thế nhỉ? Hai người này không muốn ăn hay sao ý???

Tôi cắt miếng thịt bò cho lên miệng, thắc mắc. Tiên Tiên ngồi đối diện cứ cười tủm tỉm. Đang ăn thì đèn trong nhà hàng bỗng tối đi, rồi tiếng piano dạo lên một đoạn nhạc. Tôi ngậm chiếc đĩa trong mồm quay về nơi có một ánh đèn rọi sáng đàn piano...

Và anh đã được hôn lên má em

1 nụ hôn anh vẫn luôn ước ao

tình yêu đã hé nụ cười với đôi ta

anh đang muốn bên em

và vì đêm nay anh đang rất nhớ em

chỉ muốn viết lên bài hát để vơi nỗi nhớ này

dành tặng cho em sớm mai chỉ muốn thấy em mỉm cười

Là anh đã yêu yêu yêu nà na na (yêu nà na na)

Ô anh đã yêu em mất rồi...rất thật lòng... từ tận nơi trái tim

và hãy để cho anh anh anh được bên em

để sẻ chia buồn vui...tháng ngày

và sau đây anh muốn hát thật to

rằng rằng là I love na na

và giờ anh rất muốn có có...có được tình yêu ...của em

trong trái tim này...từng ngày qua chờ mong bóng em

và để anh được nắm lấy lấy...lấy đôi bàn tay

và dành trọn tình yêu của anh

để anh được thấy.....nụ cười của em

Và thực sự là anh đang ấp ủ 1 điều gì đó

Và muốn nó thật tuyệt vời để dành cho em
Và anh cũng đã xác nhận với chính con tim của mình là bao nhiêu ngày qua
Đã bị trúng đạn bởi 1 ánh mắt thật ...kiêu sa
Và để cho anh anh anh được bên em
để sẻ chia buồn vui...tháng ngày
Và sau đây anh muốn hát thật to
rằng rằng là I love na na
Và để anh được nắm lấy lấy...lấy đôi bàn tay
Và dành trọn tình yêu của anh
để anh được thấy....nụ cười của em
(Nana – Phúc Bồ)

Tôi sững sờ hết mức, lưng thưng đứng lên, đi về phía người con trai đang hát lên những lời ca ngọt ngào, tay lướt trên phím đàn piano. Tôi đứng trước anh, anh dừng bài hát, đứng trước mặt tôi. Anh đưa tay lên vuốt vài sợi tóc mai của tôi, tôi ngượng ngịu khi mọi người xung quanh bắt đầu tập trung hết về hai bọn tôi. Anh cười dịu dàng rồi nói:

-Em thích chứ?

-Dạ...thích...rất thích.

-Thật may. Anh không đánh sai nốt nào.

-Nhưng tại sao...tại sao phải làm như thế này?

Tôi ngược nhìn anh, hương thơm nhẹ từ người anh tỏa ra, ôm lấy tôi, “bắt” tôi phải hòa quyện vào cùng anh. Anh ôm lấy tôi, nói:

-Đây được coi là lời tỏ tình của anh dành cho em. Như vậy là em đồng ý lên báo với dòng tite “Bạn gái chính thức của Trương Nam Phong” rồi phải không?

Tôi không trả lời, chỉ đưa tay lên ôm lấy anh rồi bối rối gật đầu. Cả nhà hàng ồ lên rồi rầm rầm tiếng vỗ tay.

...Xa xa ánh đèn là hai cặp mắt đầy cảm phấn, như muốn thiêu cháy hai người đang ngập tràn hạnh phúc. Bên cạnh lại là một ánh nhìn đầy ẩn ý, khó lường được những điều trong ánh mắt đó!

34. Chương 34: Tình Lên Ngôi

Sau khi được Nam Phong tỏ tình, anh và tôi đi chơi tối ở Thái Lan. Thành phố đã lên đèn, các con phố tấp nập hơn buổi sáng, những cửa hàng to, nhỏ mở cửa đón khách. Tôi và anh, tay nắm chặt vào nhau. Tôi dường như không còn cảm thấy ngại khi bị người ta nhìn ngó rồi chỉ trỏ. Tôi phải chăng đã tự tin hơn sao? Ừ thì dù tôi và Nam Phong đi bên nhau thì đúng là một cặp cộc cạch..nhưng tình yêu vượt hết mọi cách trở! Nên tôi nghe lời Nam Phong đã dặn cứ “bơ đi mà sống”. Anh dẫn tôi vào khu vui chơi mới mở ở Thái Lan đang nổi tiếng khắp thế giới với sự kinh dị đạt điểm tốt độ trong nhà ma.

-Vé đây rồi. Em muốn ăn gì trước khi vào đó không?

-Em...em...anh...mình chơi trò khác được không....em thấy ở đây cũng..cũng có nhiều trò chơi vui mà!!!

Tôi run như cây sậy khi thấy Nam Phong mới chen vào đám đông có mấy phút đã đi ra, trên tay là hai ticket trên tay. Cũng thật lợi hại, chắc lợi dụng sắc đẹp của mình đây mà! Nam Phong nắm chặt tay tôi, nói:

-Vậy là em không muốn ăn gì! Chúng ta đi thôi.

Tiến tới cửa nhà ma, tôi càng sợ hơn. Nam Phong nắm chặt tay tôi, check ticker rồi đi vào. Nhà ma này là một con đường nhưng có ba ngã rẽ, mỗi lần trò chơi này chỉ có 6 người tham gia, trong ticker đã có sẵn con đường mình phải đi. Tôi và Nam Phong đi vào con đường của mình.

-Anh....Nam...Nam Phong...em...em SỢ HUHUUUUUUUUU!

Tôi vừa đi được một đoạn đã thấy lạnh sống lưng rồi. Nam Phong chẳng nói gì, chỉ nắm tay tôi chặt hơn rồi kéo sát vào người anh.

20phút sau...

-HUHUHUUU... em ghét anh. Anh đi ra ngay. Em chết mất huhu

Tôi ngồi ở trước cổng khu vui chơi, khóc thét lên. Tôi đã hét tới khản giọng khi đi nhà ma. Thái Lan nổi tiếng với thể loại kinh dị rồi, đã thế tôi đâu phải đứa “vô cảm” trước ma quỷ!!! Nào thì ma không đầu, ma chảy máu từ lum, giật chân sờ tay,... tôi sợ tới mất mật. Nam Phong gỡ đầu, anh thấy mọi người bắt đầu để ý tới tôi nên chạy đi đâu mất hút. Tôi lau nước mắt rồi bực mình, lẩm nhẩm:

-Hừ! Thấy thế mà đi trốn luôn saoooo? Mình sẽ...

Đang tính tự về khách sạn một mình, cho Nam Phong biết mặt thì một chú gấu bông nâu lớn và to oí là to xuất hiện trước mặt tôi. Tôi ôm lấy chú gấu rồi làm vẻ mặt giận dỗi, Nam Phong ngồi xuống cạnh tôi:

-Thôi mà. Nếu em không thích thì chúng ta sẽ không chơi trò đó bao giờ nữa!

-Có lần sau nữa sao?

-Thì...thì đó. Anh mới phải chuộc lỗi. Anh...chưa mua gấu tặng ai bao giờ đâu!

-Chìn chá *tiếng Hàn* Anh nghiêm túc không vậy?

-Thật.

-Hahhhhaaa hóa ra anh là trai tân. Em là người yêu đầu tiên của anh phải không?

-Đúng... và sẽ là cuối cùng.

Nói đoạn, Nam Phong quay sang hôn vào môi tôi một cách bất ngờ. Tôi trợn tròn mắt, tay bấu chặt con gấu bông. Đêm nay, tôi sẽ mất ngủ!

35. Chương 35: Em Cũng Nổi Tiếng Sao?

-Aaaaaaaa. Hai anh chị ấy kìa.

-Nam Phong. Bảo Nhi. Nam Phong..

Tôi và Nam Phong vừa bước ra cổng sân bay thì vô vàn tiếng reo hò vang lên ầm ầm. Tôi nhìn phía trước là một đám đông cầm băng rôn khẩu hiệu rồi hò hét tên tôi và Nam Phong. Nam Phong hơi nhếch môi còn tôi thì cười ngoác miệng tới tận mang tai...

-Anh nói cái gì cơ? Chúng ta đã lên báo rồi cơ á?

-Đúng vậy. Em không thích sao?

-Được lên báo sao lại không thích? Em giờ nổi tiếng ngang anh rồi nhỉ hahahah Bảo Nhi này cũng có ngày hôm nay sao?

Tôi ngồi cạnh Nam Phong trong oto, âm thầm sung sướng. Nam Phong quay sang nhìn tôi một cái rồi nói:

-Em càng ngày càng rõ bản chất!

[Biệt thự họ Trương...]

-Bà có chuyện gì thì nói nhanh đi.

-Con hiểu rõ ta muốn nói gì mà. Sao con..

-Chuyện đó không có chút liên quan nào tới tôi và cô ấy. Còn Minh Anh, bà đừng sai con bé đi theo dõi tôi nữa. Tôi không nhân nhượng thêm đâu..

Nam Phong tắt máy. Thật không ngờ Ái Phương lại là người như vậy. Anh đang suy nghĩ vấn đề thì thấy Bảo Nhi thay đồ, cầm túi xách đi ra cửa.

-Em đi đâu vậy?

-Đi làm! Em thật vất vả khi phải đi kiếm tiền nuôi anh huhu

Tôi xỏ chân vào đôi giày, giả vờ buồn bã =))) Nam Phong cầm khóa xe đứng dậy, lờ mắt nhìn tôi.

[Cửa tiệm bánh Fresh Garden..]

-Mấy giờ em tan?

-Hôm nay cửa hàng liên hoan và có mời anh...anh đi cùng nhaaaa

Tôi chợt nhớ tới tin nhắn của Mai Vân, nhận được lúc ở sân bay. Giờ này ỉm chắc sẽ dễ hơn.

-Không.

-Đi đi mà T.T Em chót hứa sẽ khoe bạn trai với mấy chị ở cửa hàng rồi.

-Bạn trai? Vậy 6h tối tôi ở đây chờ em.

Nam Phong hơi ngạc nhiên khi thấy tôi năn nỉ, gọi anh ngọt sớt hai từ “bạn trai”. Anh kéo tôi lại rồi hôn nhẹ lên trán tôi, chào tạm biệt.

-Yaaaaaaa em làm bọn chị gato quá đó Nhi oiii.

Tôi vừa mở cửa đi vào trong tiệm thì mấy chị ủa ra. Chắc cảnh tình cảm sến súa đã bị mấy chị ấy thấy hết rồi.. tôi ngượng đỏ cả mặt rồi đi vào phòng thay đồ.

-Em sướng thật đó. Được tỏ tình kiểu lãng mạn nhất rồi đưa đi đón về bằng toàn các siêu xe.

-Sao chị biết tỏ tình...

-Báo chí đăng đầy ra. Ảnh em với anh Nam Phong được lên báo suốt ngày đó! Em hình như còn có fanpage rồi hay sao ý..cơ mà có cả anti fanpage..

-Em không quan tâm mấy chuyện đó huhu mà chị đừng nói về chuyện đấy nữa.. em thật sự không thấy sung sướng hay may mắn gì đâu!

-Không thấy?

-Chị không biết em và Nam Phong đã từng xảy ra những chuyện gì đâu huhu

Tôi mặt méo, bê ổ bánh ra quầy. Mọi người nghĩ tôi số may với sung sướng, đâu ai biết tôi đã trải qua bao nhiêu “khung bậc cảm xúc” mới có được tình yêu “đẹp như trong truyện” ngày hôm nay...

6h tối,...

-Bảo Nhi... kìa.

Mai Vân huých tay tôi, tôi ngẩng lên thì vừa lúc Nam Phong mở cửa đi vào cửa hàng.

-Anh..anh ngồi chờ ở kia nha! Em và mọi người sắp tan rồi.

-Em có biết tôi đã phải hủy hẹn với mấy thằng bạn không hả? Em nhanh nhẹn lên.

Nam Phong ngồi xuống ghế, cắn nhẩn. Rõ ràng tôi đã xin hẹn từ sáng rồi cơ mà! Anh toàn thích làm cao!!! Tôi bấu môi rồi nhanh chân chạy vào trong. Mấy chị ở cửa hàng đã thay xong quần áo và ra ngồi gần Nam Phong..

-Anh đẹp trai thật đó!

-Anh quen Bảo Nhi như thế nào?

-....

Mai Vân và mấy chị nữa xúm xít cạnh Nam Phong, hỏi lên hỏi xuống. Nam Phong giữ nét lạnh lùng sẵn có, khuôn mặt chả có chút gì muốn tiếp chuyện những cô gái xung quanh.

-Em xong rồi. Chúng ta đi thôi.

Tôi thay quần áo xong đi ra, Nam Phong đứng dậy nhanh rồi ra đứng cạnh tôi.

[Cửa hàng Fresh Garden..]

-Em không đi được ôtô!

Mai Vân lên tiếng. Mọi người định gọi taxi 7 chỗ, còn tôi thì đi với Nam Phong.

-VẬY...em sẽ đi ôtô. Chị đi với Nam Phong nha.

-Nhưng...

-Đừng ngại. Anh ấy thân thiện với không bắt nạt ai đâu ^^

Tôi hồ hởi đẩy Mai Vân ra cạnh Nam Phong. Nam Phong lườm tôi nhưng không để nhìn ra. Tôi cười xoa dịu cơn giận của Nam Phong...

Trên taxi..

-Em dám coi tôi là xe ôm sao? Tối nay em chết rồi!

Đọc tin nhắn của Nam Phong gửi tới mà tôi hơi rợn người, thật ra tôi bây giờ mới thấy lúc đó chưa hỏi ý kiến Nam Phong mà tôi đã vội quyết... có chút tội lỗi ToT

[Chan Chan Karaoke..]

-Anh...em xin lỗi mà!

Tôi bám lấy tay của Nam Phong, Mai Vân đi sau mà mặt có chút gì đó khó tả... Nam Phong bẹo má tôi rồi rần ðe:

-Tối tôi xử em sau! Càng ngày càng lắm tội!

-Sau đây xin mời thành viên mới nhất của Fresh Garden chi nhánh 1 của chúng ta lên sân khấu... VŨ BẢO NHI!!!!!!

Anh quản lý cửa hàng cầm mic sướng lên tên tôi một cách rõ ràng nhất. Tôi ngượng ngịu đứng dậy, mọi người vỗ tay rầm rầm, tiếng xắc reo lên nghe tới là nhức tai.

-Em hát không hay lắm...mong mọi người không góp gạch tảng em ^^

[23h30, biệt thự họ Trương..]

-Em là em nói cho anh biết nhé. Em ghét tất cả những cô gái luôn nhìn ngó anh!

Bảo Nhi nói nhảm trong trạng thái say khướt. Nam Phong nhìn cô bất ngờ rồi cúi người, bế cô vào nhà.

-Em chưa muốn ngủ! Chúng ta phải chơi!

-Em muốn chơi gì?

Nam Phong vừa kéo chăn lên đắp cho Bảo Nhi, cô gạt phăng chăn, bật dậy.

-Chơi chubby bunny!!! Anh thắng em thì em mới chịu đi ngủ! Em chơi giỏi lắm đó! Muahhahahahaha

-Được! Em ngồi yên đây, tôi đi lấy kẹo dẻo!

-9.Chubby Bunny!

-10.Chubby Bunny!

Bảo Nhi nhét kẹo dẻo đầy miệng, hai má cô phồng lên, đỏ bừng vì say bia trông rất đáng yêu. Nam Phong đã chụp được mấy kiểu ảnh vô cùng đáng yêu của Bảo Nhi. Anh cũng không ngần ngại nhét kẹo dẻo miệng để thắng Bảo Nhi cho cô chịu đi ngủ.

-HUHUHU AI CHO ANH THẮNG EMMMMM HUUH KHÔNG THÍCH!!!

Bảo Nhi gào lên khi bị bắt đi ngủ, Nam Phong ghì chặt Bảo Nhi xuống giường buộc cô đừng quậy phá. Anh hôn đột ngột vào môi của Bảo Nhi nhưng không như mọi lần, Bảo Nhi bực bội cắn mạnh vào môi của Nam Phong, “đay nghiến” mấy giây mới chịu nhả. Mỗi Nam Phong rỉ máu, anh hơi đau nhưng vẫn bật cười. Bảo Nhi đã nhắm nghiền mắt nhưng miệng vẫn thao thao bất tuyệt:

-Haha đáng đời kẻ cuồng hôn. Anh nghĩ anh là ai? Em không cho anh hôn dễ dàng thêm lần nào nữa đâu. Em buồn ngủ rồi. Anh đi ra đi. Xùy xùy...

Nam Phong muốn bật cười lớn nhưng môi đau nên không thể, cô đáng yêu quá sức tả. Nhưng anh đang phân vân, sáng mai cô dậy sẽ hối lỗi vì đã gây ra vô vàn lỗi nặng nề cho anh không??

Lời giả: Hồi sau sẽ rõ!!!

36. Chương 36

Sáng hôm sau...

-Aishhhh

Tôi nằm bẹp trên giường, tay vỗ vỗ vào cái đầu đang đau như búa bổ. Rồi chỉ trong 5s, đầu tôi như một đoạn phim sử dụng hiệu ứng slow-motion, tất tần tật...không sót một lời nói hay hành động nào của tôi tối qua. Và tôi bắt đầu sợ hãi khi nhận ra tôi đã đắc tội với Nam Phong...

#Cốc #Cốc

Tôi kéo chăn trùm kín đầu. Nam Phong bước vào phòng, tiếng chân nghe rất dứt khoát. Tôi vẫn im re nằm trong chăn, Nam Phong ngồi xuống giường, kéo chăn của tôi xuống:

-Hôm nay em nghỉ. Anh nhắn tin cho cô Mai Mai gì đó rồi!

-SAO ANH BIẾT SỐ CHỊ ẤY????

Tôi bật dậy, mặt đỏ ửng tức giận.

-Cô ta đưa anh tối qua.

-Anh dám nói thẳng thế sao?

-Thế em muốn anh nói dối?

-Không...ý em là...

-Em mau mau ra phòng khách đi. Em nhiều tội lắm đấy!

Nam Phong đứng dậy, tay rút túi quần rồi lạnh lùng quay đi.

[Phòng khách,...]

Tôi thay bộ đồ stitch hồng rất ngộ nghĩnh đi ra phòng khách. Thấy tôi vừa đi ra, Nam Phong ngồi ở bàn ăn gọi tôi:

-Em ăn sáng đi.

Tôi lúi húi kéo ghế rồi ngồi xuống, mắt long lanh, tay xoa xoa vào nhau:

-Huhu em biết lỗi rồi. Em sẽ làm mọi việc để anh hết giận!!! Em thề sẽ không bao giờ làm gì cho anh giận nữa!!! Anh tha lỗi cho em nhaaaa

-Em hối hận rồi sao?

-Anh đừng lạnh nhạt với em.. em sợ lắm huhu

-Anh lạnh nhạt với em? Cả tối qua anh đưa em về, vất vả lắm mới cho em đi ngủ được rồi sáng nay lại dậy làm bữa sáng cho em! Em quên “chức vụ” của mình trong nhà này rồi sao?

-Chức vụ? À... em có quên đâu? Bây giờ anh muốn em làm gì em cũng làm tất!

-Làm tất cả?

-Làm tất...

Nhìn khuôn mặt Nam Phong có chút gì đó mờ ám khiến tôi chợt dạ, phát hiện ra lỗi lầm trong câu nói. Nhưng nói rồi làm sao rút lại được, đành cười trừ, tôi nói:

-Tất cả trong phạm vi có thể!

-Vậy em mau mau đi thay đồ đi. Hôm nay em là vật sở hữu của anh! Anh đi đâu em đi đấy, bảo gì phải làm ngay và tuyệt nhiên, không được cãi!

Nam Phong đứng dậy, ra lệnh. Mặt tôi ngẩn tُن lại, chẳng biết nên cười hay nên mếu. Vật sở hữu? Không cãi?

“Thôi! Chỉ một ngày thôi..cố lên Bảo Nhi”- tôi tự khích lệ bản thân, ăn nhanh bữa sáng rồi đi thay đồ.

[Jenny Hair Salon..]

-Ôi khách quý khách quý.

Một chị gái xông xáo chạy ra khi Nam Phong kéo tôi vào salon. Lúc trên đường, anh nói tôi đã quá nổi trội với mái tóc này rồi nên bắt tôi đi “sửa sang” lại đầu tóc.

-Hãy làm tóc cho cô ấy!

-Đây là Bảo Nhi, bạn gái tin đồn của anh sao?

-Bạn gái tôi. Mau làm đi.

-Được rồi. Làm gì nóng!!!

7tiếng sau...

-Em trông xinh hơn đấy!

Nam Phong vừa nhìn thấy tôi đã khen khiến tôi hơi đỏ mặt. Tôi nhìn vào trong gương, đúng là có sự khác biệt với lúc ban đầu. Từ tóc ngang vai xoăn sóng nhỏ nhuộm màu hạt dẻ, phẩy light tím. Bây giờ là một mái tóc thẳng cụp đuôi, màu nâu trầm, mái thưa thưa. Trông giản dị mà lại thu hút, nó rất hợp với tôi. Tôi thấy Nam Phong cũng đã có chút thay đổi, vẫn là kiểu đầu undercut đang thịnh hành nhưng từ ánh đỏ, anh chuyển đen toàn tập.

-Chúng ta tối đây làm gì?

Làm tóc xong đã là đầu giờ chiều, cứ ngỡ sẽ được về nhà ngủ một giấc nhưng đâu phải, Nam Phong đưa tôi tới Royal City. Nam Phong kéo tôi theo, trả lời:

-Em muốn có ăn trưa?

À. Tôi bất ngờ phát hiện ra đã quá trưa mà tôi chưa có gì nhét vào bụng. Mặt tôi giãn ra, cười cười bám lấy Nam Phong.

-Em no quá rồi!!!

-Vậy phải lao động cho tiêu đi!

Nam Phong nhìn tôi rồi nói. Nói là làm, Nam Phong kéo tôi vào siêu thị...

-Aaa trong phim, anh phải đẩy xe còn em chọn đồ. Sau chúng ta lại làm ngược thế này???

Tôi đẩy xe đựng đồ lững thững theo sau Nam Phong. Nam Phong nhìn tôi rồi vút 5 hộp bơ tươi vào xe:

-Em nhớ chuyện sáng nay chứ?

-Không cãi. Anh tiếp tục đi, em cá rằng anh sẽ phải đẩy xe, dù chỉ một lần.

.
. .
. .
. .
. .
. .

-Aaa anh Nam Phong kìa. Thật là mẫu bạn trai hoàn hảo. Chị Bảo Nhi thật sướng! Ghen tị quáaaa

-Anh ấy với chị Bảo Nhi đi siêu thị với nhau trông giống một cặp sắp cưới nhau ý!

Nghe mấy lời bàn tán của mấy đứa học sinh cấp 2, tôi cười âm thầm trong bụng. Quay lại nhìn Nam Phong đang đẩy xe, tôi càng buồn cười hơn. Chẳng là lúc ở gian bán bánh kẹo, tôi bỏ xe, nhảy tót lên vợ một đồng kẹo khiến Nam Phong phải giữ xe hộ. Rồi tôi cũng nhân tiện “đảo” trật tự về đúng quy luật phim Hàn Quốc.

-Hahha may cho anh. Lúc đó em mà đẩy xe thì anh sẽ lên báo với dòng tite đỏ chói “Sự thật phũ phàng về nóng boy Trương Nam Phong”.

Tôi ngồi yên vị trong xe, nhìn xa xăm rồi nói giọng đầy châm chọc. Nam Phong nhồm sang làm tôi giật mình, co rúm người tựa sát vào lưng ghế.

-Em có nhớ được việc lên xe phải thắt dây an toàn hộ anh không? Anh không muốn phải nói chuyện với mấy anh công an!

Nam Phong cắn nhần, tay thắt dây an toàn cho tôi. Mùi bạc hà pha chút nho mới thu hút làm sao. Tôi bỗng thấy tim đập nhanh hơn, tôi đã thấy được mức độ tình cảm tôi dành cho anh ngày một tăng lên!

37. Chương 37: Bí Mật Phải Bật Mí

-Hả? Làm bánh á?

-Em chưa làm bao giờ sao?

-Em mới chỉ bày bán bánh thôi chứ...

Tôi thốt lên bất ngờ khi Nam Phong bày đồ đạc mới mua từ siêu thị lên bàn bếp, nói ra “nhiệm vụ” của chúng tôi. Giờ cũng 5h chiều rồi, chắc làm bánh để ăn bữa tối mất T.T

-Anh nghĩ chúng ta sẽ thành công!

-Huhu không thành thì sao? Em sợ lắm rồi!!!

Tôi và Nam Phong đứng trước lò nướng, cầu nguyện. Giờ là 7h tối, tôi và Nam Phong đã làm hỏng tới 2 mẻ bánh rồi! Mà nguyên nhân thì không thể chấp nhận... đó là để quá giờ và quá nhiệt độ... bánh cháy đen, cứ thế là đổ dồn vào sọt rác. Bụng tôi cũng kêu ọc ọc mấy lần rồi mà Nam Phong vẫn bắt nhào bột và đợi.

#Ting.

Tiếng lò nướng bánh dừng hoạt động. Nam Phong và tôi nhìn nhau rồi Nam Phong đeo găng, tôi mở lò. Khói bay ra cùng mùi thơm của bột mì quện với sữa tươi mới thơm làm sao... Tôi hít hà rồi giúp Nam Phong lấy mẻ bánh cupcake này ra khỏi lò.

-Em sẽ cho nhiều kem, thật nhiều kem.

Tôi bóp kem lên bề mặt trên của bánh, Nam Phong để ra mấy hộp kẹo rắc trang trí rồi côm,... Chỉ sau 15 phút, tôi và anh đã trang trí xong 50 chiếc bánh. Tôi hí hửng, định bụng ăn thử luôn một cái xem chất lượng thành quả thì bị Nam Phong tét một cái vào tay, tôi xoa xoa chỗ bị tét rồi nhìn 5 cái hộp rỗng để chồng lên nhau. Nam Phong nhẹ nhàng đặt từng cái cupcake vào trong hộp. Tôi trở mắt nhìn anh làm cho tới khi cả 50 chiếc bánh đã nằm gọn trong 5 cái hộp, nói:

-Ồ... sao lại vậy? Anh định tặng ai? Anh bảo em sẽ được ăn cơ mà!!!!

-Ai nói em không được ăn? Nhưng bây giờ thì chưa! Chúng ta phải tới một chỗ đã.

[Làng S.O.S..]

-Oaaaaa. Anh siêu nhân tới rồi!!!!

Khi tôi và Nam Phong vừa đi tới cổng, một đứa bé trai chạy ủa từ trong ra, ôm chầm lấy Nam Phong. Tôi ngạc nhiên tới mức không tưởng, có đứa trẻ dám ôm Nam Phong ư? Chuyện đó có ai tin???

Nam Phong cười với thằng bé, chỉ mấy tích tắc sau, tiếng chân chạy ủa về phía hai chúng tôi. Hàng mấy đứa trẻ ôm lấy Nam Phong, tới mức không chen vào ôm được thì cũng phải chạm vào người anh một cái...

-Chào các emmmm. Chị là Bảo Nhi. Rất vui được làm quen với các em.

-Chị là aii? Chị là gì của anh Nam Phong?

-Chị...chị..

-Đây là bạn gái của anh!

Đúng lúc tôi đang ngại ngần trả lời thì Nam Phong ở đâu xuất hiện, mấy đứa trẻ vô tư ồ lên rồi rồi vỗ tay rầm rầm..

-Bánh ngon khôngggg?

Tôi và Nam Phong phát hết 5 hộp bánh cupcakes mà thấy vui vui. Tôi cũng thấy mình yêu trẻ con hơn.

-Thật không ngờ đấy...

-Em lại nghĩ gì vậy?

-Chỉ là...em không tin lại có trẻ con yêu quý anh. Không phải một mà nhiều đứa!!! Em ghen tị đó!

-Thật ra anh cũng không phải lạnh lùng với tất cả mọi người...

-Vậy chúng ta về được chưa? Em đói lắm rồi.

-Ăn xong xuống phòng B5.

Nam Phong đưa tôi một hộp bánh màu hồng, biến mất nhanh chóng. Tôi lắc đầu cười, thích thú nhìn hộp bánh. Mở hộp ra, tôi bất ngờ, bốn chiếc cupcakes đầy kem béo ngậy nhưng hơn cả, Nam Phong chắc đã bí mật làm cho tôi. Trên mỗi chiếc bánh, lần lượt là các chữ "A, Y, E" và một hình trái tim to đùng. 3 chữ kia chẳng phải viết tắt cho câu:"Anh yêu em" sao? Càng ngày tôi càng thấy Nam Phong sến sến sao ý. Thật là....

[B5, làng S.O.S..]

-Em ăn xong rồi nè... cháu chào...

-Em ăn xong rồi à? Nhanh nhĩ... Đúng là Bảo Nhi. Bà ơi cô gái cháu mới kể cho bà này. Đây là bà ngoại anh!

Tôi vừa mở cửa phòng bước vào phòng đã bị Nam Phong kéo tới trước mặt một người phụ nữ tuổi có lẽ đã hơn 60. Tôi lễ phép:

-Cháu chào bà.... Cháu là Vũ Bảo Nhi, bạn gái anh Nam Phong.

Bà nhìn tôi rồi cười, nụ cười thật đẹp. Bà vỗ vỗ xuống tấm nệm, chỗ cạnh bà. Tôi nhìn Nam Phong rồi lững thững ngồi xuống ghế. Bà đặt tay lên đùi tôi, nói:

-Cháu xinh quá! Thằng cháu bà quả là đứa may mắn.

-Bà nói quá huhu cháu mới là đứa may mắn ạ!

-Nhưng...trông cháu giống...

-Bà! Cháu đưa cô ấy tới chào bà. Bọn cháu phải về thôi.

Nam Phong nói chen vào làm bà hơi có gì hụt hẫng, tôi cũng bên lên đứng dậy:

-Vâng... cũng muộn rồi. Cháu chào bà. Cháu sẽ tới đây thêm nhiều lần nữa.

Nam Phong kéo tôi ra khỏi phòng.

-Ồ. Hóa ra là thế!!!

Tôi ngạc nhiên khi Nam Phong nói về bà của anh. Bà là bà ngoại của anh, người sinh ra mẹ ruột của Nam Phong.

-Em vào nhà trước đi.

Nam Phong có điện thoại nhưng vẫn chưa nghe máy, anh đẩy tôi vào trong nhà. Tôi cũng chẳng nghĩ nhiều đi vào.

-A! Mình còn phải bảo anh ấy mai mình làm ca sớm!

Tôi đi được tới nửa chừng phòng khách thì chợt nhớ ra ca làm ngày mai. Tôi quay bước ra cửa.

-Tôi nói với bà rồi. Dù Bảo Nhi là con ruột của bà thì tôi sẽ không bao giờ bỏ cô ấy. Bà đừng có gọi để nói những chuyện vớ vẩn nữa.

-Nam Phong...anh...anh vừa nói gì?

Tôi đứng sau Nam Phong, lấp bắp. Nam Phong hơi sững lại nhưng rồi tiến tới gần tôi.

-Câu chuyện vừa rồi là sao?

Khi Nam Phong vừa đưa tay lên định ôm tôi thì bị tôi gạt nhẹ ra, tôi hỏi nhưng anh vẫn im lặng.

-EM HỎI ANH! CÂU CHUYỆN ANH VỪA NÓI QUA ĐIỆN THOẠI LÀ GÌ???

Tôi gào lên. Chuyện gì liên quan tới tôi mà tôi không hay biết? Sao lại “Bảo Nhi là con ruột của bà...”. Chẳng nhẽ....Mẹ tôi....Mẹ tôi vẫn còn sống?

Tí tách...tí tách...

Từng hạt mưa bắt đầu rơi...

38. Chương 38: Sự Thật... Luôn Luôn Phũ Phàng

Mưa...từng hạt mưa cứ lặng lẽ rơi...

Tôi và Nam Phong vẫn đứng ở ngoài cổng biệt thự. Mưa ướt hết người hai chúng tôi, anh nắm chặt lấy cánh tay tôi, nói nhẹ:

– Em sẽ ôm đấy. Mau vào nhà đi.

Tôi dường như vô thức, ngồi sụp xuống, gào:

– Anh mau trả lời em đi. Anh vừa nói chuyện với ai? Mẹ ruột em là saoooooooo?

– Em hãy nghe anh. Vào nhà đã.

Nam Phong ngồi xuống, ôm lấy tôi. Tôi khóc rồi dồn sức đẩy anh ra nhưng mưa nặng hạt hơn khiến người tôi ớn lạnh, lịm đi....

Nam Phong có vẻ cũng muốn ôm, anh muốn vật luôn ra nằm nhưng vẫn cố gắng bế Bảo Nhi vào phòng. Quần áo cả hai đều ướt, Nam Phong bối rối không biết xử lý sao thì trong nhà bỗng vang lên:

– Con bé để đấy ẹ.

Bà Ái Phương đã ở đây. Bà nghĩ đã tới lúc phải gặp lại một người bà luôn yêu thương và mong nhớ suốt 16 năm qua....

– Con bé đã biết phải không?

– Bà tới đây làm gì?

– Giúp con và giúp nó. Dù sao con bé nên biết mẹ ruột nó là ai?

Ái Phương vừa nói vừa nhìn Bảo Nhi, ánh mắt trĩu mến hết mức. Bảo Nhi vẫn nằm trên giường, người sốt nhẹ. Nam Phong ngồi xuống giường, kéo chăn kín lên cho Bảo Nhi. Anh vuốt nhẹ mấy sợi tóc còn hơi ẩm của Bảo Nhi, trầm giọng:

– Bà có nghĩ cô ấy sẽ muốn biết điều đó không?

– Điều đó ta không thể muốn hộ nó được.

– Ừm...

Tôi choáng váng đầu óc, mở mắt ra chậm chậm. Nhìn lên đồng hồ, giờ là 2h30 sáng, còn quá sớm để đầu óc tôi tỉnh táo. Tôi ngồi dậy, Nam Phong đang tựa bên cạnh tôi hơi tựa người rồi bị tôi đánh thức:

– Bảo Nhi... em đỡ mệt chưa?

– Bà ấy... sao bà ấy ở đây?

Giọng tôi hơi run lên khi phát hiện ra trong phòng còn có một người nữa, đó là mẹ Nam Phong.

– Em đừng hỏi gì được không? Anh thật sự...

– Bảo Nhi, ta là mẹ con. Mẹ ruột.

Lần này tôi không thể ngắt nữa, tôi sững người, đứng dậy. Nhìn chân chân vào người phụ nữ vừa nhận là người sinh ra tôi:

– Bác Ái Phương? Chuyện cháu mồ côi mẹ chắc bác cũng rõ, cháu mong bác không lôi chuyện của cháu ra để đùa cợt.

– Vũ Bảo Nhi. Ta xin lỗi con, ta thật sự rất...

– Bà rất nhẫn tâm, độc ác và không phải người sinh ra tôi. Còn anh, anh nói anh yêu em, yêu mà giấu nhem chuyện kinh khủng tới vậy được sao? Tất cả các người, kể cả bố, con xin lỗi nhưng cả bố, mọi người đều nghĩ con là con ngoan, tất cả đều giả dối và ác độc. Con ghét tất cả mọi người.

Tôi quay sang Nam Phong, ánh mắt ánh lên sự tức giận chưa bao giờ tôi được trải qua. Mưa ngoài trời vẫn còn lớn nhưng mặc kệ, tôi với chiếc áo phông mỏng tang, chạy thật nhanh khỏi căn biệt thự đang chứa đầy sự kinh sợ, tôi cho là vậy...

Nam Phong đứng đó, tay buông thõng, anh không còn đủ dũng mãnh để nắm lấy tay Bảo Nhi, anh đã làm sai điều gì hay cô không hiểu cho lòng anh, anh chỉ sợ cô khi biết sự thật sẽ đau và anh đang cố tìm lúc phù hợp để nói, nhưng suy tính của anh đã chệch đi một hướng khác, hoàn toàn khác. Còn Ái Phương, ruột gan bà như ngựa xéo thành trăm nghìn mảnh, bà đang đau, nỗi đau hết lần bà bỏ lại Bảo Nhi cùng sự hận thù không đáng có...

– Chắc Bảo Nhi đang tới đó. Cô ấy đang buồn. Hãy an ủi và chăm sóc cô ấy hộ tôi vài ngày. Cảm ơn.

– Eeee.. Anh Nam Phong. Anh nói gì vậy? Ờ. ờ

Tiên Tiên vừa nghe điện thoại của Nam Phong gọi tới. Bảo Minh nghe chuông cửa liền ra mở cửa.

– Bảo Nhi... bà làm gì vậy? Ô đâu mà để ướt sũng như thế này?

-Eee mà sao vậy? Mưa bão nửa đêm còn tới đây làm gì? Vì muốn giúp bọn tao chấm bài bọn học sinh tiểu học hay vì nhớ tao quá?

Tiên Tiên giờ mới hiểu cuộc điện thoại gấp gáp của Nam Phong ban nãy, tình trạng của Bảo Nhi càng làm rõ vấn đề hơn. Tiên Tiên chọc cười con bạn.

– Tao sẽ ở đây vài ngày. Không phiền mà đâu nhỉ?

Tôi kéo chăn lên kín đầu sau khi nói với Tiên Tiên. Bảo Minh định hỏi gì đó nhưng bị Tiên Tiên chặn lại, Tiên Tiên hồ hởi:

– Mà với tao là chị em mà. Nhà tao là nhà mày. Ở tới khi nào mày muốn đi nha. Ngủ ngon hơn ni. Moazzz

Tiên Tiên tắt đèn, trong chăn, tôi cắn răng, chặn lại những cái nấc nghẹn lời, nước mắt ứa ra ướt đầm gối. Giờ tôi không biết phải làm gì nữa...

LỜI TÁC GIẢ: Vì một số lí do mà việc viết truyện của Trang Ly sẽ ngừng cho tới nửa cuối tháng 12. Mong các bạn độc giả sẽ thông cảm cho tác giả :(Tác giả hứa sẽ cố gắng trở lại và post nốt các chap cuối của Nàng Lem và bắt mí cho các bạn rằng Vào đầu năm 2015, TrangLyLee sẽ up bộ truyện mới đã ấp ủ từ lâu và mong rằng sẽ có nhiều bạn đọc ủng hộ!!!!!! Cảm ơn các bạn rất nhiều cho thời gian qua và những khoảng thời gian sắp tới!!!!!!

39. Chương 39: Làm Hòa

Sớm mai của một ngày hè oi ả khiến ai cũng muốn bật dậy, ngâm mình trong bồn tắm cho sáng khoái. Tôi bật dậy sau giấc ngủ dài. Mọi thứ xảy ra như một cơn ác mộng. Mọi thứ quá vồn vã khiến tôi thấy mình bất lực trước tất cả. Tôi thấy người nóng ran, muốn uống chút nước nên cố gắng lê bước xuống dưới nhà.

– Xin chào! Cho hỏi Bảo Nhi muốn ăn sáng chưa?

– Mày đừng làm trò đấy nữa. CHo tao xin cốc nước đi!

Tôi ngồi xuống bàn ăn, nói. Tiên Tiên đang vui tươi bỗng bị tôi lấy “virus” ủ rũ nên lúc đặt cốc nước xuống bàn có chút mạnh tay. Tôi cầm cốc nước lên tu một hơi rồi hỏi:

– Mày có thuốc hạ sốt chứ? Tao nghĩ tao ốm rồi...

– Nhà tao có thuốc hạ sốt như không có thuốc chữa bệnh sốt hay bệnh tim bị vỡ đâu!

– Lấy cho tao thuốc đi. Đừng nói gì nhiều, tao đau đầu nhức óc lắm rồi.

– Vậy ăn bát mì này đi đã! Tao sẽ đi lấy thuốc khi mày ăn được nửa bát này.

Tiên Tiên bung ra trước mặt tôi một bát mì bốc hơi nóng ngon lành. Tôi đành cầm đũa lên, ăn cho cái bụng nó vui.

– Thật á????? Mẹ..mẹ kể Nam Phong là...là mẹ... mẹ mà????

Tiên Tiên nghe tôi kể xong câu chuyện mà sững sốt. Con nhỏ này vốn rất bình tĩnh trước mấy tin giật gân nhưng lần này nó đã hét toáng lên. Tôi chỉ gật đầu nhẹ, uống viên thuốc hạ sốt. Thật là đau lòng... tôi suốt 16 17 năm qua cứ ngỡ mẹ đã trên kia, ngày ngày theo dõi tôi... giờ lại biết mẹ còn sống... đã vậy còn là mẹ kế của người con trai đang yêu mình và tôi cũng rất yêu người ấy. Nếu nói tôi không giận Nam Phong thì không phải nhưng thực chất tôi chẳng thấy mình có cơ gì để giận anh ấy.

– Nam Phong thực ra có gọi cho tao nói mày sắp tới. Tao nói thật, anh ấy rất rất lo lắng ày. Sáng nay cũng gọi hỏi tình hình của mày...

– Nhưng tại sao anh ấy không nói cho tao? Chuyện đó không nên giấu tao mới phải...

– Mày ngốc quá. Anh ấy chắc chỉ chưa tìm được lúc phù hợp để nói thôi. Mày nên nhớ, anh ấy cũng sẽ sốc chẳng kém gì mày cả.

– Thôi mày đừng nói thêm gì nữa... tao chẳng đủ sức để suy nghĩ mọi chuyện nữa.

Tôi nói rồi đứng dậy, đi lên phòng. Tiên Tiên thở dài thườn thượt, nó chắc hiểu tâm trạng tôi lúc này. Tôi đi lên ban công, nơi mà tôi và Tiên Tiên rất hay lên mỗi khi có chuyện buồn. Tôi ngồi xuống chiếc sofa to sụ, kéo tấm chăn lên trùm kín người, ánh mắt nhìn xuống dòng người phía xa. Mọi thứ dường như đảo lộn cả...hay do não tôi đang bị treo lên một chiếc cân mà bên kia là một tảng đá nặng đè lên?

ììììì.... điện thoại trong túi áo rung lên. Tôi lấy điện thoại ra, là cuộc điện thoại từ cửa hàng.

– Bảo Nhi à? Sao em chưa đi làm thế?

– A... em...em đến ngay đây.

Tôi như bị ai đập vào đầu nghe “cốp” một cái, tỉnh cả người. Tôi cuống quýt chạy xuống dưới nhà, chuẩn bị đi làm.

[Fresh Garden...]

Vừa bước vào cửa hàng, tôi đã thấy bóng dáng người con trai quen thuộc...của tôi? Anh cũng ngược lên đúng lúc tôi nhìn thấy anh, ánh mắt anh chứa chan điều gì đó rất lo lắng, ảm áp nhưng lại có chút day dứt khiến tôi cúi gằm mặt xuống, đi vào trong.

– Sao hôm nay em không đi cùng anh Nam Phong? Anh ấy đã đến từ lúc sớm...hình như đúng giờ đi làm của em đấy!!!

Chị My Vân vừa thấy tôi đã kể lể. Tôi chẳng nói gì, lặng lẽ mặc đồng phục cửa hàng rồi đi ra quầy. Chị My Vân thấy thái độ của tôi nên vẻ mặt có chút khó chịu...

– Cảm ơn quý khách đã mua bánh của cửa hàng chúng tôi. Mong quý khách quay lại.

Tôi làm việc hết năng suất từ sáng, Nam Phong thì vẫn ngồi ở một chỗ, mắt chẳng rời tôi một giây, tôi biết điều này vì tôi cũng nhìn anh mấy lần. Tôi lau lau chùi chùi quầy bánh.

Ting! #tiếng chuông cửa báo có khách

– Xin chào quý khách. Quý khách muốn mua loại bánh nào ạ?

– Mày là con bán hàng đúng không?

– Dạ nhưng quý khách có chuyện gì ạ?

– Mày nhìn đây là cái gì? Bánh hay là gì? Chúng mày làm ăn đều giả thế hả?

– Dạ thưa quý khách đây không phải bánh của cửa hàng chúng tôi. Quý khách xem lại cho.

Một bà cô ăn mặc lòe loẹt, mặt chất phấn son đậm vừa bước vào cửa hàng đã hướng về tôi mà quát mắng. Mọi người bên trong cũng nghe thấy chuyện nhưng không ai dám ra mặt, tôi đành từ tốn giải quyết.

– Tao bảo phải là phải. Bây giờ đổi bánh khác cho tao không thì mày đừng hòng nguyên vẹn khuôn mặt.

Bà ta giọng lười lơn lẹo, đánh đá. Tôi vẫn cương quyết:

– Thưa quý khách, chúng tôi không thể. Xin quý khách hiểu cho.

– Con ranh này, mày có đổi không? Hay để bà mày cho vài vết trên khuôn mặt non nớt này?

Bà ta đưa tay lên túm cằm tôi khiến tôi phản ứng không kịp, đau điếng hai má.

– Bỏ tay ra khỏi cô ấy. Mất tay đừng nói tôi không báo trước.

Một giọng nam lạnh tới mức cóng cả sống lưng. Nam Phong đã đứng dậy, đi về phía tôi. Bà cô có vẻ e dè hơn nhưng vẫn rất cứng họng:

– Lại thêm một thằng định làm anh hùng cứu mỹ nhân. Đây là thời đại...

Chưa nói hết câu, Nam Phong gạt tay mẹ ta ra khỏi tôi, đẩy cho ngã xõng soài ra đất. Mấy người ở trong ồ à lên, trầm trồ thán phục. Nam Phong với ánh mắt sắc lẹm, văng cái ánh nhìn ” Cút ngay” khiến mẹ ta đứng dậy, loạng chạng chạy ra khỏi cửa hàng. ” Bép...Bép Bép Bép..” Tiếng vỗ tay rào rào từ bên trong vọng ra. Nam Phong vẫn giữ vẻ lạnh lùng, nói: “Em cởi chiếc tạp dề xuống. Thôi việc ở đây ngay cho tôi!”. Tôi nhìn anh có vẻ tức giận nhưng nhất quyết không nghe. Anh nhìn tôi không có ý định làm theo lời anh, nắm chặt cổ tay tôi rồi kéo ra khỏi cửa hàng.

– Em mau lên xe. Nếu không đừng bao giờ coi tôi là gì của em nữa.

Nam Phong tức giận, bốc lửa cháy ngàn ngút. Quẳng cho tôi chiếc mũ bảo hiểm, anh vắn tay ga, tiếng bánh xe mài xuống mặt đường nhựa nghe rợn người. Tôi lưỡng lự nhưng cũng đội mũ, trèo lên sau lưng anh.

– Em không định ôm lấy tôi sao? Định để tôi phải lấy đai buộc em như em bé hử?

Nam Phong lại gầm gừ. Tôi dù đang rất tức vì hành động quá ư là một chiều của Nam Phong nhưng vì sợ cái gì đó mà lại ngoan ngoãn nghe theo, dựa người vào lưng anh, vòng tay ôm chặt eo Nam Phong. Cả đám nhân viên cửa hàng bánh chạy ủa ra cửa, chen chúc nhau nhìn ngó chuyện của tôi và Nam Phong, len lỏi trong đó là một ánh mắt ghen tị, tức tối.

40. Chương 40: Sự Trở Lại Của Tình Yêu

– Anh định đưa em đi đâu vậy???

– Em im lặng đi. Tôi sẽ dừng xe khi tới nơi.

Tôi dù ôm chặt lấy Nam Phong nhưng lòng vẫn rối bời, không biết nên xử sự sao cho đúng. Tôi hơi gào lên, nhưng Nam Phong ngay tắp lự, gào lại. Hình như anh cũng đang phẫn nộ, anh nắm chặt tay ga, tốc độ đã gần chạm mức nhanh nhất. Trên đường cao tốc giờ này đã thưa xe, Nam Phong dường như đang cố lái xe nhanh nhất có thể. Từng đợt gió đêm tấp vào người tôi đau rát, anh định làm gì đây?

Cổng trường Newton...

– Anh... Anh đưa em tới đây làm gì?

Nam Phong vừa dừng xe trước cổng trường Newton, tôi đã nhanh chân nhảy xuống xe, cởi bỏ mũ bảo hiểm. Nam Phong dựng xe, nhanh hơn tất cả, anh bỏ mũ ra, kéo giật tôi lại. Hai tay anh giữ đầu tôi rồi như trên phim, anh trao tôi một nụ hôn. Nụ hôn nồng cháy nhất. Tôi sửng sốt nhưng rồi cũng khép hờ mi, nơi khóe mắt có một giọt lệ. Có thể nói ban đầu là bị ép buộc nhưng rồi bị cuốn hút và chìm đắm vào nụ hôn. Anh cứ như vậy rồi rời môi tôi, ôm ghì tôi vào ngực, giữ chặt như thể lỏng ra một chút là tôi sẽ biến mất. Anh thì thầm:

– Vũ Bảo Nhi, em phạt anh như vậy đã đủ chưa? Em nhớ anh hay không là tùy em nhưng anh... anh đã nhớ em tới phát điên rồi. Anh xin lỗi. Anh xin lỗi vì đã không nói cho em sự thật nhưng anh sợ em sẽ buồn, em sẽ rời xa anh vì lí do đó. Bảo Nhi, em là cô gái của anh. Anh yêu em rất rất nhiều. Em hiểu chứ?

–

Tôi muốn vùi đầu thật sâu vào trong ngực anh. Anh nói toàn lời tôi muốn nói với anh, tôi thừa nhận rằng tôi dù giận anh đôi phần nhưng tôi cũng nhớ anh rất nhiều và tôi cũng yêu anh như anh yêu tôi vậy. Trái tim anh đập vào tai tôi nghe sao mà mạnh mẽ tới vậy.... anh đang nói hết lòng mình đây sao? Nam Phong nổi tiếng lạnh lùng, sát khí đây ư? Tôi nghĩ anh rất ấm áp và đầy tình yêu thương đấy chứ.

– Alo... Tiên Tiên à....

– Eeee mày sao giờ này chưa về? Đừng làm trò gì đại dột nhé! Cần chết thì về đây tao giết hộ cho.

– Không...tao với Nam Phong hòa rồi... thôi thế nhá.

Tôi gọi cho Tiên Tiên báo tình hình. Sao mà khó nói thế không biết. Tôi cất điện thoại vào túi áo, quay về chỗ sofa, Nam Phong đang ngồi đó, hướng mắt nhìn tôi. Tôi đi từ từ về phía anh, ngồi xuống cạnh anh rồi co quắp cả hai chân lên. Tôi ôm một cánh tay anh, đầu dựa vào bờ vai săn chắc của anh rồi thủ thỉ:

– Anh đang suy nghĩ chuyện gì à?

– Anh đang nghĩ nên phạt em thế nào? Dám để thiếu gia Trương này phải nhớ em trước.

– Này... có phải em không nhớ anh đâu...

Tôi buột miệng, Nam Phong giật mình, hơi nhón người lên nhìn tôi đỏ mặt. Anh nói tiếp:

– Anh mong chúng ta sẽ không bao giờ giận nhau thế này nữa. Em hứa chứ?

– Em hứa!!!

Hai đứa chúng tôi nhanh chóng vui vẻ trở lại, Nam Phong đưa ngón út ra trước mặt tôi rồi tôi cũng nhanh chóng làm theo để “hứa”.

– Sáng hôm sau –

– Em định đi đâu hả?

– Em đi làm...

– Anh bảo em nghỉ mà! Không định nghe lời người yêu em sao?

– Nhưng mà...

– Không nhưng gì hết, vào đây xem Running man với anh. Em cũng thích chương trình này mà.

8 giờ sáng, tôi chuẩn bị đi làm thì bị Nam Phong tóm gọn, kéo vào lòng anh và bắt tôi xem Running man cùng. Tôi đành bỏ việc...

10h sáng...

#TingTooongg

Tiếng chuông cửa kêu. Nam Phong vẫn chăm chú xem Running man tập 215, cười thích chí. Tôi xỏ đôi dép đi trong nhà ra xem ai. Nhìn vào màn hình camera ngoài cửa thì đó là My Vân... Nhưng sao chị ấy tới đây?

– Chị My Vân...

– Bảo Nhi. Em mời chị vào nhà được chứ?

– À vâng... chị vào nhà...

Tôi nhìn My Vân ăn mặc đồ nom rất sành điệu và đẹp mắt, tay cầm một giỏ hoa quả tươi đi vào nhà. Tôi cũng lưng thưng theo sau.

– Bảo Nhi. Bảo Nhi hahah em vào đây mau lên, xem đoạn này buồn cười quá.

– Eiiii Nam Phong, chúng ta có khách mà. Anh tắt máy đi tí xem tiếp!

– Khách?

Nam Phong bất ngờ quay ra đằng sau, thấy Bảo Nhi đang đứng cạnh một cô gái lạ. Anh mau chóng lấy lại sự lạnh lùng vốn có:

– Anh ra đằng sau cho Bob ăn!

– Okk. Chị My Vân uống trà hay coffee để em pha cho!!

– Cho chị cốc nước lọc thôi được rồi.

My Vân ngồi xuống sofa, nhìn ngó khắp căn nhà rồi hỏi: “Em ở đây cùng anh Nam Phong à?”. Tôi bưng cốc nước ra bàn rồi ngồi xuống cạnh My Vân:

– Vâng... Mà chị tới đây làm gì thế? Hôm nay chủ nhật chị đâu phải trực?

– À... Sếp bảo chị qua đưa tiền lương cho em. Cũng được nửa tháng em làm cùng bọn chị. Giờ chắc em không đi nữa nhỉ? Nam Phong...

– Ấy. Em chỉ định nghỉ hôm nay thôi, tối em nă nỉ anh ấy để em đi là được ý mà.

– Em với Nam Phong tiến triển tới đâu rồi?

– Dạ? À.... thì... em cũng chẳng biết diễn tả như thế nào cả....

– Sẽ không chia tay chứ?

– Cái gì cơ ạ?... Chia tay ý ạ.... bây giờ thì em nghĩ là không...

Tôi hơi bất ngờ vì mấy câu hỏi của My Vân nên có phần lúng túng khi trả lời. Chị ấy hôm nay có vẻ khác khác, không giống như lúc ở cửa hàng. Nam Phong trở lại sau khi cho Bob ăn, lên tiếng:

– Cô là My... Mà...?

– My Vân. Em rất vui khi được tới nhà anh. Nhà anh đẹp quá!

– Cô không cần nói lời thân thiện. Cô bản tính sao cô tự biết. Nếu cô đã hết việc ở đây thì mời cô về cho, hai chúng tôi không muốn lãng phí ngày chủ nhật chỉ để ở nhà tiếp cô.

Nam Phong nói lời không có chút cảm tình gì với My Vân làm chị ấy ngượng nghịu, tôi đứng dậy:

– Eyyyy... khách của em mà. Anh đừng nói người ta vậy chứ? Em còn định mời chị ấy ăn cơm trưa cùng chúng ta cơ!!!!

– Không. Em muốn mời cô ta thì mời ở ngoài, mời lúc khác.

Nam Phong có vẻ giận vì tôi bênh My Vân, bỏ vào phòng. My Vân áp úng:

– Thôi. Chị về đây, phiền em với anh ấy. Chị đúng thật là hết chỗ nói mà...

– Không. Chị ở lại ăn cơm với em đi. Cũng đến giờ dùng bữa rồi.

– Thôi. Chị về đây. Em không cần tiễn.

My Vân cầm túi xách rồi lẳng lặng đi nhanh ra ngoài cửa.

– Mai em đi làm sẽ rủ chị đi ăn trưa ...

Tôi nói với theo nhưng có vẻ chị ấy không nghe thấy. Tôi quay người, đi về phía phòng Nam Phong.

– EEEE... chị ấy về rồi. Anh có muốn ăn trưa không haaa...

– Em ăn một mình đi, anh bận việc.

Nam Phong nói vọng ra từ trong phòng. Tôi nghĩ:” Anh định giận em sao? Không có chuyện đó đâu!!”. Tôi cười mỉm đắc chí rồi đi vào phòng mình, ngồi sụp xuống đất, kêu oai oái:

– Aaaaa... bụng em.... bụng em đau quá Nam Phong ơiiiii... em không chịu nổi nữa....

Đúng như dự đoán, Nam Phong chạy cực nhanh sang phòng tôi, ngồi xuống cạnh tôi, hai tay ôm lấy vai tôi, giọng hốt hải:

– Bảo Nhi, em sao vậy? Chúng ta tới bác sĩ nhé! Hay để anh gọi bác sĩ Quân??

– Chúng ta tới tiệm ăn điiiiiii.

Tôi cũng lẹ lắm, chào hai tay qua cổ anh rồi nói lớn, giọng vui vẻ. Nam Phong lần này bật cười, bị tôi lừa nhưng vô cùng vui vẻ.

– Em vào quán trước đi. Chọn chỗ em thích, anh sẽ vào gọi đồ sau!!

– Ok anh iuuuu

“Anh iu”...tôi vừa nói cái gì vậy!? Chẳng nhẽ đầu óc tôi có vấn đề sau cơn ốm hôm qua??? Nam Phong giật mình, nhìn tôi trừng trừng khiến tôi muốn chui xuống đất ở luôn. Nam Phong đưa tôi tới quán đồ ăn Nhật, quán ăn tôi và anh cùng tới vào ngày đầu gặp mặt. Chọn một chỗ nhìn ra phố phường, Nam Phong bước vào quán như ánh hào quang, bao nhiêu người nhìn ngó tò mò, tôi giơ tay vẫy vẫy gọi anh. Có vẻ sự ngưỡng ngùng những ngày đầu bên Nam Phong đã không còn mà thay vào đó là sự tự tin hiếm thấy ở Bảo Nhi tôi. Nam Phong đặt điện thoại xuống bàn rồi nói:

– Em hôm nay khác thật. Hết chủ động trêu ghẹo anh, vừa nãy còn gọi anh là anh iu...

– Em thấy chúng ta là một đôi rồi thì chẳng nên ngại ngùng, em chẳng sợ mọi người nói gì em hay chê chúng ta không xứng đôi đâuuuu

– Kệ đi. Chúng ta cứ bên nhau là được, cô cóc ạ!! Mà anh nhớ là em bị dị ứng đồ Nhật cơ mà?

– Em chỉ bị dị ứng Sushi cá ngừ thôi!!! Còn có gì là ăn được tất!!!!

– Được rồi. Anh thấy thoải mái hơn đấy!!!

Vậy là chúng tôi bắt đầu bữa trưa trong vui vẻ, ai ai trong quán cũng nhìn với sự ngưỡng mộ và ganh tị vì chúng tôi quá “hạnh phúc”.

– Huhu em no quá. Anh tính sao khi em chẳng đứng dậy nổi rồi...

– Tôi sẽ bế em ra chỗ gửi xe. Em muốn vậy?

– Thôi, em tự đi còn hơn. Mà chúng ta sẽ đi đâu tiếp sau???

– Đi xem phim nhé.

– Oaaa Nam Phong hôm nay thay đổi thật, em thấy hôm nay chúng ta nên làm tất cả nhưng gì một cặp đôi yêu nhau hay làm nhé!!!!!!!!!!!!

41. Chương 41: Chap Cuối: Bi Kịch Cuối – Bên Nhau Trọn Đời

– Anh không bỏ kính ra à...

– Nếu em muốn anh bị các cô gái cướp mất.

– Đeo vậy đi. Em muốn xem Cinderella!

– Không. Em nghĩ gì khi anh đi vào rạp để xem phim công chúa?

– Đi mà đi mà đi mà Nam Phonggggggggggggggggggggg

– Chỉ lần này anh chiều em thôi!

– Hihhi

Nam Phong bị cái giọng mè nheo và đôi mắt to long lanh của tôi khuấy phục. Biết sẽ rất kì cục khi một cặp yêu nhau lại đi xem phim công chúa cổ tích...nhưng tôi rất muốn xem nó. Nam Phong véo má tôi rồi đi mua vé và bỏng, nước.

– Không biết giờ này anh Nam Phong đang làm gì nhỉ??

– Bên cạnh Bảo Nhi chứ sao?

– Thật là một cô gái tốt số.

Hai cô gái ngồi gần Bảo Nhi nói chuyện khiến cô bật cười, đúng lúc Nam Phong trở lại, trên tay là một hộp bắp rang bơ đầy ự và hai cốc coke mát lạnh. Hai cô gái quay sang nhìn vì tiếng cười của Bảo Nhi rồi ngớ ngàng, hai người họ mới nhắc tới lại ở ngay trước mặt.

– Anh...Nam...Nam Phong....Cả Bảo Nhi?!

– Chào mọi người.

Bảo Nhi vừa buồn cười vừa vui vẻ cúi chào hai cô gái. Nam Phong thì giữ nét lạnh lùng vờn có, chẳng mấy may quan tâm.

– Em nghĩ em cũng đang nổi tiếng bằng anh rồi hahaha

– Ngốc. Xem phim của em đi.

Nam Phong nhét miếng bỏng vào miệng tôi khiến tôi chẳng “tự hào” thêm được câu nào.

– Bộ phim hay thật. Rõ ràng em đọc truyện này tới mức thuộc lòng rồi mà xem phim vẫn thấy cuốn hút.

Tôi nắm tay Nam Phong, đi ra khỏi phòng chiếu, miệng suýt xoa khen ngợi bộ phim. Nam Phong nhìn tôi, cười mỉm.

– Aaaa anh Nam Phong kìa.

– Có phải không???

– Nam Phong kìa aaa

-...

Các cô gái ở ngoài chờ xem suất chiếu sau ủa ra, vây kín hai chúng tôi. Nam Phong thở dài, tất cả do tôi nghịch ngợm lấy kính anh gài lên tóc.

– Về nhà em chết với anh.

Nam phong vẫn giữ vẻ lạnh lùng trên khuôn mặt, ghé sát vào tai tôi thì thầm. Tôi từ từ bỏ chiếc kính xuống, kiễng lên rồi đeo kính cho Nam Phong. Tôi nắm chặt tay anh rồi lên tiếng dẹp loạn đám đông:

– Chúng tôi có chút việc...Xin phép mọi người.

Tôi kéo Nam Phong rồi đi rất nhanh về phía cầu thang máy...

– Em nghĩ chúng ta nên về thôi. Thật phiền khi có mấy người hâm mộ kia phá ngang...

– Còn một chỗ, em nhất định phải đi với anh.

Tôi và Nam Phong ngồi trong xe, nói về nơi vui chơi tiếp theo.

– Ô, đây là khu tuyết nhân tạo mới mở ở Hà Nội mà!!!!

-Anh nghĩ em sẽ thích.

– Rất thíchhhhhhhhhh

Tôi kiễng chân, choàng tay kéo Nam Phong xuống rồi thơm vào má anh, ngượng ngịu chạy vào trong.

– Em hôm nay bị sao vậy?

Nam Phong ngạc nhiên vì sự thay đổi của Bảo Nhi.

– Aaaaaaaaaa em không biết trượt đâu

– Giữ chặt tay anh.

Nam Phong và tôi vào sân băng. Tôi lúng túng từ lúc đi giày khiến anh phải đi hộ tôi, bước và sân băng cũng chẳng khác hơn, chân tay run lẩy bẩy. Vì là tầm giờ chiều nên sân băng khá đông người, anh nắm chặt tay tôi kéo đi mấy vòng sân trượt. Xung quang mọi người ai cũng nhìn chúng tôi với ánh mắt ngưỡng mộ.

– Yee Em biết trượt rồi này.

Nam Phong thả tay tôi ra khiến tôi rít lên thích thú. Tôi từ từ trượt về phía anh, do mới biết trượt nên ngã nhào vào anh, may anh đứng vững, đỡ tôi bằng cả cơ thể săn chắc, ấm áp. Chúng tôi cứ lần lượt chơi hết các trò ở khu vui chơi này, tôi bấm máy chụp ảnh cũng được khá khá bức đẹp.

Ngồi trên xe, tôi lấy điện thoại Nam Phong xem ảnh. Anh cũng chụp nhiều ảnh hai đứa tôi mà sao tôi không biết nhỉ?!

– Ảnh này em cười rõ xinh, anh thì...

– Cẩm em đăng lên Facebook, Insta hoặc Twitter. Nghe chưa?

– Tại saooooo

– Tại tôi không muốn người khác có nụ cười của em, nụ cười này chỉ được có khi em ở cạnh tôi, tôi sở hữu nụ cười này. Em hiểu không?

Tôi chết lặng, lòng có nhiều nỗi day dứt....

Ngày hôm trước

– Con tới gặp ông ấy nhé. Ta thật sự hết cách rồi.

Mẹ kế và Mai Linh ngồi trước mặt tôi, năn nỉ. Công ty của bố tôi đang đi xuống dốc không phanh, các nhà đầu tư ngừng cung ứng, cổ phiếu trên sàn giao dịch giảm giá thấp hơn nửa lúc trước. Tôi suy nghĩ một lúc rồi nói:

– Được rồi. Con sẽ gặp chủ tịch Trương...

– Có một chuyện, ông ấy còn cầm giấy t[r] hữu của công ty chúng ta...

– Mọi chuyện cũng đã rồi, con không muốn truy ra tội cho ai. Vấn đề là công ty không được rơi vào trường hợp phá sản, con không muốn bố con buồn...

– Mời cô vào.

– Cảm ơn chị.

Tôi từng bước đi vào văn phòng chủ tịch Trương Long Vương, dặn lòng phải thật bình tĩnh.

– Chào bác.

– Chào cháu. Cháu tới gặp ta vì...

– Vì chuyện công ty nhà cháu.

– Vậy ta vào thẳng vấn đề, ta sẽ hoàn trả giấy tờ và đưa sự bình ổn trở lại sàn giao dịch nếu cháu khiến thẳng con trai của ta ghét, hận cháu. Ngày cháu phải rời xa nó cũng chính là lúc ta thực hiện những điều đã hứa.

Tôi đối mặt với bố Nam Phong, thật không ngờ ông ấy làm tất cả những chuyện này chỉ vì muốn tách tôi ra khỏi Nam Phong. Bông giọng bố tôi vang lên trong tâm trí: “Công ty này bố xây dựng từ đôi bàn tay trắng. nó sẽ là của con sau này. Đừng để ai cướp mất, con hiểu không?”

– Cháu...đồng ý.

Hiện tại...

– Em về phòng trước.

Tôi đi về phòng, sự bất cứ đang xâm chiếm lòng tôi từ lúc anh nói câu ngọt ngào nhất tôi từng được nghe. Nam Phong ngồi xuống sofa, bật TV.

– Bảo Nhi, em cầm điện thoại của anh đúng không?

Nam Phong vẫn ngồi ghế sofa, nói lớn.

Tôi ở trong phòng giả như không nghe thấy.

Không thấy Bảo Nhi trả lời, Nam Phong tắt TV, đứng dậy đi về phía phòng ngủ của Bảo Nhi.

– Tao nghĩ anh ta thực sự quá thích tao rồi. Mà nghĩ gì, chuyện mẹ tao còn sống hay đã chết tao chẳng bao giờ quan tâm, tao chỉ thử anh ta chút thôi.. Nào ngờ Trương Nam Phong lại là một gã si tình, bị cái vẻ ngu ngơ khờ khạo của tao lừa hahaa

Tôi ngồi trong phòng, quyết định kết thúc với Nam Phong bằng cách cầm điện thoại lên, giả vờ gọi cho Tiên Tiên nhưng thực ra đang tự nói chuyện một mình. Cũng đúng lúc Nam Phong đứng ngoài cửa, nghe được trọn vẹn không sót một từ. Anh nổi cơn cuồng phong, lao vào phòng:

– Bảo.Nhi.Em.Vừa.Nói.Gì?

– Anh... Sao... Đến đây rồi thì em cũng kết thúc luôn. Thực ra em chỉ muốn thử cảm giác chơi đùa với một công tử hạng cao cấp như anh thôi. Và quá nhàm chán, em không thể chịu nổi thêm.

Tôi cố nén hết đau khổ, giờ tôi không thể rơi một giọt nước mắt nào, nếu không mọi chuyện sẽ bùng nổ hết. Nam Phong chắc đang sốc nặng, anh trừng trừng mắt nhìn tôi, sự đau khổ ánh lên từ đôi mắt ấy:

– Bảo Nhi, em nói đùa phải không? Anh không thích đùa kiểu này đâu...

– Hơ...Anh nghĩ tôi rảnh quá à mà đi trêu anh? Mai tôi sẽ cho người tới dọn đồ. Cảm ơn vì đã cho tôi thử những cảm giác ít ai có được.

Tôi mỉm cười giả tạo, dù lòng đau tới quặn thắt nhưng miệng vẫn buộc phải nói lời đầy nghiến nhát. Tôi đi lướt qua anh nhưng bị giữ lại, cánh tay tôi bị bàn tay anh nắm hờ, anh hơi cúi đầu, giọng gần như tuyệt vọng:

– Em nói thật sao? Vậy dù em có chơi đùa với anh nhưng đã có giây phút nào em yêu anh thật lòng không? Có đúng không?

– Anh đừng nói điều nực cười nữa. Tôi chưa bao giờ rung động trước anh dù chỉ một lần. Mọi điều giữa tôi và anh đều là giả tạo, không có cái gì là thật hết!

Tôi không chịu nổi nữa, gằn giọng rồi rời bàn tay ấm áp, chạy nhanh ra ngoài. Một chiếc taxi dừng trước cổng biệt thự, tôi nghe thấy tiếng bước chân Nam Phong đuổi theo sau nhưng tôi chạy rất nhanh, mở cửa taxi rồi cho xe chạy nhanh. Ngay lúc này, tôi bật khóc như điên như dại, cho dù người lái xe cứ chốc chốc lại nhìn vào gương chiếu hậu đầy khó hiểu. Tôi thấy mình như vừa tự cầm dao đâm thẳng vào tim Nam Phong và cả tim của bản thân tôi. Tôi khóc vì tôi vừa tự kết thúc một cuộc tình trong mơ mà tôi may mắn có được...tôi bây giờ chẳng khác gì nàng Lọ Lem, dù rất yêu chàng hoàng tử bạch mã nhưng không thể phá cửa để chạy xuống thử giày hay sao?

Tôi mở cửa taxi bước xuống, đi vào một quán cà phê, gọi đồ rồi chọn một chỗ ít người qua lại, ngồi xuống.

–Em định để cốc cookie này chảy như nước sao?

Một giọng nói quen thuộc khiến tôi ngẩng đầu lên, khuôn mặt tôi đỏ ửng vì khóc, hàng mi ướt đẫm nước mắt, giọng nghẹn ngào:

– Anh Gia Khang?

Nam Phong ngồi suy sụp trên giường của Bảo Nhi, anh cầm điện thoại, bấm mở khóa máy. Nhìn trân trân vào màn hình điện thoại, tấm ảnh Bảo Nhi cười tươi khi đi ăn vẫn còn đó, nụ cười của cô khiến anh bần

khoảnh: “Nếu em thật sự muốn kết thúc, lần này tôi sẽ không còn lí do để níu kéo em. Đừng trách tôi tàn nhẫn với em.”

– Anh đi đâu mấy tháng nay vậy....

– Nếu tôi nói tôi vẫn theo em nhưng một cách bí mật em có tin không?

– Chắc không...

– Em với Nam Phong sao rồi?

– Em vừa là nó kết thúc.

Gia Khang đột ngột xuất hiện khiến tôi rất bất ngờ, tôi ngồi thần người, tay cầm ống hút khuấy tan cốc cookie. Gia Khang vẫn thế, vẫn là một mặt trời luôn đem lại sự ấm áp và nồng cháy. Nụ cười nhẹ nhàng, phong thái điềm tĩnh, từ tốn. Anh cười nhẹ rồi nói:

– Vậy là tôi có cơ hội rồi đúng không? em để tôi làm người yêu em được chứ?

–

Gia Khang vẫn rất thoải mái khi nói về chuyện tình yêu, điều này khiến tôi đang buồn tới tột cùng cũng phải bật cười, nói nhỏ:

– Em vừa mới kết thúc với Nam Phong đã lại bắt đầu ngay với bạn thân anh ấy, em sẽ thật tàn nhẫn nếu làm điều đó. Vả lại, mọi người sẽ nghĩ em là loại con gái gì đây?

– Tôi sẽ không để một ai nói em cả.

Gia Khang có vẻ nghiêm túc khiến tôi phân vân nhưng rồi tôi nói:

– Dù có vậy, bây giờ em chưa sẵn sàng ột mối tình mới.

Tôi thấy mình bắt đầu có kinh nghiệm tình trường, nói năng rất văn hoa lại sâu sắc. ” Chắc do di chứng chia tay mối tình đầu!” – tôi cười cợt với bản thân.

– Em đi trước.

– Để tôi đưa em về.

Gia Khang niềm nở, dẫn tôi đi ra xe.

– Mũ của em đây.

Gia Khang đưa tôi chiếc mũ bảo hiểm, anh đi moto. Anh lên tay ga rồi phóng đi rất nhanh, tôi chỉ bám hờ vào áo Gia Khang. Tôi thoáng nghĩ lại hình ảnh Nam Phong đeo tôi bằng chiếc moto đen bóng bí ẩn, hay bóp phanh bất ngờ để tôi đổ rạp người vào lưng anh, buộc tôi phải siết chặt vòng tay ôm lấy anh nếu không muốn anh đi với tốc độ kinh hoàng...

– Em cảm ơn. Mà ngày mai là bắt đầu năm học mới, anh tiếp tục đi học chứ/

– Tôi sẽ đi học với em mỗi ngày, được chứ?

– Vâng...Em lên nhà đây.

Tôi trả mũ bảo hiểm cho anh ấy rồi quay bước hướng về cửa nhà.

– Bảo Nhi? Về đây làm gì vậy?

Mẹ kế hình như đã cầm được giấy tờ công ty trong tay nên khuôn mặt không còn đau khổ nữa.

– Ô, mày về đây làm gì vậy? Nhà mày mà mày về?

Mai Linh đi ra từ trong bếp, tay ôm bịch snack to đùng. Tôi trừng mắt, trút giận:

– Tôi phải lấy lại căn nhà này, đá đít hai người ra khỏi cửa thì mới chịu buông tha tôi đúng không?

– Mày nói nhăng cuội gì vậy?

-Hai người nên nhớ, căn biệt thự này bố để lại cho tôi, đừng để tôi gọi luật sư Trịnh mang di chúc bố tôi tới để giải quyết việc hai người phải cuốn gói đồ đạc ra đi!

Tôi gần như gào lên khiến mẹ kế và Mai Linh mặt tái mét, mẹ kế thay đổi hẳn cách cư xử:

- Thôi, con lên phòng đi. Mẹ làm bữa tối cho con ngay đây.

- Tôi đói tôi sẽ tự làm. Cảm ơn bà.

Tôi đi lên phòng.

- Chào Lucifer

Tôi đang bước chậm rãi từng bậc cầu thang thì thấy Lucifer – con mèo béo có màu lông xám xịt trùng trùng mắt nhìn tôi. Lên tới phòng, căn phòng vẫn sạch sẽ, hai mẹ con họ chắc quên không dặn người dọn dẹp chữa phòng tôi. Tôi ngả lưng xuống giường, đảo mắt nhìn một lượt căn phòng rồi nói nhỏ:

- Mọi thứ vẫn vậy, chỉ có mình đã thay đổi....

Ngày hôm sau...

- Aaa Bảo Nhi, không gặp mày mấy hôm mà béo lên nha. Nam Phong đâu? Sao đi một mình thế.... Gia Khang?

Tiên Tiên vừa thấy tôi đã vội vộp tới hỏi thăm. Cô nàng cuống quýt lên nhưng thấy Gia Khang xuất hiện đằng sau tôi thì ngỡ ngàng, không hiểu chuyện. Cả trường đang râm ran tiếng hỏi nhau về mùa hè vừa rồi thì bỗng ồ ạt chạy ra cổng trường, hét toáng loạn. Tôi cũng đi ra, chen vào đám đông vì sự tò mò. Tôi vừa chen được vào trong vòng vây thì cũng thật đau khổ. Nam Phong với một hình ảnh mới, lạnh lùng hơn trước rất nhiều, đứng cạnh là chị Mỹ Vân... người khiến tôi bất ngờ hơn cả. Mỹ Vân tươi tắn, rạng ngời trong bộ đồng phục trường tôi:

- Chào mọi người, tôi là bạn gái của Nam Phong. Cũng là học sinh mới của khối 12, mong mọi người giúp đỡ.

Gia Khang đứng ngay sau tôi khiến Nam Phong cũng có phần ngạc nhiên. Bốn người chúng tôi nhìn nhau, cả trường cũng hết nhìn tôi và Gia Khang là chuyển hướng sang Nam Phong và Mỹ Vân. Ai ai cũng tỏ ra không hiểu chuyện gì.

Giờ ra chơi...

- Mày và Nam Phong là sao vậy? Tao tưởng hai người làm lành rồi mà?

- Tao và anh ấy không còn liên quan nữa. Mày đừng nhắc nhiều.

Tôi thất thần từ tiết học đầu tiên, đi đến đâu ai cũng nhìn ngó rồi bàn tán. Tôi cùng Tiên Tiên xuống căng-tin mua kem. Đang cầm hộp kem trên tay, chẳng hiểu thế nào mà tôi làm rơi nó xuống đất, bắn kem tung tóe.

- Aaa...cái gì đây??

- Chị Mỹ Vân...

- Bảo Nhi, em định chơi xấu tôi à? Em biết đôi giày này đắt lắm không? Mà còn là Nam Phong mua cho tôi nữa... Em định thế nào đây?

- Em không có ý... để...để em lau cho chị.

Mỹ Vân bị kem của tôi văng trúng giày, Nam Phong đứng bên cạnh không nói gì, chỉ trừng trừng nhìn tôi. Tôi cố né ánh mắt đó, rút vải tờ giấy ăn từ hộp giấy trên bàn. định cúi xuống lau thì bị Gia Khang kéo ra phía sau:

- Cô ấy đã xin lỗi rồi, cô định ỉ lớn bắt nạt bé à?

- Anh Gia Khang, anh...

Mỹ Vân thấy Gia Khang liền ngắc ngứ, quay sang Nam Phong cầu cứu.

– Cô ta làm bẩn giày bạn gái tôi, lau cho sạch là điều nên làm. Tôi chưa bắt cô ta liếm cho sạch là may mắn lắm rồi. Cậu đừng có xen vào.

– Nam Phong, tôi không ngờ cậu lại nhỏ mọn tới vậy. Chỉ vì Bảo Nhi chia tay cậu nên cậu đối xử như vậy với cô ấy sao?

– Cậu nói cái gì?

Nam Phong lao vào túm vạt áo Gia Khang, xốc lên. Gia Khang cũng làm y chang. Cả căng tin căng thẳng, chăm chú xem diễn biến. Tôi xen vào giữa, đẩy hai người con trai ra khỏi nhau:

– Đừng có làm thế với nhau. Hai người là bạn thân. Đừng vì tôi mà như vậy.

– Không ai nói tôi và cậu ta không phải là bạn thân là do cô. Đừng có ảo tưởng thái quá như thế.

Nam Phong nhìn tôi rồi nói, anh lạnh lùng vô tâm rồi bước đi. My Vân cuống cuống chạy theo. Gia Khang nhìn tôi, cầm tay tôi nhưng bị tôi vung ra, gạt:

– Tránh xa tôi ra, tôi mệt mỏi vì dính vào mấy người qua rồi.

Tôi đi thẳng lên lớp. Gia Khang thần thờ, đứng đó nhìn theo bóng tôi khuất dần.

1 tuần sau...

– Mày đi sớm thế. Rõ ràng mày nói tao sẽ cùng đi với nhau mà?

– Tao phải đi sớm để còn về tiếp quản công ty. Mày ở lại nhớ chăm sóc tốt Bảo Minh nhé.

– Mày không định gặp Nam Phong sao?

– Chẳng có lý do gì để gặp cả.

– Mà thấy nì My Vân bị ghét lắm, ai ai cũng muốn mày quay về với Nam Phong đấy.

– Thôi sắp đến giờ rồi. Mày về đi. Bye hai đứa, tao sẽ nhớ chúng mày nhiều.

Tôi chuẩn bị lên đường đi du học Mỹ, Tiên Tiên và Bảo Minh ôm tôi rồi hơi sụt sịt. Tôi ngồi xuống chờ đến giờ bay, hai đứa nó về trường đi học.

– Con đi đâu vậy?

Giọng một phụ nữ hỏi tôi. Tôi bắt giắc quay sang, là mẹ.

– Con đi du học Mỹ.

– Ta đã biết hết chuyện rồi. Nếu ta nói bố Nam Phong đã đồng ý cho con về lại với nó, con có về không?

– Không. Con biết con và anh ấy sinh ra là để cho nhau nhưng hai đứa chúng con đã gặp nhau không đúng thời điểm.

– Ủ. Ta muốn xin lỗi con vì đã để con lại ngày đó....tất cả chỉ vì hận thù rồi suy nghĩ không kỹ lưỡng đã khiến con sinh ra mang tiếng mồ côi mẹ...

– Chuyện đã là quá khứ thì mẹ đừng nhắc lại, con giận mẹ nhưng mẹ vẫn là mẹ con, tình yêu con dành mẹ vẫn nhiều như những đứa con khác yêu mẹ của chúng. Chỉ có điều con vẫn sẽ là đứa mồ côi mẹ. Con mong hai chúng ta sẽ sớm có ngày đoàn tụ. Chuyến bay của con đến giờ rồi. Mẹ, con đi đây,

Tôi ôm chầm lấy mẹ, nhỏ giấu một giọt nước mắt rồi kéo vali đi ra cửa soát vé.

– Nam Phong, tôi nói chuyện với cậu một chút có được không?

– Cậu nói đi.

– Bảo Nhi đã lên máy bay rồi. Cô ấy đi Mỹ.

– Tôi đã nghe. Nhưng biets cũng chẳng để làm gì...

– Tôi muốn nói với cậu một chuyện àm có lẽ nếu không ai nói cậu sẽ mãi mãi hận thù Bảo Nhi vì co ấy nõ đay nghiêng trái tim cậu. Thực ra Bảo Nhi chia tay cậu là do.....

Tầng cao nhất tòa nhà Keangnam Hanoi Landmark Tower

– VŨ BẢO NHI. TẠI SAO EM LÀM THẾ VỚI ANH? TẠI SAO EM LẠI TỰ LÀM ĐAU MÌNH? EM HÃY QUAY VỀ BÊN ANH ĐƯỢC KHÔNG? ANH BIẾT ANH ĐÃ SAI, ANH SẼ KHÔNG BAO GIỜ TỪ BỎ EM DỄ DÀNG NHƯ VẬY ĐÂU. CHÚNG TA SẼ ĐỢI NHAU NHÉ. ANH YÊU EM, MAU QUAY VỀ BÊN ANH, EM NHÉ!!!!

Nam Phong đứng trên tầng cao nhất, gào lên từng từ đầy đau khổ. Anh đã hiểu rõ mọi chuyện, đã biết được lí do tại sao ngày trước Bảo Nhi chia tay anh. Anh đã tự thề sẽ đợi cô và cho cô một bất ngờ lớn nhất mà anh dành cho cô.

7 NĂM SAU

– Thật là, mày đừng lảm nhảm nữa được không?

Tôi mắng yêu Tiên Tiên, con nhỏ sang Mỹ sau tôi 1 năm. Bảo Minh không sang cùng nó vì phải thừa kế nghiệp bố nên nó suốt ngày mở miệng than nhớ nhưng. Tôi và Tiên Tiên đã tốt nghiệp nhưng ở lại Mỹ học việc 4 năm để trau dồi kinh nghiệm. Mẹ kế và Mai Linh đã sang Canada định cư, cô lẽ họ đã buông tha tôi, dù sao tôi cũng không ghét bỏ gì họ, tất cả do họ quyết định. Lần này là lần đầu tiên sau 7 năm trời tôi xa Việt Nam, xa Hà Nội và xa anh. Tôi vẫn lên báo cập nhật tin tức về Nam Phong. Giờ anh đã thừa kế tập đoàn ngân hàng lớn của nhà anh, trở thành một trng những doanh nhân trẻ thành công trên thế giới và có điều lạ hơn, anh chưa có dính ước với bất kì cô gái nào, cũng chẳng dính líu scandal tình yêu nào hết.

– Mày cứ chuẩn bị tinh thần đi, tim mày sẽ nhảy ra khỏi lồng ngực đấy.

Tiên Tiên nở nụ cười bí ẩn mà tôi cứ gặng hỏi nhưng nó nhất quyết không nói. Chúng tôi bay chuyến chiều của Mỹ nên về tới Hà Nội cũng đã tối muộn. Vừa bước ra khỏi sân bay thì một chiếc oto màu đen đậu ngay trước cửa chính. Gia Khang gọi lớn: “Hai cô gái đi xe chứ?” Tiên Tiên chẳng chần chừ, kéo tôi chạy ngay ra.

– Sao anh biết bọn em về?

– Tiên Tiên đã nói cho anh.

Tôi quay sang nhìn mắt con nhỏ bạn thân, nó chắc chắn là gián điệp rồi.

Quảng trường thành phố...

Gia Khang chở tôi và Tiên Tiên đi vào quảng trường thành phố, chỗ này là nơi tập trung đông người nhưng sao hôm nay đông tới mức không nhích nổi thế này. Bỗng cả khu trung tâm tắt đèn tối om, tôi bị Gia Khang đẩy xuống xe bắt đi bộ. Vừa mở cửa xe, dưới chân tôi và thẳng tắp phía trước là một hàng mũi tên đèn màu sáng rực. Mọi người dẹp sang hai bên cho tôi đi, tôi thấy mọi thứ đang diễn ra rất khó hiểu. Tôi cứ đi theo mũi tên rồi tới trung tâm quảng trường thành phố, nơi có một chiếc thùng lớn, cao tầm 3m được dựng như một hộp quà, màu đen bí ẩn.

Có người nói...

Tình yêu vĩnh hằng chẳng có đâu...

Và có người nói...

Tình yêu đôi mình chẳng bền lâu

Cảm giác ... khi trái tim thật thà

Chỉ muốn nói thật hết lòng mình

Chỉ muốn ôm thật sâu lấy em

Và chắc sẽ rất tuyệt vời

Hạnh phúc sẽ đến cuối đời
Gửi lên bầu trời ngàn sao chứng giám
cho tình yêu ta luôn rạng ngời
cho đến mãi sau này
đôi mắt em đông đầy đậm sâu
để a được thấy ta sẽ ở bên nhau
đón em trở về
bước trong đời cùng anh
Yêu em....

Lời bài hát “Duy nhất” vang lên, cả quảng trường sáng rực đèn, ánh tôi tí mắt cười được treo trên mọi biển quảng cáo. Hộp quà màu đen cũng mở ra, thật bất ngờ tới mức tim tôi muốn nhảy ra ngoài. Nam Phong bước ra từ hộp quà, mọi người ở quảng trường bắt đầu nhảy theo điệu nhạc. Nam Phong cũng nhảy, tôi thì đứng đó, đưa tay giữ lấy cảm xúc, không để rơi nước mắt. Bài hát gần hết thì Tiên Tiên chạy ra đưa Nam Phong một bó hoa hồng lớn cùng một chùm bóng bay nhiều màu. Anh bước dần về phía tôi rồi nói:

– Bảo Nhi, em về rồi phải không?

– ...

– Tặng em. Đây là 100 bông hồng, có 99 bông do anh đã tự tay trồng trong suốt 1 năm qua còn bông thứ 100 là bông hoa giả, được anh gìn giữ suốt 7 năm em xa anh. Ngày mà bông cuối cùng tàn cũng là ngày anh hết yêu em. Và còn một điều....

Nam Phong quỳ một đầu gối xuống, gỡ cái gì đó từ chùm bóng bay. Chùm bóng bay lên trời, tôi ngược nhìn theo và anh nói rất rõ ràng khiến mọi người xung quanh hét lên vì ghen tị và cũng vì hạnh phúc:

– Vũ Bảo Nhi, em sẽ làm vợ anh chứ?

Nam Phong cầm trên tay chiếc nhẫn bạc rất đơn giản nhưng đối với tôi nó rất đặc biệt. Tôi ghen ngào, vừa mới trở về đã được trải qua quá nhiều bất ngờ thế này. Tôi ngưng ngừng nói:

– Anh đã làm thế này rồi thì em có muốn từ chối cũng không được. Em đồng ý!!

Nam Phong đeo chiếc nhẫn vào tay tôi rồi đứng lên nhắc bổng tôi lên cao và trao nhau nụ hôn nồng ấm nhất. Hai chúng tôi hạnh phúc ngập tràn, hàng ngàn người bao quanh cũng vỗ tay ăn mừng cho chúng tôi. Tiên Tiên và Bảo Minh cũng mi nhau một cái để trọn vẹn tình yêu của hai đứa chúng nó. Tôi và Nam Phong sẽ bên nhau trọn đời vì chúng tôi sinh ra là dành cho nhau.

“Cô gái nào cũng là công chúa Lọ Lem, cũng sẽ tìm ra được chàng hoàng tử của đời mình. Chỉ có điều, các bạn có can đảm tìm mọi cách để mở cánh cửa ỳnh hay không mà thôi. Đôi giày thủy tinh dù là của bạn nhưng cũng có thể bị người khác cướp mất. Nhớ nhé. Đã yêu ai thì hãy bắt chấp tất cả để được ở bên người ấy. Nhưng bắt chấp nhưng điều vô lý thôi nhé, điều đúng thì không nên bắt chấp!”

– – – THE END – – –

42. Chương 42: Ngoại Truyện 1

– Aishhhhhh... cậu thật sự không thấy ưng chiếc váy nào sao??

Tiên Tiên gắt giọng, day day hai bên thái dương thể hiện rõ sự chán nản. Tôi thì cứ nhìn mình trong gương, quay đi quay lại vẫn thấy chiếc váy cưới này chẳng hợp với Bảo Nhi tôi chút nào. Sau khi thay tới chục bộ váy, Tiên Tiên quyết định sẽ tự tay thiết kế cho tôi một chiếc váy cưới. Dù bản thân tôi cũng là một nhà thiết kế nhưng việc tự tay làm ra váy cưới cho bản thân thật kì cục. Vả lại, tôi còn nhiều chuyện phải lo hơn. Nhanh thật, bằng một cái, kể từ hôm Nam Phong cầu hôn tôi trước bao nhiêu người tới nay đã hơn

hai tháng. Tôi bị anh thuyết phục về sống cùng ở một căn hộ ở trung tâm thành phố, mà tương lai nó là căn nhà hạnh phúc của hai đứa. Căn biệt thự anh tạm thời giao lại cho bác Hàn. Và chỉ một tuần nữa là ngày trọng đại của hai đứa sẽ diễn ra – ngày cưới. Sau khi đưa tôi về nhà, Tiên Tiên cũng nhanh chóng lái xe đến hội trường cưới của ... nó. Ngày mai, nó và Bảo Minh sẽ tổ chức đám cưới. Tiên Tiên quả là một đứa bạn tốt mà ông trời dành cho tôi, nó còn bận bịu và gấp gáp hơn tôi mà vẫn dành thời gian lái xe đưa tôi đi chọn váy cưới, rồi lại nhận việc thiết kế váy cưới cho tôi. Đang ngẩn ngơ nhìn theo chiếc oto của Tiên Tiên, tôi bị ai đó đè gần nửa cánh tay lên đầu. Ngược lên, tôi réo: “A, Nam Phong, hôm nay anh về sớm thế?”

– Em hình như béo lên rồi, mặc váy cưới chẳng thấy đẹp gì hết.

– Em béo sẵn rồi mà ai cần em thấy đẹp?

– Hả? Ý anh là sao?

Nam Phong và tôi ngồi trên ghế sofa, anh chăm chú vào chiếc macbook, chẳng liếc nhìn tôi lấy một lần. Tôi dựa vào người anh, ngả ngón một lúc rồi ôm quyển tạp chí bật dậy khi nghe câu nói cụt lủn chẳng có chút cảm xúc nào của Nam Phong. Tôi chùng chùng mắt nhìn anh, bậm môi hỏi lại:

– Trương Nam Phong, ý của anh nghĩa là sao???

Nam Phong từ tốn đặt chiếc macbook sang bên cạnh, hai tay áp má tôi, kéo lại gần mặt anh:

– Ý anh là em béo nhưng không xấu, và em chỉ cần biết anh thấy em đẹp là được, hiểu chưa?

– Nhưng...nhưng mà em vẫn thấy...

– Chúng ta nói chuyện sau nhé. Mai anh có cuộc họp dự án mới.

Nam Phong chẳng nghe tôi nói xong, đặt chiếc macbook lên đùi là dán mắt ngay vào màn hình, tay lướt bàn phím nhanh nhẹn. Tôi xì một cái rồ to rồi dậm dật đi vào phòng ngủ trước.

– Tiên Tiên àhh, sao rồi, còn gì phải chuẩn bị nữa không?

– Hầy, tao vừa về đến nhà xong. Bảo Minh, hấn với lũ bạn công tử tổ chức tiệc chia tay độc thân, bây giờ vẫn chưa thấy mặt đâu!!!

– Mày nên đổi các xưng hô đi, dù sao mai Bảo Minh cũng là chồng mày rồi...

– Sửa sau. Mà mai nhớ kéo Nam Phong nhà mày đến nhé, tao thật sự mong sự xuất hiện của hai người đóóóó...

– Tao đang giận...Mà thôi, Nam Phong sắp vào phòng rồi. Bye, mai gặp cô dâu nhé!!!

Tôi chui vào phòng đã gọi facetime với Tiên Tiên, dù nó than mệt nhưng tôi biết rõ nó đang hờ hững đến mức nào. Vừa nghe thấy tiếng bước chân của Nam Phong, tôi liền vút điện thoại dưới gối rồi giả vờ ngủ.

– Bảo Nhi.... Ngủ nhanh vậy sao?

Nam Phong vừa vào phòng đã gọi tên tôi. Tôi vẫn cứ nhắm mắt, từ từ “nghe ngóng” xem anh ấy có hành động hối lỗi không. Anh từ từ ngồi xuống giường, nói:

– Vốn định bàn với em xem thiệp cưới sẽ như thế nào mà.... Vậy anh sẽ để cho người ngoài làm!

– Aaaaaa, không... Không được...

Tôi vừa nghe xong câu nói của Nam Phong đã vội vã bật dậy, ngăn cản ý định không hay kia. Nam Phong nhìn tôi rồi nở nụ cười gian, đề tôi xuống rồi nói lời uy hiếp:

– Em bây giờ còn có trò đổi giả vờ ngủ à? Có đáng bị phạt không đây?

– Này...anh đừng có làm vậy...nghe chưa?

– Làm vậy? Em nghĩ Nam Phong này sẽ làm mấy trò rẻ tiền đấy ư? Mà có làm, anh làm từ lâu rồi hahahaaaa

Nam Phong ngồi nằm sang bên cạnh, cười hả hê sau khi trêu tôi. Tôi rúc rúc vào bên cạnh anh rồi nói:

– Mà cái thiệp cưới ý, chúng ta tự thiết kế tự viết nhé...

- Nếu anh rảnh!
- Cái gì cơoooo? Anh làm em bực mình đó.
- Thôi nào. Em nhìn xem bây giờ là mấy giờ rồi?
- Hai ba giờ ba mươi phút!
- Vậy ngày mai em có việc gì?
- Ừm... Em chỉ đi đám cưới của Tiên Tiên và Bảo Minh thôi!
- Vậy nếu em muốn tới đó cùng anh thì mau đi ngủ, còn anh không thích sánh bước cùng một cô gấu trúc béo đâu!
- Hả? Anh nói gì, nói lại xemm...

Tôi trong lòng đang rất vui vì Nam Phong cứ tỏ ra vô tình vô cảm nhưng thực ra biết hết thứ tôi muốn thứ tôi nghĩ. Tôi vòng tay ôm eo anh rồi vùi đầu vào ngực anh một cách tự nhiên rồi dần đi vào giấc ngủ.

- Anh mặc bộ này nhé!!! Em đi thay đồ trước!!

Tôi để bộ vest trên giường rồi cầm chiếc váy trắng vào phòng thay đồ. Thật đáng trách, tôi dậy quá muộn. Chỉ hơn tiếng nữa là buổi lễ diễn ra mà tôi còn chưa thay đồ, trang điểm hay làm tóc. Nam Phong vẫn từ tốn chẳng giục giã hay tỏ ra gấp gáp. Cũng phải, đâu phải chuyện gì to lớn cần thiết cho anh!

- Em cứ từ từ! Đừng cuống loạn lên.

Nam Phong nói lời trấn an rồi nhấp cốc coffee khi tôi ngồi vào bàn trang điểm, vội vàng tới mức rơi hết đồ. Anh đi vào phòng, ghé sát tôi, nhìn tôi trong gương rồi nói:

- Em trang điểm làm gì khi em không cần lớp phấn đó? Hâm thật.
- Nhưng... Mà áaaa, anh đi thay đồ mauu!! Chúng ta muộn mất!

Tôi suýt bị lời nịnh bợ của Nam Phong mà quên mất anh vẫn đang mặc bộ đồ ngủ.

Hội trường cưới khách sạn Melia Hanoi...

- Em đi từ từ thôi

Nam Phong kéo tôi lại bên cạnh anh, bước đi với phong thái rất bình tĩnh. Tôi đi bên cạnh thì nhìn hết bên này bên kia để tìm đúng chỗ. Nam Phong lắc lắc đầu rồi ghé vào tai tôi:

- Em có biết Bảo Minh và Tiên Tiên là con của tập đoàn lớn không?
- Tất nhiên là có, anh nói ít thôi, em đang tìm hội trường cưới!!

Tôi gắt nhỏ, trả lời Nam Phong rất cụt lủn. Nam Phong đứng lại, làm tôi cũng phải đứng lại. Anh quay tôi sang đối diện rồi cúi sát mặt tôi, nói:

- Em nghĩ khách sạn này hôm nay còn có thể tổ chức một buổi cưới khác ư? Trong khi tất cả đã phải nỗ lực làm cho đám cưới của họ thật tốt nhất có thể?

-....

Tôi im lặng, tôi thật sự khâm phục sự tinh tường của Nam Phong. Tôi tỏ ra hiểu chuyện rồi ôm lấy cánh tay của Nam Phong, nói nhỏ:

- Aa, em hiểu rồi. Vậy chúng ta cứ từ tốn heheheeee
- Anh thấy em nên nhanh tiến lại thang máy kia, lên tầng đại tiệc để gặp Tiên Tiên trước khi lễ cưới diễn ra. Còn không, em sẽ không chen được lúc chụp ảnh đâu.

Nam Phong nhìn đồng hồ đeo tay rồi từ tốn nói với tôi. Tôi lại cuống cuống chạy về thang máy. Nam Phong cũng sải bước dài hơn...

Phòng chờ của cô dâu...

– Phù...

Tôi thở nhẹ khi đến cửa phòng chờ của cô dâu. Tôi mở cửa bước vào, nhìn thấy Tiên Tiên đang ở cùng vào người bạn cấp 3 của chúng tôi. Họ nhìn thấy tôi liền chào Tiên Tiên rồi ra ngoài. Tôi cũng cúi chào rồi hờn hờ chạy lại ngồi cạnh Tiên Tiên:

– Chào cô dâu!! Tao đến đúng như lời hứa nhaaaa

– Bảo Nhi, Nam Phong... Nam Phong có đến không?

– Tất nhiên, đang ở ngoài nói chuyện với Bảo Minh kia.

– Huhu vui quá trời ơi, hai người đến là tao bớt run phần nào đó!!

– Mà xinh lắm ý... Cái váy này xinh quá ý!! Chỉ dành ày thôi!!

– Tiên Tiên này lại để không xinh sao? Bảo Nhi, hôm nay nhìn đi để có kinh nghiệm cho thứ hai tuần tới nhé!!

Tôi và Tiên Tiên thao thao bất tuyệt khoảng 10 thì Nam Phong gõ cửa rồi bước vào. Anh nhìn Tiên Tiên rồi khen:

– Em hôm nay xinh thật. Mà sắp đến giờ rồi, Bảo Nhi ra ngoài với anh thôi!!

– À, anh vào đây. Chúng ta phải chụp ảnh chứ!!!

Tiên Tiên ngoác miệng cười khi được Nam Phong khen xinh, tôi thì kéo anh lại sau Tiên Tiên, tôi cũng đứng cạnh anh. Anh thợ chụp ảnh sửa soạn máy rồi nhắc cả ba cùng tươi nhất có thể...

– Cháu chào bác!!

Tôi hớn hờ chào bố mẹ Tiên Tiên. Hai bác cũng như bố mẹ tôi vậy. Bác Ngọc (bố Tiên Tiên) nhìn Nam Phong rồi nói:

– Nam Phong cũng tới đó à?

Nam Phong chỉ cười mỉm, bác quay sang tôi:

– Bảo Nhi, tuần sau con cũng phải thật tuyệt nhé! Ta sẽ cố gắng hoàn thành việc được nhờ.

– Việc gì cơ ạ?

Bác cũng hơi ngạc nhiên khi tôi hỏi lại nhưng rồi hiểu ra, bảo hai chúng tôi mau vào trong vì buổi lễ diễn ra trong ít phút nữa.

Tôi cũng chạy sang Bảo Minh đang tay bắt mặt mừng với các khách quý.

– Chào chú rể

Tôi tíu tít nhìn Bảo Minh. Thật nhớ khi hồi nào cậu chàng còn đầu nấm, luôn quần quít, bênh vực tôi rồi cãi nhau chỉ chớ với Tiên Tiên – người sắp trở thành vợ một đời với cậu ta. Tôi thật nhớ cái thời cấp 3 đó...

– Mau vào trong đi Bảo Nhi, tôi ra đón Tiên Tiên đây!!

Bảo Minh đẩy tôi vào trong rồi đi nhanh về phòng chờ cô dâu.

– Em đi đâu vậy hả?

– Em gặp Bảo Minh một tí hehee

Tôi ngồi vào bàn tiệc, rồi chợt nhận ra, chung bàn với hai bọn tôi là Gia Khang, Minh Anh, Vy Anh và...Mai Linh? Tại sao Tiên Tiên mời họ mà không bảo tôi? Tôi hơi ngại ngùng, Minh Anh lên tiếng:

– Chào chị dâu tương lai!!

Cái giọng nó không còn chanh chua, khó chịu như trước. Tôi tròn mắt nhìn Minh Anh rồi nhìn sang Nam Phong. Gia Khang cũng lên tiếng:

– Em đừng lo. Anh đã thuận phục Minh Anh đánh đá miệng lưỡi ngày xưa rồi!

Tôi mỉm cười nhẹ rồi quay lên nhìn hội trường khi tiếng nhạc đám cưới quen thuộc vang lên.

Tên...Ten...Ten...Ten...Tên...Tén...Tên...Ten...

Tôi hí hửng nhìn đèn phòng dần chìm xuống, nổi bật lên con đường của Bảo Minh và Tiên Tiên đang bước đi. Hai đứa nó thật hạnh phúc, làm tôi cảm thấy hạnh phúc hơn nữa. Cuộc đời thật tuyệt khi cho hai đứa chúng nó bên nhau. Đang chìm đắm trong những suy nghĩ, Nam Phong ghé vào tai tôi, nói nhỏ:

– Em lên trên đi kìa. Việc em phải làm kìa!!

Tôi giật mình khi cả phòng đang nhìn tôi. “Trời ơi, sao mình quên được nhiệm vụ quan trọng này chứ?”- tôi tự trách trong thâm tâm, luống cuống đứng dậy cúi cúi xin lỗi rồi chạy nhanh lên chỗ Tiên Tiên và Bảo Minh đang đứng. Anh MC đưa tôi mic rồi đi xuống. Tôi đã nhận việc chứng nhận cho hai đứa chúng nó thành vợ chồng.

– Xin lỗi vì tôi đã khiến mọi người chờ. Tôi là Vũ Bảo Nhi, bạn thân của chú rể và cô dâu hôm nay. Tôi thật sự... Hừm, có lẽ là thấy nhẹ nhõm vì chúng nó đã biết yêu thương nhau, không khiến tôi đau đầu vì những vụ cãi vã như trước. Và tôi cũng thấy hạnh phúc lây khi chúng nó trở thành vợ chồng!! Bảo Minh và Tiên Tiên, hai cậu hãy hứa sẽ luôn yêu thương, trở che, bảo vệ nhau, luôn luôn bên cạnh nhau dù giàu hay nghèo, khoẻ mạnh hay bệnh tật!

Tôi nói mà giọng cũng hơi nghẹn ngào. Tiên Tiên và Bảo Minh cùng nói:

– Tôi xin hứa!!

– Vậy thì hai người đã là vợ chồng. Trao nhẫn rồi mi nhau đi nàooooo

Tôi lấy hộp nhận đưa cho hai đứa rồi trả mic cho MC dẫn tiếp chương trình, tôi chạy xuống dưới.

– Em làm tốt chứ?

– Em rất tuyệt. Thật sự rất tuyệt, vợ anh à!!

Nam Phong khen ngợi kiêu sến súa khiến tôi ngượng ngùng. Cả buổi lễ rất vui vẻ, chỉ có điều, Mai Linh hay nhìn tôi nhưng rồi im lặng, không nói chuyện với ai cả buổi tiệc.

– Anh lấy xe trước đi. Em có chút việc!

Tôi đẩy Nam Phong đi trước rồi sang chỗ Mai Linh đang ngồi chờ xe.

– Lâu rồi không gặp...

– Ủ, chào.

– Mẹ cô sao rồi?

– Bà bị ung thư và đã mất cách đây 2 tuần...

– Cái gì? Mai Linh, dù sao chúng ta cũng là chị em kế, tại sao cô không nói cho tôi...

– Tôi thật sự không còn mặt mũi nữa. Mẹ cũng bảo tôi nói với cô bà thật sự xin lỗi vì những gì gây ra...

– Chuyện của quá khứ chúng ta nên để nó trôi vào quá khứ, tôi không trách gì hai người nên cô cũng đừng ngại gì hết. Nếu cô đã về Việt Nam ở, thì hãy tới Manga ủng hộ tuyền. Tôi biết cô có tài năng về thời trang...

– Bảo Nhi, cô thật sự không ghét tôi sao?

– Tôi đã từng ghét cô nhưng giờ thì không còn, tôi muốn chúng ta trở thành chị em tốt! Hoặc đồng nghiệp tốt! Được chứ?

Tôi nói những lời mà tôi đã muốn nói cách đây 7 năm, khi tôi không còn sự ghét bỏ hai mẹ con Mai Linh. Mai Linh ôm choàng lấy tôi khiến tôi bất ngờ, giọng cô nằng có gì đó nghẹn lại:

– Bảo Nhi, cô thật sự rất tuyệt. Chúc cô hạnh phúc bên Nam Phong mãi mãi, đám cưới thật tuyệt nhé!

– Cô biết rồi à? Vậy hãy đến để chúc mừng tôi hôm đó! Tôi đi trước..

Tôi nói với Mai Linh và kết thúc câu chuyện khi thấy xe của Nam Phong đã ở ngoài khách sạn...

– Em muốn đi đâu không?

– Chúng ta đi mua giấy làm thiệp cưới!!

Tôi ngồi vào xe, rồi hôn hờ trả lời khi Nam Phong hỏi. Chúng tôi phải bắt đầu chuẩn bị cho đám cưới thôi!!!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nang-lem>